

**Vydavatel
Johannes Rothkranz**

Satanovo desatero

**Boj papežství proti zednářstvu
a lidským právům**

I. díl

PRO FIDE CATHOLICA

Originální francouzský titul *Le Décalogue de Satan – La lutte de la papauté
contre la franc-maçonnerie et les droits de l’homme*

Z německé verze *Die Zehn Gebote Satans – Der Kampf des Papsttums
gegen die Freimaurerei und die Menschenrechte*
Verlag Anton A. Schmid, Durach 2004
přeložil © Jaroslav Voříšek 2015

Vydaly katolické stránky:
www.spiknuti-proti-cirkvi-a-lidstvu.com

**Vydavatel
Johannes Rothkranz**

Satanovo desatero

**Boj papežství proti zednářstvu
a lidským právům**

I. díl

PRO FIDE CATHOLICA

Na obrázku první úřední, tedy revolučním „Národním shromážděním“ do tisku (1789) zadané „Satanovo desatero“, známé jako „Prohlášení práv lidí a občanů“ z 26. srpna 1789. Bližší k tomu je na str. 121 až 123 této knihy. Obě tabule se viditelně opičí podle Bohem Mojžišovi předaného Desatera. Že tentokrát je zákonodárcem Satan, důkazem toho je ve středu resp. nad tabulemi vykukující had. Zjevení svatého Jana v 9. verši 12. kapitoly s jasným zřetelem na první knihu Písma mluví výslovně o „draku velikém, starém hadu, kterýž slove d’áblem a **satanem**, jenž svádí celý okrsek zemský“.

Dílo je věnováno

Ježíši Kristu, Králi národů,

Nejsvětější Panně Marii, která svou patou drtí bludná učení,

svatému Josefovi, postrachu zlých duchů a patronu Církve svaté,

svatému archanděli Michaelovi, patronu Francie a Německa, obránci katolíků

na konci času.

Obsah

Úvodní slovo editora českého překladu	8
Předběžná poznámka německého vydavatele a překladatele	10
Průvodní slovo	12
První část: Vznik Prohlášení lidských práv z roku 1789	18
I. 1747: „Zednáři zdrceni“	19
1. Francouzská revoluce – lidové hnutí nebo zednářský komplot?	19
2. Způsob práce lóží	20
3. Zednářské principy	21
4. Cromwell, zakladatel původního zednářstva	24
5. Rok 1648: První zednářská revoluce v dějinách	27
Facit	29
II. Co je zednářstvo?	31
1. Počátky	31
2. Lóže, laboratoře moderní demokracie	35
3. Tajné lóže	38
4. Systém stupňů	39
5. „Neznámá vrchnost“	48
Facit	49
III. Teoretici přirozeného práva	52
1. Precedenční případ za staré vrchnosti?	52
2. Grotius a jeho škola	53
3. Rousseau	56
4. Odstranění práva na vlastnictví	57
5. Fyziokraté	60
Facit	63
IV. Činnost „kakuaků“	64
1. Encyklopedie	65
2. „Bratrstvo na způsob zednářů“ (Voltaire)	70
3. Podvratná činnost u veličin	73
4. „Počátek velké revoluce“ ve Francii	75
Facit	77
V. Zednářská revoluce v Americe	79
1. Bostonská „Tee-Party“	79
2. Lidská práva ospravedlňují povstání	80
3. Franklin jako verbíř	83
4. Francouzské překlady amerického Prohlášení	84
5. „Americká lobby“: La Fayette, Brissot, Mirabeau, Condorcet	86
Facit	91
VI. Ilumináti z Bavorska	93
1. „Cui bono“ – komu prospívá zločin?	93
2. Zlovolná nauka	94
3. Ilumináti připravují francouzskou revoluci	98
Facit	101
VII. Bratři prosazují Prohlášení z roku 1789	102

1. Výrobci veřejného mínění	103
2. Zfalšované volby	106
3. Písemné stížnosti	108
4. Zednářská přísaha v míčovně	111
5. La Fayetteův koncept	112
6. Útok na Bastilu	116
7. „Obrovský strach“	117
8. Vypracování Prohlášení	118
9. Prozatímní publikování	121
10. Trhovkyně vynucují podpis krále	123
11. Ústava z roku 1791	124
Facit	126
Druhá část: Ďábelská ideologie	128
VIII. Papežové odsuzují zednářstvo	129
1. Klement XII. (1730-1740)	129
2. Benedikt XIV. (1740-1758)	137
3. Klement XIII. (1758-1769)	137
4. Pius VI. (1775-1799)	137
5. Pius VII. (1800-1823)	142
6. Lev XII. (1823-1829)	142
7. Pius VIII. (1829-1830)	142
8. Pius IX. (1846-1878)	143
9. Lev XIII. (1878-1903)	144
10. Svatý Pius X. (1903-1914)	147
11. Pius XI. (1922-1939)	148
12. Pius XII. (1939-1958)	149
13. Od Jana XXIII. k Janu Pavlu II.	149
Facit	150
IX. Odpadnutí „nejstarší dcery Církve“	152
1. Boží posláni francouzské monarchie	152
2. Oba meče	156
3. Odpadnutí Francie	158
Facit	162

Rejstřík osob je na konci druhého dílu!

Úvodní slovo editora českého překladu

Dílo jako „Satanovo desatero, boj papežství proti zednářstvu a lidským právům“ je v naší době naprostého duchovního temna již svým titulem takřka předurčeno mnohé překvapit, pohoršit a dokonce šokovat. „Boj proti lidským právům“, této posvátné krávkě moderních demokracií – a jak čtenář zjistí, již i těch mnohem dřívějších – je přece neslýchaný, odpuzující až traumatizující i jen jako pouhá představa! Ale je tomu skutečně tak? Nad tím by se měl vážně zamyslet každý, nejenom katolík, i když právě ten především.

Tzv. lidská práva jsou totiž *naprostým protikladem* Božího desatera. Vyšla z tajných setkání lóží – Satanovy synagogy! – nedokázala ještě nikdy popřít svůj ďábelský charakter. Již bezprostředně po jejich slavnostním „vyhlášení“ během francouzské revoluce byla Boží příkázání „Nebudeš mít jiného Boha mimo mě“, „Pomni, abys den sváteční světil“, ale i „Nezabiješ“ a „Nepokradeš“ jménem „lidských práv“ do té míry pošlapána, že čerstvě „lidskými právy“ obšťastněným velmi brzy zmizela ve všudypřítomném teroru nekonečných „čistek“ pomocí gilotiny.

Prohlédněme si Prohlášení z roku 1789 podrobněji, a sami uvidíme, jak je ďábelské. Každý článek tohoto vsutku „Satanova desatera“ *napomáhá věčnému zatracení duší!*

Předkládaná kniha, současně i velmi podmanivé historické líčení konkrétními lóžovými bratry plánované, řízené a dokonce osobně páchané „francouzské“ revoluce i jejího následného „zabetonování“ přesvědčivě ukazuje, proč a do jaké míry musel bezbožný koncept „lidských práv“ nezbytně ztroskotat. Jinak řečeno, proč musel zákonitě vést k onomu strašlivě beznadějnému stavu světa i Církve, jehož svědky jsme dnes na prahu k protikřesťanskému „Jednomu světu“, aniž by tomu zdrcující většina křesťanů věnovala sebemenší pozornost. Čím silněji a rychleji se dnešní člověk nechává unášet „duchem doby“, tím méně se stará, jak to dopadne.

Kdo si knihu opravdu pozorně přečte, ustane s chvalozpěvem na „lidská práva“, a také samotnými věřícími křesťany bez přemýšlení přijímané pokrytecké heslo zednářů, „porušování lidských práv“, důsledně vykáže ze svého slovníku!

Autor nám svou analýzou také jasně poukazuje na běžně rozšířený omyl, že Francouzská revoluce je dávno odbytou historickou epizodou: její duch – včetně důsledků i duchovních potomků jejích původců – působí dál a dotýká se bezprostředně doslova každého z nás!

„Obnova Šalamounova chrámu tedy symbolizuje pomstu ‚vyvoleného lidu‘ na národech pohanů, zřízení panství judaismu nad celým světem. A právě k *nepozorovatelné instalaci světovlády bylo vytvořeno zednářstvo*; dostalo za úkol rozbít duchovní i světskou moc ‚gójů‘ (Nežidů), papežství a monarchie... Nežidovským zednářům se namluvilo, že bojují za osvobození lidského pokolení, zatímco jejich činnost měla ve skutečnosti vést k zcela jinému výsledku! V lóžích neznámá vrchnost formuje členy, aniž by to ti zpozorovali; v republice manipulují třítěčkoví bratři zbytkem občanů, kteří to vůbec netuší. Zdánlivě o všem hlasuje lid; ve skutečnosti je však bez svého vědomí dirigován skrytou mocí tajných společností, které v početných masmédiích šíří po celé zemi hesla a nové vůdčí ideje.“

„Dobrý zednář není nic jiného, než ‚laik‘ Izraele. Jinými slovy, zednářstvo bylo od svého počátku organizací, určenou k judaizaci gójů (Nežidů).“

„Spontánní reakcí na četbu těchto řádků je konstatování, že Weishauptův (iluminátský) program je přinejmenším podivínský a nenormální. To je nesporné. ...“

A přece: nezačínají od druhé světové války ideje tohoto šilence nabývat konkrétní podoby přímo před našima očima? Nezapomínejme, že si jej vyvolily vysoké finance kolem Rothschilda k uskutečnění dlouhodobého plánu na dobytí světa! – Vždyť jsme skutečně svědky likvidace katolicismu brutální silou i herezemi, potlačování vlastenectví a splývání národů, existence pouhých loutkových vlád, pokračujícího ničení soukromého vlastnictví pomocí vyvlastňování, zdaňování a zadlužování, všeobecné nekulturnosti a dekadence umění, útoků na rodinu i rodičovskou autoritu, kultu požitkářství a žádostivosti. Osvobozen od všech mezí, od jakékoli autority, si „královský člověk“ dělá, co chce – jinak a lépe řečeno, co mu našeptávají zednářské lóže, aby chtěl!“

Předkládaná studie je dokonalým poučením o skutečném charakteru a smyslu demokracie. Článek 6 (Prohlášení lidských práv 1789, které je základem ústavy prakticky všech současných „democracií“) umožňuje zřízení absolutní zednářské tyranie nad danou zemí. Tak především lze vydávat všechny možné a myslitelné zákony, protože „všeobecná vůle“ je jediným kritériem pro spravedlivé i nespravedlivé. Dále nejsou zákony schvalovány lidem, nýbrž jeho reprezentanty. A protože většina těchto „reprezentantů“ slouží sektě, *může dnes zednářstvo všem zemím tím nejlegálnějším způsobem ukládat takové zákony, jaké jen chce.*

„V demokracii, tak oddané lidským právům, pochází moc skutečně zdola, a to z mnohem větší hloubky, než tuší mnoho samotných zednářů. Neváháme tvrdit, že tato koncepce autority a vzpoury vyšla přímo z hlubin pekla! – Nepředstavuje snad Lucifer osobně pratypr revolty proti autoritě? Satan se odmítl podřídit legitimní autoritě všemocného Boha. Místo pokorného vzývání svého Stvořitele dal přednost své vlastní vůli. *„Non serviam!“*, zvolal, *„Nechci sloužit!“* (Je 2,20). *„Vystoupím na nebesa, vyvýším svůj trůn nad Boží hvězdy. Vystoupím na posvátná návrší, s Nejvyšším se budu měřit“* (Iz 14, 13 ad). – Lucifer se snažil přimět k rebelii rovněž ostatní anděly, pokoušel se tedy takřka zbavit Boha trůnu *všeobecnou vůli*. Podařilo se mu svést třetinu nebeského dvora. Svatý archanděl Michael shromáždil dobré duchy a svrhl padlého anděla do pekel. **Od té doby se Satan a padlí andělé potulují po světě, snaží se podnítit lidi k napodobení své vzpoury proti božím příkázáním a tím je strhnout k sobě do pekla.“**

„Svým Prohlášením nabízí zednářstvo všechno možné, jen aby lidi pozvolna oddělilo od náboženství vštěpováním mu nových zásad. Není pak divu, že většina Evropanů se o dvě století později stala lhostejnou, egoistickou a ateistickou.“

„Zde se již bezprostředně dotýkáme velkého klamu, **základního a zásadního podvodu**, před dvěma stoletími instalované **údajné demokracie**‘. Oficiálně je to ‚lid‘, kdo vládne: žijeme v ‚demo‘kracii [tj. řecky ‚lido‘vládě]. Ve skutečnosti jsou však kostky ‚cinknuté‘.¹ Nejsme ovládáni lidem, nýbrž jeho ‚reprezentanty‘, a tito ‚lidoví zástupci‘ jsou určováni zednářstvím!“

„Jak vidno, může zednářský poslanec mandát od svých voličů ignorovat, kdy se mu zachce. Naproti tomu v lóži udělenému příkazu je zavázán striktní poslušností!“

---

¹ V žargonu falešných hráčů se tím rozumí kostky, skrytě na jedné straně zatížené, aby padalo požadované číslo; pozn. českého překl.

I těchto několik ukázek za mnoho dalších dovoluje prohlásit, že souhrnně zde jde o zatím nejlepší dostupné dílo o skutečném charakteru i významu tzv. francouzské revoluce 1789 a také – a to především – o jejím duchovním původci, iniciátorovi i vůdci, o židovském zednářstvu! Je velice poučné i pro současného čtenáře, a především pro něj, protože mu může mimo mnohé jiné také objasnit, že Charta 77 (jejíž personální jádro se skládalo z Židů a zednářů) i následná „změna režimu z vůle národa“ v listopadu 1989 byly rovněž instalovány a řízeny přesně podle vzoru zednářské revoluce (M. Dolejší, „Analýza 17. listopadu 1989“, Praha 1990). Šlo o taktické stažení bolševismu z oběhu a jeho nahrazení mnohem rafinovanější diktaturou – zednářskou demokracií – v kontextu realizace nové koncepce uspořádání mocenských poměrů v Evropě i ve světě s finálním cílem instalovat univerzální židovskou světovládu!

Kniha rovněž nabízí mimořádně bohatou bibliografii, zčásti i zednářskou, a tím cennější pro hlubší studium daného téma.

Na závěr jen tolik – německý vydavatel (a překladatel) francouzského díla, magistr teologie Johannes Rothkranz, doplnil autora několika vysvětlujícími dodatky. My jsme považovali za vhodné ještě dodat, že bližší poučení o záludném fenoménu noachismu najde čtenář především ve vynikajícím díle anonymního francouzského autora „Temno v Církvi“... Pro kompletnější pochopení nevyhnutelných důsledků zednářského Prohlášení lidských práv, jež potom vyvrcholily osudným II. vatikánským koncilem, „rokem 1789 v Církvi“, lze co nejvřeleji doporučit i knihu Mary Ball Martínezové, „Podvrácení katolické Církve“.

Předběžná poznámka německého vydavatele a překladatele

Předkládané dílo pochází od francouzského autora a r. 1990 vyšlo v jednom svazku v nakladatelství „Édition Pamphiliennes“ pod titulem „La Décalogue de Satan“ (podtitul „La lutte de la papauté contre la franc-maçonnerie et les droits de l’homme“).

Autor, který výslovně chtěl zůstat anonymní, mě jako překladatele vyzval a zmocnil k vydání knihy pod mým jménem. Pasáže, zabývající se místy poněkud nedostatečně otázkou římské sedisvakance od roku 1958 nebo později, mě oprávnil podle vlastního uvážení z teologického hlediska přepracovat resp. vylepšit. Souhlasil také s rozdělením velmi objemné knihy do dvou svazků.

V prvním svazku nebylo na textu změněno vůbec nic. Pouze na jediném místě byla případně nesprávně chápaná věta vypuštěna s ohledem na mezitím teologicky bezpečnou pravdu o uprázdnění papežského stolce (přinejmenším) od II. vatikánského koncilu. V jednom jediném nepodstatném bodě jsem si dovolil v hranatých závorkách [poznámka překladatele] uvést a odůvodnit pojetí, odlišné od autorova.

Tento první díl obsahuje citáty z někdy i více než 250 let starých pramenů. Můj překlad nechtěl popřít archaický ráz francouzského originálu, což by bylo nehistorické, ale snažil se jej šetrně převést do modernější a každému přístupnější formy.

Kde to bylo k lepšímu pochopení nezbytné nebo prospěšné, jsou v hranatých závorkách krátké, většinou jednoslovné vysvětlující dodatky.

Johannes Rothkranz

Satanovo desatero

Boj papežství proti zednářstvu a lidským právům

„I když je jisté o věčný život záslužné bojovat za vytržení Svaté země z rukou pohanů, uvažme také, že je mnohem větší zásluhou bojovat proti zlobě těch, jež hubí víru, na níž spočívá spása celého světa, a kteří usilují o zkázu Církve.“

(Řehoř IX., bula „Dei Filius“ z 21. října 1239)

Průvodní slovo

„Království Francie je Bohem předurčeno k obraně římské církve, která je jedinou pravou církví Kristovou. ... Bude vítězná a šťastná, dokud zůstane věrná římské víře. Bude však také vždy tvrdě potrestána, kdykoli se svému poslání zpronevěří.“

(*Svatý Remigius ke králi Chlodvíkovi při jeho křtu o vánocích 496*)

„Věhlasný národ Franků, který má Boha za svého zakladatele, ... nedávno ke katolictví obrácený a prostý hereze“, rozhoduje následující: **„Živ buď Kristus, milující Franky!** Necht' jejich království zachová a jeho vůdce ať naplní světlem své milosti! Ať ochraňuje vojsko a jeho prapory, jeho přátele i pokoj, a dosvědčuje jeho štěstí! Necht' Pán Ježíš Kristus vede jeho vladaře po stezce zbožnosti, neboť tento národ je tím, jenž malý počtem, ale odvážný a pevný, shodil jařmo Římanů, a který poté, co uznal svatost křtu a těla svatých mučedníků, jež Římané pálili v ohni, zohavovali meči nebo nechávali roztrhat dravé zvěři, bohatě okrášlil zlatem a drahými kameny.“²

Takto začíná salický zákon, Chlodvíkem sepsaná ústava francouzského království. V těchto několika málo řádcích je popsáno a stanoveno poslání Francie: hájit a šířit katolickou víru, a potírat hereze.

Politováníhodný odpad přišel roku 1789. Oficiálně byla vyhlášena bezbožnost státu; práva lidí nastoupila na místo povinností vůči Kristu, králi Francie. Abychom se o tom přesvědčili, stačí si přečíst i pouhou preambuli nedotknutelného Prohlášení:

„Představitelé francouzského lidu, sdružení jako Národní shromáždění, mající za to, že neznalost, opomíjení či pohrdání právy člověka je jedinou příčinou veřejného zla a zkázy vlád,“ prohlašují „v přítomnosti a pod záštitou Nejvyšší bytosti následující práva lidí a občanů.“

Jak vidno, Kristus tam již ani není zmiňován, a rovněž monarchie se přechází mlčením. Napříště bude jediným zákonem pouze vůle lidu, osvobozená od jakékoli náboženské a královské autority.

V současnosti je francouzský národ již penetrován revolučními principy natolik, že nedokáže posoudit, v jaké míře jsou svatokrádežné. Již nevidí, že se 26. srpna 1789 zákonodárce vzbouřil proti Boží vůli odebráním božského práva monarchii.

Nejkřesťanštější monarchie ve Francii byla skutečně zřízena nepochybnou Boží vůlí. Během Chlodvíkova křestního obřadu o vánoční noci milostivého roku 496 zazněl hlas Nejvyššího, a Duch Svatý v podobě holubice přinesl posvátnou ampuli s křížem k pomazání všech našich králů. Svátý Remigius jím pomazal krále a pronesl k němu tato proročká slova:

„Věz, můj synu, že království Francie je Bohem předurčeno k hájení římské církve, která je jedinou pravou církví Kristovou. Toto království bude jednou veliké mezi všemi a svému žezlu si podřídí všechny národy. Potrvá až

² Citováno podle: abbé Joseph Lémann (na katolictví obrácený Žid), *Židovská převaha* [La prépondérance juive], 1889, nově vydané pod titulem *Židé ve francouzské revoluci* [Les juifs dans la Révolution française], Paris 1988, str. 48 ad.

do konce času. Bude vítězné a šťastné, dokud zůstane věrné římské víře. Ale pokaždé bude tvrdě potrestáno, kdykoli se svému poslání zpronevěří.“³

Po obřadu pomazání Chlodvík pravil: „Vadí mi přihlížet, že heretici vlastní nejkrásnější provincie Galů.“⁴ – Během necelých sedmi let potřela vojenská vítězství hereze v Galii, zachránila Církev a dala Francii její přirozené hranice... Poslání „svatého království Francie“ započalo.

„Proč Bůh tolik trvá na pomazání? Protože je ve Francii nezbytným posvěcením královské autority. Bez pomazání není autority. ‚Milý korunní princí,‘ oslovovala Jana z Arcu Karla VII., dokud nebyl pomazán. Skrze pomazání uděloval Ježíš Kristus králi říši a dodával mu milost povolání, schopnosti a způsoblosti k vládnutí. Tímto posvátným znamením byla prodchnuta celá jeho osoba. Křesťanský národ jej považoval za Božího vyvolence. Bůh byl zdrojem práva na království. Král zase chápal svůj úřad jako jistý druh kněžství; vládl jménem Všemohoucího. Mezi králem a jeho národem vznikl religiózní svazek, a Církev mu udělovala takovou míru posvěcení, že kdo by se je pokoušel narušit, provinil se svatokrádeží. Pomazáním celá Francie, král i národ, prokazovali čest Ježíši Kristu. Pomazání představovalo nejzjevnější uznání práva Boha na svět, všeobsáhlé Kristovo království.“⁵

Pomazáním, které mnozí autoři přirovnávají k „osmé svátosti“, dodal Bůh králi všechny prostředky k naplnění jeho poslání, a král se zavázal postavit se plně do služeb Krista, svého Pána. Zde je „přísaha království“, která musela být složena během obřadu. S rukami na knize svatého Evangelia král hlasitě latinsky přísahal:

„Křesťanskému lidu, který je mi poddán, jménem Ježíše Krista slibuji: Především dbát, aby celý křesťanský národ vždy pokojně sloužil Boží církvi; osobám každého stavu bránit v páchání lupičství, násilností a nespravedlností jakéhokoli druhu; dohlížet na dodržování spravedlnosti a milosrdenství v rozsudcích při Bohu, jenž je zdrojem dobrotivosti a milosrdenství, a hledět být hoden těch, jež jsou na mne i na vás shůry vylity; upřímně a ze všech svých sil se zasazovat za vyhlazení Církvi jmenovitě odsouzených heretiků ze všech míst, poddaných mé vládě. Všechno právě řečené stvrzuji přísahou; a nechť mi v tom dopomáhá Bůh a jeho svatá Evangelia.“⁶

Dokud zůstával král věrný své stavovské povinnosti, zůstávaly zdar a blaho království zajištěny. Kdyby naproti tomu ve své bdělosti ochabl, země by byla vystavena nebezpečí „tvrdého potrestání“, jak to předpověděl svatý Remigius.

Že Bůh i přímo zasahuje do záležitostí tohoto světa, dokazuje dostatečně nadpřirozený aspekt dějin a poslání Francie, nejstarší dcery Církve. ... Naše země se těší zcela

³ In: Jacques-Paul Migne, *Patrologiae cursus completus. Patres graeci [PG], Patres latini [PL]*, 1844-1866, zde: PL díl CLXXXV, str. 51 ad, a rovněž Hinkmar, *Historia Ecclesiae Remensis*, in: PL díl CXXV, str. 1160, cit. podle: Marquis de la Franquerie, *Panna Maria v dějinách Francie* [La Vierge Marie dans l'histoire de France], Montsûrs 1985, str. 27.

⁴ In: Migne, PL díl LXXII, str. 706, cit. podle: Marquise de la Franquerie.

⁵ Marquis de la Franquerie, *Panna Jana z Arcu* [Jeanne d'Arc, la Pucelle], 1956, od té doby znovu vydal Villegenon.

⁶ *Sbírka historických dokumentů ohledně pomazání králů Francie a zvláště Jeho Veličenstva Ludvíka XVI. v Remeši dne 11. června 1775* [Recueil des pièces historiques concernant le sacre des rois de France et nommément celui de sa majesté Louis XVI à Rheims, le 11 juin 1775], Avignon 1775, str. 44 ad.

zvláštní ochraně Naší Milé Paní. A to ještě víc, nežli dříve, od slavného svěcení z 10. února 1683, kdy Ludvík XIII. rozhodl, aby

„my tím, že jsme nejsvětější a přeslavnou Pannu vyvolili za zvláštní ochránkyni našeho království, Ji jsme zvláště zasvětili naši osobu, náš stav, naši korunu i naše poddané, a snažně Ji prosíme, aby toto království bránila proti všem snahám nepřátel, necht' už trpí pod knutou války, anebo užívá sladkého míru, s takovou péčí, o níž Boha z celého srdce prosíme, abychom my žádným způsobem nesešli z cest milosti, vedoucích k věčné slávě“.⁷

Můžeme si udělat pouze neúplnou a nepřesnou představu o 17. století a nesčetných milostech, které Nejsvětější Panna Francii prokázala – o milostech jako výsledku zasvěcení království Marii Ludvíkem XIII. –, pokud neporovnáme náboženskou situaci země na konci religiózní krize s koncem vlády Ludvíka XIV. Abelly, současník a biograf svatého Vincence z Pauly, vykreslil následující obraz Francie počátkem 17. století:

„Všude vidíme kostely zničené, oltáře pobořené, nejsvětější věci znesvěcené, kněze pobité, a – což bylo největším a nejzhoubnějším ze všech těchto zel – bezmála všeobecnou převrácenost každého řádu i veškeré církevní kázně. ... Již se téměř nevědělo, co to bylo vyučovat katechismus.“⁸

Výše zmíněným zasvěcením se Francie stala „královstvím Marie“. Ve století krále Ludvíka XIV. všude znovu rozkvétala zbožnost. Francie zažívala nejkrásnější religiózní rozvoj, a misiemi se stala vzorem pro apoštolát. Katolická restaurace byla provázena i hospodářským rozmachem. Naše země dosáhla svého zenitu a získala si nesrovnatelnou slávu a proslulost.

To se ďáblu nelíbilo.

„Dějiny 18. století, revoluce a její následky, nejsou ničím jiným, než pokusem pekla pomstít se za důsledky zasvěcení Francie Nejsvětější Panně, snahou o likvidaci panování Marie nad ‚jejím královstvím‘ a zabránění blahodárnému působení jejího Neposkvrněného Srdce a tím i Nejsvětějšího Srdce Ježíšova.“⁹

Satan přichystal protiúder. Zkrachoval s frontálním útokem proti katolicismu, jímž chtěl etablovat protestanskou herezi; nyní se pokoušel rozvrátit království Marie okultními nástroji, lží, falší a perverzí, stručně řečeno – prostřednictvím zednářstva.

„Okolnosti jen měly napomáhat uskutečnění satanských plánů v naší zemi. ... Ludvík XIV. při své smrti opravdu zanechal jako nástupce pětileté dítě. ... Velký král, který nevýhodu nezletilosti chtěl co možná redukovat a jmenovitě hodlal zastavit ctižádostivost vévody d'Orléans, přijal ve svém testamentu všechna opatření, schopná zajistit klid a dobrou vládu království. Vévoda d'Orléans bohužel již pouhý den po smrti krále svolal parlament, nechal testament prohlásit za neplatný a strhl na sebe veškerou autoritu. Se svým výstředním životem a bez religiózního přesvědčení by regent strpěl, aby nevěřící a volnomyšlenkáři připravovali půdu pro tajné společnosti a útočili na nejsvětější tradice. Jedna z nejkrásnějších a nejpůsobivějších ... požadovala, aby se král po pomazání své osoby i království zasvětil svatému Michaelovi, a tím aby kníže nebeských vojů, vítěz nad Satanem,

⁷ Úplný text in: „Présent“, 11. srpen 1988.

⁸ In: Marquis de la Franquiere, *Panna Maria...*, str. 175.

⁹ Tamtéž, str. 191.

ochránil jeho vládu před vlivem démonů i jejich nástrojů, kteří byli dosud do jisté míry spoutáni. Zsvěcení při pomazání Ludvíka XV, jenž byl ještě dítětem, nebylo tehdy poprvé obnoveno. Od té chvíle se otevřela brána Luciferovi i jeho tím osvobozeným plukům – ve Francii se usadily první zednářské lóže.¹⁰

Je rovněž příznačné, že se při smrti Ludvíka XV. sekty snažily prostřednictvím Turgota odstranit obřad pomazání. „Budete lidu mnohem milejší, řeknete-li, že za svou korunu vděčíte pouze jeho lásce,“ našeptával zrádný ministr budoucímu králi Ludvíku XVI. Následník trůnu zůstal pevný a nechal se pomazat. ... Když však skládal přísahu království a již slíbil zachovávat klid církve, zamezovat lupičství a zločinům, tu náhle poklesl hlasem a slova přísahy, která vynechal, tak byla nesrozumitelná – pasáž se týkala závazku vymýcení heretiků.¹¹ – Král se tím mlčky provinil proti své stavovské povinnosti a zcela nesplnil přísliby pomazání. Namísto vypuzení heretiků přiznal protestantům občanské právo (listopad 1787), připravoval emancipaci Židů a sebeméně nepotíral zednářskou sektu, která přece byla několika papeži tolikrát odsouzena a zavržena.

Satan zdvojnásobil své úsilí – zednářstvo přineslo spiritismus i všechny s ním související ďábelské projevy. Magnetizér Mesmer i okultisté Saint-Germain a Cagliostro (pseudonymy Židů Wolffa a Balsama) podrobili svému vlivu značný počet osob vysokého stavu.

Necouvalo se před žádnou pomluvou s cílem zničit ducha křesťanství a dobrou pověst monarchie. Aféra kolem náhrdelníku královny, za kterou od a do zet vězeli Židé a zednáři,¹² umožnila spustit odpornou tiskovou kampaň se záměrem stáhnout do špíny i zcela nevinnou Marii-Antoinettu.

Byla to stejná lživá propaganda, jejíž pomocí sekta šířila i své zhoubné ideje. Svolání Generálních stavů jí dodalo vítanou příležitost k rozpoutání revoluce, kterou po tak dlouhý čas připravovala. Spiklenci si byli úspěchem již natolik jistí, že bratr Mercier, pozdější poslanec konventu, již roku 1771 oznámil celý plán sekty hned v první kapitole s nadpisem „Ne tak vzdálené, jak se myslí!“ dnes již nedostupného díla s titulem „Rok 2240“. Zde je úžasné Mercierovo proroctví:

„Absolutní suverenita je zrušena Generálními stavy. Monarchie již není. Bastila je zbořena. Kláštery jsou zrušeny. Mniši vyhnáni. Rozvod povolen. Papež připraven o své státy. Říme, jak tě nenávidím!“

Plány zednářstva tedy byly odhaleny již roku 1771 – i když etablovaní historici nadále popírají existenci dlouhodobě připravovaného spiknutí!

A je to právě směr postupu tohoto spiknutí, které si zde postupně ukážeme, třeba i tím riskujeme rozbít mýtus „spontánního vývoje myšlenek“ i „lidem“ údajně požadovaného převratu, tedy *dvou mýtů*, jaké jsou již po dvě století pěstovány oficiálními historiky republiky.

---

¹⁰ Tamtéž, str. 194.

¹¹ Podle: Jean-François Chiappe, *Ludvík XVI.* [Louis XVI], Paříž 1987 (díl I a II) a 1989 (díl III), zde díl I. str. 40. Dodejme ještě, že Ludvík XVIII. se nenechal pomazat, a Karel X. změnil přísahu svého pomazání a slíbil věrnost (zednařící) chartě z roku 1814. To vysvětluje nezdar kontrarevoluce za éry restaurace. V kapitole XIII. se k tomu ještě vrátíme.

¹² Srv. Jacques de Boistel, *Falešné tajemství: náhrdelníková aféra* [Un faux mystère: l'affaire du collier].

Také k současným protirevolučním autorům máme výhrady. Mnozí z nich přecházejí vliv zednářstva mlčením. Další sice přiznávají, že v revoluci sehrálo jistou roli, ale zatajují existenci dlouhodobě připravovaného komplotu. Tím se přidávají k dosazeným historikům na univerzitách, pro něž byly lóže pouze *jedním* faktorem z mnoha dalších nových idejí, které by však dříve či později každopádně vznikly.

*

Co je však ještě mnohem horší – mnozí myslitelé „pravice“ sice oplakávají masakry hrůzovlády, přesto však nikdo z nich vážněji nenapadá Prohlášení lidských práv z roku 1789! První díl této knihy se proto bude věnovat důkazu, že **celé spiknutí zednářů se točilo kolem vnucení tzv. lidských práv! 26. srpna 1789, tedy dne, kdy své – na všeobecně platné povýšené – zásady vyhlásilo, byl již vlastní revoluční čin plně vykonán. Revoluce skončila: důsledkem už bylo jen její rigorózní použití. Od 26. srpna až do naší doby – a to ještě není konec – již lóžoví bratři nepotřebují dělat nic jiného, než schvalovat zákony, nezbytné k uskutečnění svých plánů v souladu s novými vizemi světa.**¹³

*

Abychom čtenáře přesvědčili, že zmíněné zásady lidských práv jsou zcela satanské – a svá slova pečlivě vážíme –, v druhé části si bod za bodem, odstavec za odstavcem ukážeme způsob fungování systému se všemi jeho důsledky. Podle měřítka této analýzy bude konstatováno, že **každý jednotlivý odstavec napomáhá zatracení co možná nejvíce lidí. Vnucení Prohlášení lidských práv a demokratických principů má nevyhnutelně za následek odkřesťanštění společnosti.**

K podpoře odmítnutí nového práva se opřeme o učení papežů, což mnohé čtenáře možná překvapí; v současných církevních kruzích patří k dobrému tónu kázat jen práva člověka! My si však znovu připomeneme totálně zapomenuté, ba dokonce „vědecky“ pohřbené papežské texty o lidských právech a zednářstvu. Moderní preláti berou zřetel pouze a výhradně na texty, sahající zpět jen k Janu XXIII; nanejvýš občas citují ještě Pia XII. a Lva XXIII., přičemž jejich myšlenky navíc deformují.

Svoji práci doufáme skoncovat se dvěma dalšími mýty, jejichž obětí je prostředí pravice. ... Jeden z nich byl dán do oběhu proslulou zednářkou, paní de Staël. Spočívá v myšlence, že zásady jsou dobré, ale špatně se jich užívá. Druhý je udržován při životě lidmi jako Jean Madiran, kteří kritizují to, co nazývají „lidskými právy bez Boha“. Oba *akceptují* ideje Prohlášení lidských práv, avšak litují, že nejsou doprovázena povinnostmi vůči Stvořiteli. Podle nich by se prostě k lidským právům jen musel připojit soupis povinností – Boží desatero –, a již by se mohlo bez rozpaků slavit dvousté výročí Prohlášení. Podle našeho skromného mínění by to znamenalo chtít smířit Krista s Belialem, protože, jak si dále ukážeme, jsou katolicismus a zásady roku 1789 **absolutně neslučitelné.**

*

Díky zlořečenému Prohlášení má tedy skrytá moc vládnout jako neomezený pán. ... Pod vedením zednářstva se lstí i násilím nejprve ve Francii a následně v celém světě etablovalo všechno to, co usnadňuje naplnění **konečného cíle sekty, vytvoření jedno-**

---

¹³ Jedním z nich je např. legalizace „sňatků“ homosexuálů ve Francii z roku 2013 se všemi z toho plynoucími zrušnými důsledky; pozn. editora.

ho světového státu a jednoho světového náboženství. K jeho dosažení bylo nezbytné odstranění trůnu, stejně jako oltáře! – A jaký prostředek by byl pro podnícení katolíků k odpadu od víry lepší, než naočkování zásad z roku 1789 do těla samotné Církve? – V třetí části naší knihy se budeme věnovat tomuto plíživému dobytí světa i duší Luciferovými vojsky.

V celém našem díle uvidíme stavět se proti sobě dvě armády – tu, která se řadí pod korouhvi Satana, a tu, jež bojuje pod standartou Krista. Ježíš Kristus sám říká: „Kdo se mnou není, proti mně jest“ (L 11,23). – **Dnes, kdy je tolik duší raněno slepotou, je životně důležité rozlišovat mezi oběma tábory, abychom se nezmýlili ve volbě.** – A to tím spíše, že lstiví zednáři se rozhodli katolíky oklamat. A skutečně, vysocí zasvěcenci dávají svým bratrům následující radu:

„Nechte klérus pochodovat pod svou korouhvi ve víře, že dál kráčí pod standartou apoštolských klíčů. ... Budete kázat revoluci v tiáře a ornátu, pochodujete s křížem a korouhvi, kázat revoluci, která potřebuje už jen docela málo podnítit, aby roznesla požár do všech částí světa.“¹⁴

---

¹⁴ Cit. podle: Créteineau-Joly, *Římská církev tváří v tvář revoluci* [L'Église romaine en face de la révolution], 1859, nově vydáno „Kroužkem francouzské obnovy“, Paříž 1976, 2 díly, zde díl II, str. 89 ad.

PRVNÍ ČÁST

Vznik Prohlášení lidských práv 1789

„Jsou dvojí dějiny; oficiální, lživé..., a pak tajné, kde jsou zaznamenány skutečné příčiny událostí, hanebné dějiny.“

(Honoré de Balzac)

I

1747: „Zednáři zdrčení“

„Podat pomocnou ruku nešťastným lidem, zlomit jejich okovy, srazit k zemi jejich tyrany a znovu jim vrátit práva, jejichž ztráta je stála tolik vzdechů a sténání.“

(*Cíl zednářů podle abbého Péreaua, 1747*)

1. Francouzská revoluce – lidové hnutí nebo zednářský komplot?

Po smrti Ludvíka XVI. na popravišti pronesl papež Pius VI. pohřební řeč za mučednického krále. „Nejkřesťanštější král Ludvík XVI.“ žaloval papež 17. června 1793 v tajné konzistoři, „byl bezbožným spiknutím odsouzen k smrti, a rozsudek je vykonán.“ Pro Pia VI. tedy francouzská revoluce nebyla spontánním lidovým hnutím, nýbrž dobře uváženým spiknutím! V jiné části proslovu použil papež ještě výrazů „ohavné komploty“, „obrovské spiknutí“, „příprava duší“, „projekty“ a „uskutečňování svých zlých plánů“.

Abbé Augustin Barruel sklidil všeobecný pokřik a bědování, když roku 1797 publikoval „Paměti k dějinám jakobínství“.¹⁵ Podle tohoto kněze byla francouzská revoluce výsledkem přesné práce skvěle organizované menšiny, a následně lstí i násilím Francouzům vnuceného komplotu. Bylo to zednářstvo, které řečené aktivní menšině dodalo jak muže, tak ideje.

*

Přesto „oficiální“ historici většinou představují francouzskou revoluci jako spontánní hnutí celého francouzského národa. „Lid se zdvihl“, „národ požaduje“ či „lid dobývá Bastilu“ čteme v běžných učebnicích škol včetně vysokých. Zásadně nikdy se tam nemluví o „spiknutí menšiny“. A pokud jde o zednářstvo, toto téma je tabu. Ve škole se o něm nemluví, a na univerzitě se nanejvýš přiznává, že podporovalo ideje, které tehdy byly i bez toho již ve vzduchu... Teze o komplotu, vyšlém z lóží, vyvolává u učených vědců pouze povýšený úsměv a blahosklonné komentáře. Jejich předním terčem je abbé Barruel. Všichni tak jeden po druhém diskreditují autora „Pamětí k dějinám jakobínství“. Jeho prameny nejsou údajně seriózní, neměl přístup k tomu či onomu dokumentu, zkomolil skutečnosti pro ospravedlnění své teorie, atd. ... Uvedeme si zde alespoň některá z odsouzení jeho teorie o zednářském komplotu: „bajky“, „legendy“, „přeludy“, „fantastické smyšlenky“, „pomluvy“, „omyly“... Tvrdí se, že autoři jako Le Franc (1792), Clorivière (1793), Montjoie (1796), Cadet-Gassicourt (1796) nebo Barruel (1797) jen zpětně vykonstruovali spikleneckou teorii, aby svým současníkům, zmateným událostmi, nabídli přijatelné vysvětlení příčin revoluce. Taková je prý teze, spočívající na jejich úhlu pohledu, *po* události zpětně vymyšleném proroctví.

*

Komu se má tedy věřit? Musí se spolu se školou protirevolučních autorů říkat, že francouzská revoluce byla obrovským zednářským komplotem? Nebo se musejí spíše

¹⁵ *Mémoires pour servir à l'histoire du jacobinisme*, nově vydané 1974 nakl. v Chiréen-Montreuil.

následovat univerzitní vědci, stoupenci teorie spontánního vývoje myšlenek? Nebyly by potom protizednářské spisy nic, než bajka, dodatečně vymyšlené předpovědi? Podle našeho mínění ne! Vždyť vedle děl, napsaných *po* katastrofě, máme zde i takové dokumenty, které upozorňovaly *již předem* na nebezpečí vzbouření proti trůnu a oltáři. ... Prozíraví muži varovali své spoluobčany před úklady, osnovanými v zednářských doupatech, a to nejméně *šedesát let před* francouzskou revolucí! Prvním byl Chevalier de Folard, kající se zednář, který spiknutí pranýřoval již v roce 1729. Jeho odhalení však vypadala tak pochybná, že mu nikdo nechtěl uvěřit.

V mnoha evropských zemích se vlády přesto obávaly o bezpečnost státu a tajné společnosti zakazovaly. Kardinál Fleury, první ministr Ludvíka XV., zakázal v roce 1737 zednářstvo. Avšak bdělost vlád postupně ochabla – nenechávali snad zednáři všude a každého věřit, že jsou jen zábavním a dobročinným spolkem?

Papežové si opakovaně stěžovali na zednářské nebezpečí – 1738, 1751, 1759, 1766 a 1790; jejich hlas však nebyl vyslyšen (viz VIII. kapitolu). Také francouzský klérus při svých setkáních v letech 1743 až 1775 varoval před spiknutím bezbožníků.

Bratr¹⁶ Lionel Vibert publikoval dosti důkladnou bibliografii o „Odhalení zednářských tajemství v 18. století“.¹⁷ Protizednářská literatura byla v 18. století skutečně obšírlá. Jak řečeno, již roku 1729 ukázal Chevalier de Folard obrovské komploty, osnované pod ochranou zednářského tajemství. 1742 vyšlo dílo s titulem „Tajemství zednářů“, které se do roku 1752 dočkalo šesti vydání. Dobový svědek, Marville, k tomu ve svých novinách z 10. února 1744 napsal:

„Brožura ‚Tajemství zednářů‘ vyvolává rozruch a hojně se prodává. Horlivci Řádu prohlašují, že všechno tam uvedené je zcela nepravdivé, a dílo že je sepsáno na příkaz vlády, aby jej pomluvilo a zničilo.“

Lóžový bratr zradil! Zuřivost zednářů dosáhla bodu varu, když od téhož anonymního autora v Amsterdamu 1746 vyšlo dílo „Řád zednářů zrazen“, a pak tamtéž v následujícím roce „Zednáři zdrceni“. Protože spisovatel věděl, že na zrádce čeká smrt, zůstal raději bezejmenným. Badatelům se později podařilo vypátrat, že brožury napsal abbé G. L. Péreau, a abbé Lerudan je přeložil z latiny. Abbé Péreau sám delší dobu navštěvoval lóže a proto také mohl detailně popsat zasvěcovací obřady, hesla a hlavně – což by nás mělo nejvíc zajímat – zednářskou doktrínu.

My se zde budeme přidržovat posledního (od 18. století zcela zapomenutého) díla „Zednáři zdrceni“, protože jeho bystrý autor v něm odhalil úklady sekty, a to již v roce 1747! Když se dnes znovu čte, není již dál možné věřit oficiální historiografií udržované fikci údajně „spontánního vývoje myšlenek“, který prý „lid“ přiměl k změně vládní formy.

2. Způsob práce lóží

K ochraně sekty před možnou zradou, která by ji mohla ohrozit, „(byl) každý kandidát zavázán k zachování tajemství a nejpřísnější mlčenlivosti o všem, co by případně mohl vidět nebo slyšet“.¹⁸ – „V každé lóži je kniha, kde jsou zvláštním písmem

¹⁶ Členové zednářstva se vzájemně nazývají „bratry“ nebo „sestrami“. Zednářům se také říká „třítečkoví bratři“, protože jejich zkratky mají vždy tři tečky [.:], symbolizující rovnost, volnost a bratrství.

¹⁷ Paříž 1932. Tento svazek je pololetní přílohou „Všeobecné zednářské ročenky“ [Annales maçonniques universelles].

¹⁸ Abbé Péreau, *Zednáři zdrceni* [Les franc-maçons écrasés], Amsterdam 1747, str. 26.

zapsána jména všech zrádců, kteří musí být potrestáni.“¹⁹ – Odhalení tajemství zednářstva mohlo stát život:

„Jednou z nešťastných obětí zuřivosti Řádu byl Angličan Pichard, který – pokud se nemýlím – nechal roku 1736 v Lutychu vytisknout ve francouzštině drobné dílo, jež bylo následně přeloženo také do němčiny, angličtiny a italštiny. Autor v něm stručně odhalil... tajemství učňů, tovaryšů i mistrů. Pokud jde o dogma nebo samotný systém, otevřeně je nevylicil, nýbrž jen uvedl jako věci, které znal pouze z domněnek. Knížku jsem mnohokrát přečetl, a po dlouhý čas také opatroval, až mi ji nakonec při pobytu v Paříži lstí odcizil jistý proslulý Mistr lóže, je muž jsem ji bohužel ukázal. Nešťastný autor díla byl popraven následujícím způsobem: v noci jej násilím dopravili do londýnské Velkolóže, kde čekal velký počet bratrů. Byl mu vytržen jazyk z kořene, a rovněž tak srdce z hrudi; poté visel na hřebu až do skončení lóžové schůze. Nakonec tělo spálili a rozprášili do větru. Všechny lóže světa byly o popravě informovány.“²⁰

Následně bylo již všechno prezentováno ve formě alegorie k zakrytí nejhlubšího základu učení před všímavostí každého jedince.

„Tak zřetelný a přesný komentář jim není po chuti; znají velmi dobře jen nevýhodu, která by řádu takovým dojmem vznikla v myslích. Proto se musí od počátku užít obratnosti a dovednosti, čemuž napomáhá nezbytná fikce. Kolísajícím srdcem se musí otřást tak jemně, aby si nebylo vědomo žádného násilného obratu; je třeba je zabavit, v pravý moment svést a nechat hýčkat ve vlastních omylech, uspat sladkým vědomím nového stavu, avšak skutečné záměry, které s ním mají, mu ukázat teprve tehdy, když ztracené v oklikách nerozpletitelného labyrintu již nemá žádnou jinou cestu, až nakonec dospěje k tomu, že i ty nejpřekvapivější a nejmimořádnější převraty a revoluce považuje za prostý a přirozený důsledek.“²¹

Řád byl rozčleněn do různých tříd, představujících stejně tolik stupňů, které aspiranta postupně vedou k dokonalejšímu poznání. Takto mohou být posouzeny sklony jednoho každého a lze nabýt důkladné jistoty o jeho charakteru.

3. Zednářské principy

„Řád zednářů je tedy společnost, která pod zdáním upřímného **bratrství** sdružuje nesmírné množství osob stejných názorů, aniž by v tom rozdílly charakteru, sklonů nebo náboženství představovaly sebemenší překážku.“²²

Zatímco v občanské společnosti dál existovalo státní náboženství, tajné společnosti praktikovaly religiózní indiferentismus.

„Každé náboženství si tam ponechává svá práva; katolík a protestant, žid i křesťan se sdružují pod stejnou korouhví.“²³ – „Toto učení, které je takřka duší společnosti, není – podle zednářů – ničím jiným, než jen přirozeným principem, do všech duší vepsaným prvotním zákonem, jenž má být základem veškerého naše-

---

¹⁹ Tamtéž, str. 137.

²⁰ Tamtéž, str. 135 ad.

²¹ Tamtéž, str. 19.

²² Tamtéž, str. 9.

²³ Tamtéž, str. 11.

ho jednání. Každý kandidát je v den přijetí o této zásadě poučen.²⁴ – „Zde jsou její hlavní body: **rovnost a volnost**...“

První odstraňuje každou významnější a urážlivou myšlenku o převaze a přednosti. K svým původním právům navrácený člověk neuznává ani stavy, ani hodnoty, protože pohled na ně mu působí bolest a uráží jeho sebelásku. Podřízenost je mu již pouhou chimérou, vzdálenou myšlenkou vidět její původ v moudré prozřetelnosti, která by ji činila trvalou, nýbrž pouze v rozmarech osudu a projevech pýchy, jež chce, aby se před ní všechno sklánělo, a ve stvořeních, na nichž trvá svět, vidí pouze nižší a opovrženímhodné bytosti, odsouzené k služebnosti.

Ten druhý konečně vytváří báječný mír, onu sladkou a záviděníhodnou důvěru, která je však neslučitelná s dychtivostí a hrabivostí; všechny jejich záměry maří tím, že dává všem k dispozici veškeré statky a bohatství, jež lidem připravily tolik starostí a jejichž ztráta jim působí takovou trýzeň.²⁵

To se tedy učí novici. A v té míře, v jaké obstáli ve zkouškách, jak vysoko vystoupili na žebříčku stupňů, se jim odhaluje revoluční smysl zednářského hesla „volnost – rovnost – bratrství“. Je třeba si dobře zapamatovat, k čemu lóže skutečně směřovaly, protože jejich cíl se měl stát hlavním námětem literatury 18. století, poté se ztělesnil v Prohlášení lidských práv z roku 1789, a nakonec tvoří Ariadninu nit již po dvě století realizované politiky... Zde je tedy jejich cíl: **Skoncovat s královstvím, prohlášeným za „despotismus“, s náboženstvím, tupeným jako „pověra“, i se soukromým vlastnictvím, považovaným za „loupež“, aby byl opět nalezen zlatý věk, v němž kralovala příroda.**

Abbé Péreau říká, že Angličan Oliver Cromwell (1599-1658) byl zakladatelem řádu „zednářů“,

„protože si dal za cíl pokojnou cestou zříditi novou budovu, totiž reformovat lidské pokolení likvidací králů a sil, jejichž metlou byl ve skutečnosti sám uzurpátor Cromwell... Aby mohl svým stoupencům podat srozumitelnou představu o svých plánech, postavil jim před oči obnovu Šalamounova chrámu.“²⁶

„Šalamounův chrám se stavěl na příkaz, který Bůh vládci udělil. Byl svatyní náboženství, k jeho vznešeným obřadům speciálně posvěceným místem. Kvůli skvělému lesku chrámu nasadil moudrý monarcha tolik služebníků, jejichž úlohou bylo dohlížet na čistotu a zkrášlení chrámu. Nakonec ... po několika letech nádhery a velkoleposti, přitáhlo veliké vojsko a ten obdivuhodný monument zničilo. Lid, který tam uctíval božstvo, byl v poutech odveden do Babylonu; po nesmírně tvrdém zajetí se viděl být osvobozen Boží rukou. Modlářský vládce, vyvolený za nástroj Boží dobrotivosti, dovolil nešťastnému lidu nejenom obnovit chrám v původní nádheře, nýbrž i využít všestranné pomoci, kterou mu na to dal k dispozici.

Je to však jen tato alegorie, v níž zednáři poznávají věrný obraz své společnosti. Chrám ve své prvotní nádheře, říkají, je symbolem původního stavu člověka při jeho vzniku z nicoty. Náboženství a obřady tam konané nejsou ničím jiným, než všeobecným a do všech srdcí vepsaným zákonem, mající prapůvod v idejích rovnosti a bliženecké lásky, k nimž je lidstvo vzájemně zavázáno. Zničení řeče-

²⁴ Tamtéž, str. 9.

²⁵ Tamtéž, str. 13 ad.

²⁶ Tamtéž, str. 27.

ného chrámu a zotročení jeho ctitelů, to jsou pýcha a ctižádostivost, které zapříčinily vzájemnou závislost mezi lidmi. Asyřané, nemilosrdná válečná síla, to jsou králové, knížata i městské správy, jejichž moci se klanělo tolik utlačovaných nešťastníků. A konečně vyvolený a obnovou velkolepého chrámu pověřený lid, to jsou **zednáři**, kteří mají kosmu navrátit původní důstojnost.²⁷

Ohledně alegorie Šalamounova chrámu si dovolíme doplnit malé vysvětlení. Podle Péreaua byla zavedena Cromwellem. Historik William Guy Carr („Pěšci na šachovnici“ – „Pawns in the game“) nám také sděluje, že tento anglický politik a zakladatel původního zednářství byl financován izraelity. Připomeňme si, že jeruzalémský chrám byl v roce 70 po Kristu rozbořen římským vojskem pod Titovým velením. Židovský národ byl rozptýlen. ... **Obnova Šalamounova chrámu tedy symbolizuje pomstu „vyvoleného lidu“ na národech pohanů, zřízení panství judaismu nad celým světem.** A právě k nepozorovatelné instalaci světovlády bylo vytvořeno zednářstvo – dostalo za úkol rozbít duchovní i světskou moc „gójů“ (Nežidů), papežství a monarchie. **Nežidovským** zednářům se namluvalo, že bojují za osvobození lidského pokolení, zatímco jejich činnost měla ve skutečnosti vést k zcela jinému výsledku!

V roce 1747, to je uprostřed skvělé éry křesťanských monarchií, upozorňuje abbé Péreau na palčivou nenávist lóžových bratrů proti trůnu a oltáři. Zatímco v celé Evropě národy vůbec nepomýšlejí na pochybování o stávajícím řádu, mluví již zednáři o lidských právech a o převratu!

„Jako nový Mojžíš chtějí co nejdříve osvobodit sténající lid.“²⁸ – „Dávají člověku na vědomí, že se bez volnosti a rovnosti může nacházet pouze ve stavu útla-ku a ponížení; že poté, co je ztratil skrze násilí, musí trpce snášet jejich nepřítomnost; že hlavním nástrojem k jejich uloupení bylo nejen užití síly, nýbrž i nevědomost a pověra, aby bylo možné udržet jejich oči v zaslepení a beztretně si pro sebe podržet vzácné statky, jež mu byly vyrvány; nešťastní tyrani, kteří si uměli postavit trůn na jejich troskách, věřejí, že to je jejich největší pevností, že náboženství jako Bohu nejmilejší kult spočívá v slepé podřízenosti a pokoře vůči vladařům země; že jejich poddaní jsou jim povinni věrností, protože jinak by se dopustili svatokrádeže, a konečně že všechno to byla jen lstivá past, nastražená na lidi... nechat (je) věřit, že změna jejich situace by byla nejen absolutně nemožná, nýbrž by znamenala zhanobení těch nejsvětějších práv.“²⁹

„Jakmile je však toto učení již správně stráveno, nezbyvá učinit nic jiného, než z něj těžít, a zednáři dávají jasně najevo, že pro odvážné není nic příliš těžké, že na hrubý pytel patří hrubá záplata, **že po poslušnosti musí následovat vzpoura**, vzbouření po slabosti; že na násilí je třeba odpovídat násilím, **musí se svrhnout říše pověr k zřízení pravého náboženství, že je nutné vypudit blud i nevědomost a následovat pouze světla přírody.**“³⁰ – Lóžoví bratři netrpělivě očekávají den, „kdy budou moci nešťastnému člověku podat pomocnou ruku, jež zlomí jeho okovy, smete tyrany a vrátí mu konečně zase jeho práva, jejichž ztráta stála tolik vzdechů a sténání“.³¹

²⁷ Tamtéž, str. 28 ad.

²⁸ Tamtéž, str. 34.

²⁹ Tamtéž, str. 35 ad.

³⁰ Tamtéž, str. 36 ad.

³¹ Tamtéž, str. 18.

A přesto takové učení nebylo tak jasně předkládáno každému adeptovi. K poznání tajemství božstev bylo třeba splnit určité podmínky. Bratřím, kteří ještě příliš vězeli ve svých religiózních nebo politických „předsudcích“, se celá pravda přirozeně neříkala.

„Vzdálení toho, přiznat pravou barvu, jim ukazovali pouze vnější pozlátko. ... Řečený Šalamounův chrám, volnost a rovnost, se vztahovaly pouze na lóži, aniž by se zamýšlelo je šířit mimo ni: nemluví se tam ani o povstání, o nezávislosti, ani o setřesení každé autority; všechno se změní samo v jediném okamžiku. Jsou jen povinnosti, které je třeba plnit, jeden Bůh, jehož je nutno uznávat, zachovávat ctnosti i neporušitelnou věrnost vůči každému představenému. A přece právě tyto netvoří, tito tyraní a metly lidstva, jsou otcí vlasti, živoucími ikonami, nesmrtelnými podobami božstev, jsou králi, jejichž trvalá osobní sláva, velikost a vznešenost si nezaslouží nic, než úctu, hold a vzývání.“³²

Avšak ne všichni lidé byli takoví prostáčci. Abbé Péreau obviňuje zednáře, že „třímali prapor vzpoury“. Říká také, že církevní autority odsoudily religiózní indiferentismus zednářstva.

„Toto neblahé směřování, nepřípustný zmatek nejrůznějších sekt, jimž dovolují přístup, nám přirozeně dokazuje, že jejich záměrem je jen podvrácení všech základů. Ateisté, deisté, ba dokonce i modláři – jako třeba Američané nebo Číňané – jsou tam bez rozdílu přijímáni.“³³

Mnohé vlády se obávaly, že zednářské tajemství je pouze pláštíkem nebezpečného spiknutí. Považovaly právem zednáře za „zločinné hanobitele královského majestátu“, za „hroznou morovou ránu pro lidské pokolení“.³⁴ Uklidňující a neškodné projevy lóžových bratrů bohužel časem uspaly bdělost vladařů; ti první uměli své skutečné plány ukrývat pod pokryteckou podřízeností státním a církevním úřadům. Díky tomu, kryti tajemstvím, mohli pokračovat ve své podvratné činnosti a vyčkávat dne X otevřené vzpoury.

4. Cromwell, zakladatel původního zednářstva

Abbé Péreau nám podává také velice poučné údaje o počátcích původního zednářstva. Podle většiny historiků vstoupila tato instituce do života v roce 1717 v Londýně z podnětu protestantů Andersona a Desagulierse. Podle abbého Péreua však původ zednářstva sahá mnohem dál do minulosti. ... Anderson a Desaguliers pouze ukáznili a zdokonalili již existující organizaci, která byla roku 1648 založena Cromwellem.

Oliver Cromwell se narodil 12. dubna 1599 v anglickém Huntingtonu. V roce 1628 vstoupil do služeb parlamentu, kde po léta zůstal v pozadí.

Když roku 1640 rozmlouval s rytířem Chichelayem o náboženství, řekl mu následující: „Mohu vám sice říci, co bych nechtěl, ale nedokáži vám povědět, co bych chtěl.“ – Dvojznačná slova, která již obsahovala Cromwellův záměr mít vliv v libovolné bohoslužbě. Je to zřejmé i ze způsobu, kterým roku 1648 smířil mnoho vzájemně si odporujících sekt. Každá z nich mu představovala pouze sílu, které je třeba využít k převratu společnosti; žádná se mu nezdála kázat pravdu... Poté se Cromwell chopil reformování anglické politiky. Za tím účelem pracoval ve dvou rovinách: nejprve založil

---

³² Tamtéž, str. 39 ad.

³³ Tamtéž, str. 61.

³⁴ Tamtéž, str. 63.

tajnou společnost, a následně se díky její skryté podpoře chopil moci. Podívejme se, jak si s tím poradil.

Propukl prudký spor mezi parlamentem, který ještě stranil králi Karlovi, a armádou, jež se stala jeho nepřítelem. Obratný muž dokázal uklidnit horké hlavy a zabránit povstání slibem, že klid zbraní bude již brzy odměněn. A skutečně o pár měsíců později ukázal, kde skutečně stál. Když jednoho dne roku 1648 přišel do parlamentu, přednesl tam projev, v němž uvedl:

„Protože král Karel přestal být otcem národa a stal se tyranem, Anglie mu již dál nejenže nepatří jako poddaná, nýbrž náš národ si napříště také musí sám vládnout. A pokud parlament není připraven neprodleně mu podat ruku k obnovení svobody, není mu on, Cromwell, povinován žádným díkem za prospěch, kterého může národ dosáhnout; že za to naopak vděčí svému vlivu na srdce a hlavy vojáků, kteří budou před jeho očima statečně bojovat podle všech nejlepších tradic Anglie.“³⁵

A abbé Péreau jeho revoluční řeč komentuje následovně:

„Nedomnívejme se však, že cílem Cromwellova projevu bylo pouze zapuzení krále k zavedení demokratické vládní formy; jeho záměry mířily mnohem dál, neboť právě v době, kdy se stoupenci krále, presbyteriáni a bojovníci za nezávislost ukolébávali nadějí na chimérický mír, přibýly jeho plánům nové síly. Sdílel to dokonce již i některým svým přátelům, kteří všichni byli nepřáteli krále i parlamentu, jako Algernon Sidney, Newil, Martin Wildman, Harington, Monk, Fairfax a mnoho dalších. ... Ti dokonce uspořádali i několik důvěrných setkání k dohodě o prostředcích na uskutečnění plánů.“³⁶ – Jinak řečeno, lstivý Cromwell organizoval tajnou společnost na pomoc svému státnímu převratu.

Tajnou společnost založil v roce 1648 během hostiny pro své přátele.

„Nejprve zavedl řeč na žalostný stav, v němž se Anglie nacházela: patetickými slovy jim ukázal, jak národ trpěl růzností religiozních i politických názorů. Předvedl jim, jakou hanbou pro tak vznešené duchy jako oni je fakt, že neskoncovali se zlem, které tak hrozně drásá národ... Sotva Cromwell dospěl k těmto slovům, když Ireton, který měl čas na přípravu své řeči, rázně povstal, zvláštním pohledem přehlédl celou společnost a připomněl jí nutnost usmířit v zájmu obecného dobra tolik protichůdných stran, které přece samy byly jeho metlou. Ohnivě ještě dodal, že necouvne ani před obětí svých statků i krve k odstranění takového zla a ukázání lidem cesty, kterou se musejí vydat k setřesení jha, jež je tísní, i železné vlády, pod kterou sténají. K vážnému započetí tak velkého díla je však třeba zničit každou moc, která zradila zájmy národa.“³⁷

Hned v tomto prvním zednářském banketu spatřujeme známky budování struktury sekty. Je tu především závazek mlčenlivosti pro všechny účastníky hostiny. A již zde také prokmitává mezi samotnými členy existující skrytá hierarchie, tvořená Cromwellem a jeho přítelem Iretonem. Oba tyto muži předem věděli, kam níže postavené bratry chtěli vést. Po Iretonově intervenci znovu povstal Cromwell a mluvil dál.

---

³⁵ Tamtéž, str. 89 ad.

³⁶ Tamtéž, str. 90.

³⁷ Tamtéž, str. 91 ad.

„Mnohaznačnými slovy vyličil povinnost kultického uctívání Boha, který na násilí odpovídá násilím a osvobozuje našince z útluaku tyranie. A protože tím svůj projev okamžitě ukončil, chtěl vyvolat zvědavost všech hostů naznačením, že zná bezpečný prostředek k uskutečnění tak velkého podniku. ... Všichni jej prosili, ba zapřísahali, aby jim ten obdivuhodný prostředek odhalil. Ale dalek toho, jejich žádostivosti vyhovět, roznítil ji ještě víc skromnou odpovědí, že tak obdivuhodná událost přesahuje síly jednoho člověka.“³⁸ – Vychytralý muž své přátele velice obratně nechal tak říkajíc podusit... Znovu se ozvaly naléhavé prosby, a „Cromwell tedy svolil mluvit otevřeně. Poté, co společníkům co nejnaléhavěji poukázal na cenu za takovou důvěru, byl ochoten jim svůj plán sdělit, ovšem pod podmínkou, že se každý z nich přísahou zaváže nic z toho nikdy a nikomu neodhalit“.³⁹ „Řekl jim, že... ,nebeské vnuknutí, jehož se mu právě dostalo, jej nutí [slíbené odhalení] odsunout o čtyři dny, po nichž je prosí odebrat se v šest hodin večer na místo jménem Kings-Street‘. ... Když pak čtvrtý den nastal, všichni se tam také dostavili.“⁴⁰

„Obřad začal. Odvedl svůj oddíl do pochmurné místnosti, kde se připravoval dlouhými modlitbami, jimiž naznačoval, že skutečně obcuje s duchy zemřelých. Po této předehře se obrátil k celému shromáždění a řekl, že je jeho záměrem založit společnost, jejímž jediným cílem má být prokázat Bohu dlužnou službu a dát Anglii vytoužený mír; projekt takového dosahu však vyžaduje mimořádnou chytrost a nekonečnou obratnost. Nakonec se velmi jemně chopil kadidelnice a mocně okouřil všechny přítomné. Sdělil jim také okamžitý nápad uspořádat určitý obřad k přijetí každého nového stoupence, kterým musí závazně projít. Návrh byl všeobecně přijat.“⁴¹

Vyvolil pět z nich k následujícím postavením: dva „dozorce“, jednoho „tajemníka“, jednoho „řečníka“ a jednoho „mistra“... Cromwell sám byl „Ctihodný“, tedy předseda lóže...

„Po tomto povýšení nechal skupinu odejít z místnosti a uvedl ji do jiné, která byla na to zvlášť připravena a v níž se jim ukázal stát na základech ruin Šalamounova chrámu. Z této místnosti je nechal přejít do další, kde jim přikázal zdvojnásobit modlitby, aby byli věci hodni, a nakonec je uvedl do sálu, který byl tím světlem, jež je všechny mělo osvětlit. ... Poté si pospíšil napřed a vyslal k svým adeptům jednoho z dozorců s úkolem každého z nich zdvořile poprosit, aby si nechal zavázat oči, než bude k svému přijetí uveden na určené místo...“

„Jakmile byl obřad skončen a páska všem z očí sejmuta, točila se první Cromwellova promluva kolem politiky a náboženství. V ní presbyteriánům a independentům vysvětlil, jak se musejí vzájemně smířit.“⁴²

Prostředkem k tomu byla zednářská tolerance, přijímání všech jako lidí do jedné a téže organizace bez ohledu na to, jaká byla jejich víra. Následně jim objasnil povahu a podstatu tří vládních forem, monarchie, aristokracie a demokracie. Několik přátel, kteří byli nejspíš instruováni ještě před shromážděním, se postavilo za demokracii.

---

³⁸ Tamtéž, str. 92 ad.

³⁹ Tamtéž, str. 95.

⁴⁰ Tamtéž, str. 96.

⁴¹ Tamtéž, str. 97 ad.

⁴² Tamtéž, str. 98 ad.

„Vynaložili veškeré úsilí na podporu **zřízení jediné republiky, v níž by se celý svět těšil naprosté volnosti a rovnosti**. Podařilo se jim dodat předneseným argumentům takovou působivost, že dokonce i ti, kteří dříve tomuto plánu co nejsilněji odporovali, byli jimi zvykláni do té míry, že již ani nevěděli, pro co by se měli rozhodnout.“⁴³

Cromwell pak ukončil diskusi nadšenou podporou zřízení demokracie – samozřejmě, vždyť to on byl jejím skrytým podněcovatelem!

„Rozešli se poté, co si podali ruce jako záruku věrnosti, mlčenlivost a jednoty.

Z obavy, že by někdo mohl svůj postoj ještě změnit, postupně navštívil každého člena, počínaje svými přáteli, kteří se radovali z úspěchu jeho plánu.“⁴⁴

Když si takto zajistil soudržnost své tajné organizace, mohl již Cromwell přistoupit k činu.

5. Rok 1648: První zednářská revoluce v dějinách

Cromwell vyvolal rebelii mezi důstojníky a vojáky, kteří byli posádkou na březích řeky Tweedu, dělící Skotsko od Anglie. Generál armády, Fairfax, stojící plně v Cromwellově žoldu, přiléval oleje do ohně. A to do té míry, že zednářstvem přiměřeně již ovlivněné oddíly zaslaly parlamentu obsáhlou stížnost, v níž požadovaly

„vyloučit krále zcela z vlády a právní cestou jej potrestat jako hlavní příčinu všeho zla v království; pro prince z Walesu a vévodu z Yorku tam určili den, kdy musejí předstoupit před parlament, a pokud by toho nedbali, prohlásit je za zrádce; dále žádaly rozpustit parlament a zvolit nový, který by bděl nad bezpečností národa. Napříště by již žádný král nesměl být povolán k vládě jinak, než volbou, a pouze jako zástupce lidu“.⁴⁵

Po velice bouřlivé debatě, trvající celý den a celou noc, parlament nakonec 5. prosince 1648 nařídil povstalcům vyhovět. Nicméně Cromwell, který se obával, že by odvaha jeho přívrženců mohla zakolísat, se rozhodl spálit za nimi mosty.

„Svolal proto osobně ty vůdce armády, kteří byli jeho přáteli, a vysvětlil jim nutnost vytáhnout rovnou na Londýn: „Kostky jsou vrženy... Pokud by měli zvítězit naši nepřátelé, odsoudí nás jako zrádce a zločince. Můžeme tudíž pouze zemřít, nebo zvítězit.““⁴⁶

Jako pravý machiavelistický politik tedy své spojence dovedl na samý okraj propagati; již nemohli couvnout, i kdyby snad chtěli. Pochodovali proto na Londýn, vstoupili do Westminsteru a zmocnili se parlamentu.

„Uvěznili 42 jeho členy, jež se vzpírali přání armády, a ostatním zabránili přijít. Zbývající presbyteriáni, vyděšení tím, co potkalo jejich přátele a straníky, přenechali další běh věcí zhruba 150 členům, kteří byli buď připraveni k vykonání rozkazů svých vůdců důstojníků, nebo takoví, co alespoň nadržovali Cromwellovým záměrům. Cromwell sám přišel obklopen přáteli a stoupenci; sotva se objevil, již všichni hlasitě provolávali, že je osvoboditel celého národa. Jakmile do-

---

⁴³ Tamtéž, str. 101.

⁴⁴ Tamtéž, str. 102 ad.

⁴⁵ Tamtéž, str. 104 ad.

⁴⁶ Tamtéž, str. 106.

zněly ódy na Cromwella, bylo navrženo a také okamžitě schváleno, že se v zájmu blaha a uklidnění lidu musí zahájit trestní stíhání krále.⁴⁷

Cromwell poté pronesl dlouhou řeč proti anglickému králi. Její četba nás dodnes zaráží: po argumentech obžaloby sáhli totiž o půl druhého století později jiní zednáři, chtějící zbavit trůnu Ludvíka XVI. ... Karlu I. Stuartovi připravený osud již předjímal až do nejmenších detailů Francouzskou revoluci. Cromwell, zakladatel prvotního zednářstva, vydal již předem tak říkajíc prohlášení lidských práv následujícím tvrzením:

1. Že lid je po Bohu prvním zdrojem veškeré zákonné moci.

2. Že lidem zvolená sněmovna obcí [„House of Commons“] je výhradní a nejvyšší mocí národa.

3. Že všechno, co bude nařízeno sněmovnou obcí, která se ustavila jako parlament, má zákonnou moc, nezávislou na souhlasu krále.⁴⁸

Téhož dne se ustavil soudní dvůr s úkolem soudit krále. Procedura začala 20. ledna. Body obžaloby byly sestaveny v nejryzejším zednářském duchu. Králi se vytýkalo, že „chtěl nastolit tyranskou vládu a za tím účelem rozpoutal a vedl hroznou válku, která zemi strašlivě ruinuje, vyčerpává finance státu, stála již životy tisíců osob a tisícům dalších přinesla bídu a utrpení“. Následně ... Cromwell prohlásil, „že i to nejmenší porušení věrnosti je u krále mnohem trestuhodnější, než u jakéhokoli zločinu soukromé osoby. ... Že poddaní přísahali králi věrnost v hájení pravého náboženství, ale když je zřejmé, že král naopak pro pravé náboženství představuje překážku, ti již nejsou svou přísahou vázáni.“ Pak ještě dodal, že přísahali trestat „všechny zločince a žháře své věci, a to nelze uskutečnit se stranickostí“. Kdo byli ti, které justice dosud exemplárně trestala? Drobní pachatelé, jednající jenom v podřízenosti králi!“

„A tak poté, co 27. ledna tehdejší řečník sněmovny, Bradshaw, pronesl dlouhý projev, zcela spočívající na zásadě, že lid má nejvyšší moc a sněmovna obcí je oním lidem, vynesli ... soudci nad králem fatální rozsudek. Zněl následovně: ‚Za všechny tyto zrádnosti a zločiny odsuzuje dvůr řečeného Karla Stuarta jako tyra-
na, zrádce, vraha a nepřítele státu k trestu oddělení hlavy od těla.‘ A přesně to také bylo 30. ledna vykonáno.“⁴⁹

„Po smrti krále si Cromwell... pospíšil nechat parlament vydat výnos ‚se zjištěním, že úřad krále je nepotřebný, nežádoucí a škodlivý volnosti, bezpečnosti i veřejnému zájmu lidu, a že tedy bude zcela zrušen‘. Následně bylo stanoveno, že vláda má být republikánská, a za tím účelem se vytvořilo cosi jako státní rada, složená ze čtyřiceti osob, mezi něž náležel i Cromwell, kterému byl propůjčen titul ‚Ochránce svobody Anglie‘. **Všech čtyřicet byli jeho přátelé a stoupenci.** Vymysleli novou formuli přísahy, již byli ‚poddaní zavázáni věrností vládě, vytvořené bez krále a panské sněmovny [House of Lords]... Této vládě se udělilo zplnomocnění postavit vojsko a disponovat ozbrojenými pozemními i námořními silami‘.“⁵⁰

⁴⁷ Tamtéž, str. 106 ad.

⁴⁸ Tamtéž, str. 109.

⁴⁹ Tamtéž, str. 109 ad.

⁵⁰ Tamtéž, str. 112 ad.

Cromwell tedy zřídil Free Commonwealth, neboli „svobodnou republiku“... Avšak tato svoboda, vláda lidu, existovala *jen zdánlivě!* Vidíme zde vznikat první zednářskou republiku, která měla sloužit jako model pro všechny moderní republiky. **Pod pláštíkem suverenity lidu jsou to lóžoví bratři, kteří skutečně vládou.** ... Byl to případ Anglie, bylo tomu v případě nové republiky Spojených států, a poté se měl scénář opakovat ve Francii i na celém světě.

Dalším podstatným rysem zednářských republik je **laicizace státu**, resp. náboženská svoboda. Cromwell nadekretoval svobodu všech náboženských kultů s výjimkou anglikanismu a katolicismu... **Zednářská tolerance ke všem náboženstvím jde vždy ruku v ruce s nenávisť k jedinému pravému: katolicismu.** Znovu to bylo dobře vidět během francouzské revoluce. Naproti tomu **judaismus se vždy těší mimořádným sympatiím lóžových bratrů.** Již jsme zde zmínili, že to byli izraelitští bankéři, kteří financovali Cromwellovu zednářskou i politickou činnost. Bylo proto jen samozřejmé, že jim dluh splatil: za Cromwella obdrželi Židé roku 1653 poznovu právo usazovat se v Anglii. A ti samí finančníci pak v tom pokračovali a peníze podobným způsobem investovali po celé 18., 19. a 20. století. Žeň byla opravdu bohatá – díky revoluci r. 1789 ve Francii a revoluci 1848 v celé Evropě Židé všude získali občanská práva.

„Republikánská“ vláda, to znamená Cromwellova zednářská diktatura, trvala až do jeho smrti 3. září 1658. Cromwell ustavil za svého nástupce vlastního syna Richarda, avšak armáda se tomu vzepřela. Po občanské válce byl zvolen skutečně svobodný parlament. Ten vyjednával s Karlem II., tehdy v Holandsku dlícím synem mrtvého krále, a požadoval po něm generální amnestii bez přesných politických výhod. ... 29. května 1660 se Karel II. vrátil do svého hlavního města.

Facit

V příští kapitole podrobněji prozkoumáme, co je to zednářstvo. Bilancujme pro tuto chvíli, co již o tom víme i od abbého Péreaux. „Zednáři zdrceni“; kniha, která vyšla již roku 1747, je z nejednoho aspektu mimořádně závažná i dnes. Je tam ukázáno všechno podstatné o způsobech fungování i zásadách zednářstva. Cromwellův zednářský převrat, který vedl k republice, náboženské svobodě i k popravě krále, prokazuje existenci sekty i jejího zlopověstného („oficiálními“ historiky popíraného) spiknutí, a to již od roku 1648.

Abbé Péreaux se obával o budoucnost Francie i Evropy, protože z vlastního pozorování velmi dobře znal bytostnou zvrácenost zednářstva. Věděl, co byla jeho ideologie i jeho cíl, jehož chtělo dosáhnout za každou cenu: návrat k utopickému prvotnímu věku, v kterém by měly být odstraněny monarchie, náboženství i vlastnictví, a padla by také všechna tabu. Věděl rovněž, že tohoto cíle má být dosaženo ve všech národech, a že monarchie byla prvním terčem lóžových bratrů. Proto se dobrý abbé snažil své čtenáře varovat před velikým nebezpečím, které jim hrozilo.

„Dejtež nebesa, aby tato kniha nebyla pro vládce i pro celý svět tak dobrým prorokem, jako jím byla pro Anglii výše zmíněná knížka, tištěná v Londýně 1630 pod titulem ‚Charakter krále Cromwella‘!“⁵¹

A nezmýlil se ani v nejmenším. Zhruba 45 let po vydání této knihy skutečně Ludvík XVI. psal [svému ministru] Malesherbesovi:

---

⁵¹ Tamtéž, str. 123.

„Nedělám si žádné iluze o své smrti; vytrpím si osud Karla I. a má krev poteče jako trest za to, že jsem nikdy žádnou neprolil.“⁵²

---

⁵² In: abbé Delassus, *Ludvík XVI. a jeho blahorečení* [Louis XVI et sa béatification], str. 101, cit. podle: Marquis de la Franquerie, *Panna Maria v dějinách Francie* [La Vierge Marie dans l'histoire de France], str. 209.

II

Co je zednářstvo?

„Na francouzskou republiku, dceru francouzského zednářstva. Na budoucí světovou republiku, dceru světového zednářstva!“
(*Přípitek bratra Courta při závěrečném banketu konventu Velkého Orientu roku 1923*)

Prohlášení lidských práv bylo vypracováno v lůně zednářských lóží. Avšak co je to zednářstvo? Zednářstvo je záhada.

„Jsou zde muži, kteří tvrdí, že potírají všechny religiózní projevy, s nimiž nakládají jako s pouhou vyumělkovaností. A tito emancipovaní muži klidně sahají zpět po dětinských obřadech, připomínajících primitivní národy; mají spousty nářadí, vyznamenání a šerp, pozoruhodně podobných přívěskům a amuletům nějakých Křováků a Kafrů. ... Tito lidé se halí do neproniknutelného příšeří. ... Mají svá přístupová hesla..., která jiným musejí zůstat neznámá. A jsou to znovu právě tito tajnůstkáři, kdož ostatní obviňují z tmářství! Jde o muže, vydávající se za průkopníky a obhájce svobody, a ... přitom sami prohlašují – čímž se navíc ještě chlubí –, že všechny utlačující a vyvlastňující zákony vzešly pod kladivem [Mistra stolce], než je pak vnutili vládám. Je zde cosi, co mi prostě nejde do hlavy.“⁵³

Jsme tedy varováni! Začneme proto od samého počátku, abychom se nezmylili a nezapletli.

1. Počátky

Již jsme si řekli o počátečním zednářství, založeném Cromwellem. Zednářská sekta byla roku 1717 definitivně zorganizována a zdokonalena v Londýně protestanty Andersonem a Desaguliersem, když čtyři již stávající lóže sloučili do jedné jediné a sepsali její stanovy. Původ zednářstva nechali vrátit se až do časů starých zednických cechů. Od zedníků ovšem nepřevzali nic jiného, než jen jméno a nářadí – kladivo, lžíci, úhelník a olovnici. ... **Duch starých cechů se naprosto lišil od zednářského!**

Zedníci kdysi stavěli katedrály; moderní zednáři usilovali je zbořit. Nejstarší zednická konstituce středověku, která byla zveřejněna, začínala vyzváním „všemocného nebeského Otce spolu se spravedlností Jeho přeslavného Syna a Ducha Svatého, třech osob v jednom jediném Bohu“ a světců. Článek 1, týkající se bohoslužby, zněl následovně: „Přikazuji vám uctívat Boha v jeho svaté církvi, aniž byste se kdy nechali zlákat k nějaké herezi, schisma nebo bludu.“⁵⁴ – Naproti tomu v „konstitucích“⁵⁵ Ander-

⁵³ Eduard Drumont, *Zednářská tyranie* [La tyrannie maçonnique], in: „Zednářské dokumenty“ [Les documents maçonniques], str. 998.

⁵⁴ Bernard Faÿ, *Zednářstvo a intelektuální revoluce 18. století* [La franc-maçonnerie et la révolution intellectuelle du XVIIIe siècle], nově vyd. v nakladatelství Publications Henry Coston, Paříž 1985, str. 90, pozn. 1.

⁵⁵ *The Constitutions of the Free Masons*, Londýn 1723; další přepracované znění pak bylo těmi samými autory vydáno 1738.

sona a Desaguliere nenacházíme zmínku ani o světcích, ani o Nejsvětější Trojici! Vyznání víry tam bylo zneváženo na lhostejnou záležitost:

„Přestože za starých časů bývali zedníci povinni řídit se a zachovávat všichni stejné křesťanské obyčeje země, do níž přišli a v níž tvořili. Protože se však zednářství vyskytuje mezi všemi národy, jmenovitě i mezi národy jiných náboženství, tu jim přináležejí souhlasiti jen s takovým náboženstvím, na němž se všichni lidé shodují, ale také *nechat každému jeho vlastní mínění*, to znamená, že bude pouze žádáno, aby byli čestnými a věrnými lidmi, cti a počestnosti dbalí; v ostatním pak se mohou navzájem lišit tím nebo oním jménem, náboženstvím nebo náhledem, jak je jim libo. Je tedy zednářství úhelným kamenem jednoty, prostředkem velice šťastným k vytvoření věrného přátelství mezi osobami, které jinak jejich práce drží trvale odloučené v různých zemích.“

Boží zjevení dogma i víry tedy byly jediným škrtem pera vypuštěny. Jako důstojný Cromwellův nástupce zformuloval Anderson v řečeném textu „tři zednářská pravidla, všechna poznamenaná až neuvěřitelnou revolucionářskou smělostí“, jak zdůraznil bývalý Velmistr Velkého Orientu, Jacques Mitterrand.⁵⁶ Hned úvodem zavrhl pojem státního náboženství a vykázal jej „do dávných časů“. Následně doporučil každému ponechat si své vlastní názory, a tím přehlušit dogma, které říká: „Mimo církev není spásy.“ Když pak nakonec prohlásil, že není nutné mít víru, nýbrž postačí být prostě dobrým a čestným člověkem, postavil se za laicizaci, na náboženství nezávislou morálku.

V politické rovině již výše citovaná kniha cechovních pravidel ze středověku příkazovala podřízenost autoritám. Článek 2:

„Bud'te věrni svému suverénu králi, jeho dědicům a právoplatným nástupcům, aniž byste se kdy dopustili zrady nebo porušení přísahy, a pokud někoho uvidíte páchat zradu nebo o ní uslyšíte, musíte svého suveréna ihned varovat.“⁵⁷

Naproti tomu moderní zednářství ustavičně chystalo spiknutí proti králům. Poté, co Anderson doporučoval podřízenost státním úřadům, nicméně dodal: „Pokud by se i nějaký bratr projevil vzpurný vůči státu..., nesmí být vyloučen z lóže a také jeho vztahy ke společnosti trvají dál.“ – Zednářská solidarita měla přednost před loajalitou k vládě!

Pojďme však věcem až na kořen. Anderson a Desaguliers byli jenom nastrčenými figurkami skutečných zakladatelů a pánů zednářstva. Jejich rozhodující vliv prozrazují totiž početné indicie. Podívejme se blíže na učení zednářů a uvidíme, kdo jsou.

V druhém vydání Andersonovy „Konstituce“ (1738) byl do kapitoly o Bohu a náboženství přidán pozoruhodný odstavec. Zednář byl nadále povinen „dodržovat morální zákon jako pravý noachita..., protože všichni lidé se shodují na třech velkých člancích Noemových“. – „Noemovy články, o nichž je zde řeč, **nejsou biblické**,“ jak postřehl vzdělaný spolupracovník časopisu „La Pensée catholique“ [„Katolické smýšlení“].⁵⁸

„**Jsou známy pouze z rabínské tradice.** Talmud a židovští teologové i filosofové jako Maimonides jsou jediní, kdo je zmiňuje. Je nepředstavitelné, že by nějakému křesťanovi libovolné konfese přišly spontánně na mysl... Existence noachitských zákonů byla sice známa několika učencům a judaizujícím křesťanům 18. století, jako byli Basnage, Richard Simon a Jurieu, ale je zcela zcestné před-

⁵⁶ Bratr Jacques Mitterrand, *Politika zednářů* [La politique des francs-maçons], vyd. Guy Roblot, Paříž 1973, 3. vyd. 1984, str. 42.

⁵⁷ Faÿ, str. 91, pozn. 1.

⁵⁸ „Katolické smýšlení“ [„La Pensée catholique“], č. 104, 1966.

kládat je jako ‚platné‘ náboženství, protože pro každého křesťana mohou znamenat pouze náboženství první smlouvy, Starého zákona, jež bylo anulováno náboženstvím Abrahámovým, Mojžíšovým a nakonec křesťanstvím.

Naproti tomu z židovského pohledu je noachismus jediným náboženstvím, které má pro celé *nežidovské* lidstvo stále ještě platnost, náboženství, v němž Židé zastávají úřad ‚kněžstva‘ lidstva a považují se být podřízeni příslušným kněžským pravidlům, jež se týkají výhradně jich: Mojžíšovu zákonu.“

Podle proslulého rabína Elie Benamozegha⁵⁹ je noachismus „náboženstvím, které Izrael opatroval, aby je předal pohanům [Nežidům]. Jako věřící tohoto náboženství se noachita skutečně nachází v lůně jediné opravdové univerzální církve, kde je Žid jejím knězem – a nezapomínejme na to – také pověřen učit lidstvo jako své laiky, přičemž on sám je povinen působit jako kněz“.

Podle toho by **dobrý zednář nebyl nic jiného, než „laik“ Izraele**. ... Jinak řečeno, zednářstvo bylo od svého počátku **organizací, určenou k judaizaci gójů (Nežidů)**.

Je zde ještě druhá indicie, nepochybně dokazující, že zednářstvo je židovského původu. Velká Lóže Londýna, to znamená mateřská lóže všech lóží světa, požádala rabína Jacoba Jehudu Léona di Templo navrhnout znak Velkolóže Anglie. Podle článku židovského historika Luciena Wolfa, prezidenta Židovské historické společnosti Anglie, „se znak Velkolóže Anglie skládá výhradně ze židovských symbolů“.⁶⁰

A podle oficiálního svědectví „Jewish Encyclopedy“ („Židovské encyklopedie“) se „výrazivo, symbolika a rituály zednářstva skutečně jenom ‚hemží‘ židovskými pojmy a myšlenkami“.⁶¹ – Rovněž americký rabín Isaac Wise potvrzuje: „**Zednářstvo je institucí, jejíž historie, stupně, úřady, hesla i zákony jsou absolutně židovské** s výjimkou několika málo stupňů a slov.“⁶²

Uveďme si ještě židovského historika Bernarda Lazare. V poznámce 64 jsme doplnili několik vysvětlivek k širšímu objasnění určitých zajímavých aspektů textu.

„Židé byli dokonce u kolébky zednářstva, kabbalističtí Židé, jak dokazují určité dodržované rituály; během let, kdy francouzská revoluce pokračovala, velmi pravděpodobně vstupovali v ještě větším počtu do vedoucích rad této společnosti a sami také tajné společnosti zakládali. Židé byli kolem Weishaupta i Martineze de Pasqualis, Žida portugalského původu, organizovali početné iluminátské skupiny ve Francii a získávali mnoho stoupenců. Martinistické lóže byly mysticky tajemné, zatímco ostatní řády zednářstva spíše racionalistické; to nás opravňuje říkat, že tajné společnosti představují obě stránky židovského ducha: praktický racionalismus i panteismus. Můžeme tedy snadno ukázat na shodu obou těchto tendencí, na alianci Cazotteho, Cagliostro, Martineze, Saint-Martina, hraběte de Saint-Germain i von Eckartshausena s encyklopedisty i jakobíny, stejně jako na

⁵⁹ Benamozegh, *Izrael a lidstvo* [Israël et l'Humanité], 1914, nové vyd. v nakl. Albin Michel, Paříž 1961.

⁶⁰ *Zasedací protokol Židovské historické společnosti Anglie* [Transactions of the Jewish Historical Society of England], svazek II, 1894 a 1895, in: „Zednářské dokumenty“ [Les documents maçonniques], str. 756-761, kde jsou dodatečné podrobnosti i vyobrazení různých anglicko-židovských zednářských znaků.

⁶¹ *Židovská encyklopedie* [Jewish Encyclopedy], New York 1906, in: „Zednářské dokumenty“, strana 154.

⁶² „Zednářské dokumenty“, str. 759.

způsob, jímž bez ohledu na své protiklady dospěli k témuž výsledku, totiž k oslabování křesťanství.“⁶³

Podle vlastního doznání Židů je tedy zednářstvo institucí, vytvořenou výhradně izraely k judaizaci národů pohanů tím, že z nich dělá „noachity“. Izraelitští autoři nám také dávají na vědomí, že Židé byli velmi početně zastoupeni v tajných organizacích a užívali encyklopedistů i jakobínů k „oslabování křesťanství“.

Eduard Drumont tyto těsné vztahy mezi Židovstvem a zednářstvím definuje stručně takto: „**Sympatie k Jeruzalému a jeho představitelům; nenávisť ke Kristu a křesťanům – to je celé zednářstvo.**“⁶⁴ Přehání snad Drumont, ohnivý odpůrce „židovsko-zednářské sekty“? Poslechněme si tedy její podivnou obhajobu od bratra Sandersona:

„Je velmi snadné, ale nemístné, odsuzovat zakladatele, protože zavedli židovské obyčeje... Vynaložili velké úsilí na vytvoření harmonie mezi Židy a křesťany *potlačením Nového zákona.*“⁶⁵

Láska k Jeruzalému, nenávisť ke Kristu – od chvíle, kdy se poprvé dostalo k moci, francouzské zednářstvo vrchovatě potvrzuje Drumontovu diagnózu. ... Na jedné straně popravilo nejkřesťanštějšího krále Ludvíka XVI. a utopilo katolickou církev v krvi, na druhé straně Národní shromáždění s odvoláním na lidská práva⁶⁶ poskytlo Židům občanská práva. Emancipace Židů byla zjevně projektem, který třítečkovým poslancům

---

⁶³ Bernard Lazare, *Antisemitismus, jeho historie a příčiny* [L'Antisémitisme, son histoire et ses causes], 1894, nové vydání v nakl. Édition de la Différence, Paříž 1982, str. 167. – *Kabbala*, rabínská černá magie, je ve skutečnosti dogmatickou základnou zednářského učení. Falk, kterého Lazare vůbec nezmiňuje, byl velice vlivný okultistický Žid, jež mnozí dokonce považovali za „neznámého představeného“ řádu. Adam Weishaupt založil obávanou tajnou společnost „iluminátů v Bavorsku“. – V kapitole VI si o tom ještě promluvíme. Cagliostro byl pouze italským Židem Balsamem zvolený pseudonym; i on byl proslulým okultistou, který významně přispěl k francouzské revoluci, jak uvidíme v VIII. kapitole, č. 4. Saint Martin založil luciferský řád. Sám Žid nebyl, ale své myšlenky čerpal z učení Martineze de Pasqualis, portugalského izraely. Připomeňme si ještě, že za pseudonymem hraběte de Saint-Germain se skrýval Žid Wolff.

Bernard Lazare k tomu na str. 168 dodává: V 19. století byli Židé „početní v tajných společnostech, které tvořily bojovou revoluční armádu, byli také v zednářských lóžích, v skupinách karbonářů, v římské Vysoké Ventě, slovem byli prostě všude, ve Francii, Německu, ve Švýcarsku, Rakousku i v Itálii“.

⁶⁴ *Židovská Francie* [La France Juive]. Drumontova díla nedávno znovu vydala Librairie française (27 rue de l'Abbé Grégoire, Paris).

⁶⁵ „Zednářské dokumenty“, str. 760.

⁶⁶ Na toto téma jsou rovněž vhodné mistrovské studie abbého Josepha Lémanna, na katolicismus obráceného Žida: *Vstup izraelitů do francouzské společnosti* [L'entrée des israélites dans la société française] (1886) a *Židé ve francouzské revoluci* [Les juifs dans la Révolution française] (1889). Tato díla byla roku 1987 a 1988 nově vydána v nakl. Avalon, Paříž.

Jak ještě dále ve XII. kapitole č. 6 uvidíme, propůjčilo Národní shromáždění Židům občanská práva z iniciativy bratra Adriena Duporta, podporovaného bratrem Régnaultem de Saint-Jeand'Angély. Bylo by přímo naivní věřit, že Duport byl lidumilný humanista. Zednářská „tolerance“ se nikdy nevztahuje na krále a katolíky. A 21. května 1789 pak tentýž Duport v užším výboru lóže „Sjednocení Přátel“ [Les Amis Réunius] – jehož členy mj. byli La Fayette, Mirabeau a vévoda La Rochefoucauld – prohlásil, že je nutné nastolit systém hrůzovlády. „Pouze prostředky teroru dospějeme na vrchol revoluce a můžeme ji řídit.“ – Výbor jeho návrh přijal. Je dobře známo, jak to pak pokračovalo. ... Tuto historiku vypráví Bertrand de Molleville, ministr Ludvíka XVI. (*Dějiny francouzské revoluce* [Histoire de la Révolution française], Paříž, rok IX, díl IV, str. 181 ad.) Citované odhalení měl od Ludvíka XVI., který se je dozvěděl od samotného Mirabeaua po jeho opětovném sblížení s dvorem.

ležel na srdci, protože se celkem *čtrnáctkrát* vrátili k téže věci se snahou Národnímú shromáždění svůj zákon vnutit! A židovský historik Bernard Lazare se zadostiučiněním konstatuje:

Ve Francii, stejně jako později i v ostatních zemích Evropy, „byl křesťanský stát v ohrožení ode dne, kdy Žid získal státní úřad. ... Vstup Židů do společnosti symbolizoval zničení státu, a dobře si zapamatujme – křesťanského státu“.⁶⁷

2. Lóže, laboratoře moderní demokracie

Zásady Prohlášení z roku 1789 daly vzniknout moderní demokracii. Mezi těmito „nesmrtelnými zásadami“ si jmenujme rovnoprávnost všech občanů, názorovou svobodu, volbu lidových zástupců a hlasování o zákonech. Nyní se již sami zednáři chlubí, že Prohlášení z roku 1789 bylo vypracováno v lůně lóží. A skutečně také byly – pro „profánní“ [nezednáře] zcela nové – demokratické principy třítečkovým bratrům dobře známé, protože lóže byla vystavěna jako republika. V konventu [výročním kongresu] Velkého Orientu r. 1894 bratr Gadaud, senátor za Dordogne, připomněl proslulá slova:

„Zednářstvo není ničím jiným, než zakuklenou republikou, tak jako zas republika není nic jiného, než zjevné zednářstvo.“⁶⁸ – Tedy řečeno jinak, **demokratické struktury jsou napodobeninou vnitřní organizace lóží.**

Ve všech zemích, kde se třítečkoví bratři chopili moci, si pospíšili vnutit profánnímu světu zednářské organizační schéma vytvářením republikánských institucí. Tak například ve Francii v časech revoluce zřídili (zednáři doslova prošpikované) Ústavodárné shromáždění, odpovídající zednářskému až do nejmenších podrobností. Zednářský historik Ragon to přesvědčivě prokázal:

„Vláda zednářstva,“ píše, „byla již dříve rozčleněna do oddílů neboli provinčních lóží, které zase samy byly děleny do nižších jednotek. *Národní shromáždění, považující Francii za jednu velkou lóži*, nařídilo rozčlenit její území podle téhož organizačního schéma.

Státní i obecní správa odpovídá lóžové; jsou ve styku se společným ústředím. Jistý počet okrsků, spojený s novým centrem, tvoří okres neboli distrikt – v současnosti podprefekturu – a několik podprefektur vytváří departement neboli prefekturu... Velké provinční lóže mají společné ústředí ve Velkém Orientu; departementy mají společné centrum v Národním shromáždění, kde se všichni občané sešli prostřednictvím svých zástupců k vydávání zákonů, a stejně tak jako v zednářstvu tvoří ústavní vrchnost.

V zednářstvu jsou si všechny lóže departementu rovnoprávné; obecní správy jsou rovněž zcela takové. Starostové, volení svými spoluobčany, byli nesaditelní přesně tak, jako lóžoví Mistři stolce. Soud prvního stupně zednářské dílny se nazývá komitét. Rozhoduje o věcech nepatrného významu a pouze se tam připravují záležitosti, které se budou muset projednávat v lóži. ... Za stejným účelem a v témže duchu se formovaly i výbory, připravující věci, o nichž se musela podat zpráva Národnímú shromáždění. Smírčí soudci jsou napodobeninou smírčích komisí lóží a mají tytéž pravomoci. Zednářská projednávání i rozsudky byly v ate-

⁶⁷ Lazare, str. 177.

⁶⁸ „Zednářské dokumenty“, str. 204.

lierech bratrstva veřejné; také soudy obdržely příkaz veřejného projednávání věci obžaloby s výjimkou případů ohrožení mravů nebo veřejné morálky...

Řád, který zednářstvo zřídilo pomocí svých stupňů, je v profánním světě rovněž napodoben. Národní gardy, jež tehdy jmenovaly své důstojníky přesně tak, jako jmenují zednáři své, jsou podřízeny místním správním úřadům, stejně jako bratři hodnostářům resp. funkcionářům lóže... Klobouk soudce i šerpy lidových zástupců byly také prakticky napodobeninou zednářských ozdob a šperků.

Členové Národního shromáždění odkládají u vchodu do chrámu zákona všechna vyznamenání, prýmký a občanská hodnostní označení právě tak, jako to dělají zednáři při vstupu do lóže. K občanským volbám i k volbě volitelů se přistupuje způsobem obvyklým v lóžích. Druh a způsob skládání přísahy, udělení slova, žádost o dovolení, předkládání stížností i udržování pořádku v Národním shromáždění jsou také zcela zjevně přejaty ze zednářstva; zde je pouze zvonek předsedy nahrazen kladívkem. Tyto obyčeje se etablovaly tím snadněji, že téměř všichni vzdělaní Francouzi jsou zednáři.⁶⁹

Každá lóže byla skutečně republikou v malém. Zatímco mimo ni ještě existoval starý režim, spočívající na katolickém náboženství a na dědičné monarchii, sloužil lóžový život v templu jako laboratoř pro moderní, na názorové svobodě a demokratickém systému založeném myšlení, které pak mělo dostat hmatatelnou podobu v Prohlášení lidských práv, v chartě republik.

„Je vhodné připomenout, že zednářstvo stálo u počátku francouzské revoluce,“ psal otevřeně zednářský časopis *Humanisme*.⁷⁰ – „Během let, která předcházela svržení monarchie, bylo Prohlášení lidských práv včetně ústavy v lóžích dlouho vypracováváno až do nejmenších podrobností. A jakmile bylo svoláno, převzala francouzská republika zcela přirozeně proslulé heslo, jež měli zednáři vždy napsané na východě svého chrámu: Volnost, rovnost, bratrství.“

Podívejme se, jak lóžovní bratři již dávno před rokem 1789 uváděli do praxe lidská práva, zhuštěná do „zářného, masám ještě neznámého hesla ‚volnost, rovnost, bratrství‘“.⁷¹

Prosazovali **svobodu** myšlení i projevu tím, že každému jeho **nedostatečný lidský rozum povýšili na nejvyššího a neomylného vůdce, aby se cítil být oprávněný projevovat svůj názor na libovolné téma**. Svoboda mínění, „a dokonce i náboženského“, byla garantována. Každý osvědčoval náboženství, v němž se narodil nebo je vyměnil, pokud se mu nezdálo být dobré. Především však nesmělo být netolerantní a nárokovat si držení pravdy! Zednář musel být připraven diskutovat o všech idejích včetně dogmat, a případně i své stanovisko revidovat.

V lóži byli všichni členové „**rovnoprávní**“. Již dávno před pověstnou nocí 4. srpna 1789 byly všechny výsady odstraněny. Platilo pouze zednářské odstupňování – učeň, tovaryš nebo mistr –, přiznávané podle dané způsobilosti bez ohledu na společenské postavení. Při hlasování nebo volbách platil hlas vévody nebo plukovníka stejně, jako

⁶⁹ Bratr Ragon, *Vyučování...* [Cours...], in: Páter N. Deschamps, *Tajné společnosti a společnost* [Les sociétés secrètes et la société], Avignon a Paříž, 1880 ad., 3 svazky, díl II, str. 146 ad., pozn. 1. – 1700 stran tohoto díla představuje skutečný monument protizednářské vědy. Nezbytné pro každého seriózního historika.

⁷⁰ „Humanita“ [Humanisme] (členský časopis Velkého Orientu Francie), květen 1975.

⁷¹ Tento výrok pochází z projevu bratra Bonneta v konventu Velkého Orientu 1904.

hlas nešlechtického občana nebo kaprála. Diskuse v lóži se podobala moderním demokratickým debatám. Mluvilo se, předkládaly se rezoluce, radilo se, hlasovalo, a byla to všeobecná vůle, co se nakonec prosadilo.

Obrázek by zůstal neúplný, kdybychom nezmínili také zednářské **bratrství**. Označuje se jím vzájemná pomoc mezi třítečkovými bratry k ulovení lepšího postavení, zatímco ostatní lidstvo se odbývá planými řečmi o dobročinnosti, snášenlivosti, štěstí a pokroku. V kapitole IV ještě uvidíme, jak si Voltaire a jeho spolubratři již začali vytvářet monopol na akademické hodnosti, výnosná místa a vlivná postavení. Zednářská solidarita ovšem nesloužila jenom k dosazování správných mužů na správná místa, ale také a především k šíření lóžových idejí, k vnucování zákonů parlamentu a vládě nad danou zemí.

Celý „republikánský“ život se odehrával v příjemném rámci. Každý byl mezi přáteli, v salonech i lóžích se hodovalo a tančilo. Zednářské tajemství a zvláštní zasvěcovací obřady tomu ještě dodávaly příchuť pikantnosti. ... Slovem, zednářstvo bylo prostředek jako každý jiný k příjemnému rozptýlení, při němž se současně stavěla filosofická budova, určená k obšťastnění lidstva.

Zednářstvo již také mělo příslušně dobrý tisk. Je tedy srozumitelné, že Marie Antoinetta mohla princezně de Lamballe psát:

„S velkým zájmem jsem si přečetla, co se dělo v zednářské lóži, jíž předsedáte, a čímž jsem se velice pobavila. Vidím, že se tam pouze vesele zpívá a také se koná dobro.“⁷²

Když pak její sestra Marie-Christine, provdaná za vévodu Sasko-Těšínského, jí ukázala, že tajemství zednářů má za úkol krýt nebezpečné spiknutí, Marie-Antoinetta odpověděla, že zednářstvo je neškodné, protože je samo celým světem:

„Patří k němu celý svět. Tím se tedy ví, co se tam děje; kde je potom nějaké nebezpečí? Byl by důvod k znepokojení, kdyby šlo o politickou organizaci.“ Ale je to jen „společnost dobročinnosti a zábavy; hodně se tam jí, mluví a zpívá, a jak král říká, lidé, kteří zpívají a pijí, nechystají spiknutí“.⁷³

O několik let později byla královna s manželem přičiněním „neškodných“ zednářů popravena!

Hrabě de Ségur nám ve svých „Vzpomínkách“ zanechal exaktní obrázek této šílené bezstarostnosti šlechty i královské rodiny.

„Pokud šlo o nás, mladou francouzskou šlechtu, bez politování nad minulostí a bez starostí o budoucnost jsme vesele kráčeli květinovou loukou, jež nám zakrývala propast. Jako malicherní kritici starých mravů, feudální hrdosti našich otců a jejich těžkopádných předpisů slušného chování nám všechno, co bylo staré, připadalo obtížné a směšné. Tíha starodávného učení nás tísnila. Svoboda, bez ohledu na její způsob, se nám líbila svou odvahou, rovnost svou příjemností. Zalíbilo se nám sestupovat, pokud jsme věřili, že můžeme znovu vystoupit nahoru, kdykoli se nám zachce, a bez rozmyslu jsme si užívali současně předností patriciátu i sladkostí plebejské filosofie. Přestože to byla naše privilegia, měli jsme potěšení

⁷² *Vzpomínky hraběte de Virieu* [Souvenirs du comte de Virieu] od Marquise Costa de Beauregard, in: „Zednářské dokumenty“, str. 822.

⁷³ *Nedatovaná korespondence Marie Antoinetty* [Correspondance inédite de Marie-Antoinette], publikovaná hrabětem Paulem Vogt von Hunolstein, 3. vyd. Paříž 1864, str. 113 ad., in: „Zednářské dokumenty“, str. 437.

z trosk naší staré moci v této malé válce. Nijak jsme nepocítovali její útoky, jen jsme na ni pohlíželi. A protože fasády budovy zůstaly nedotčené, neviděli jsme, že je zevnitř již podkopaná. Posmívali jsme se velkému vzrušení starého dvora a kléru, jež věřily novoty tohoto ducha. Aplaudovali jsme republikánským scénám našich divadel, filosofickým debatám akademií i smělým dílům našich literátů.⁷⁴

My ovšem říkáme, že spiknutí proti trůnu a oltáři vyšlo z lóží. Jestliže „k nim patřil celý svět“, jak potom bylo možné, že se komploty včas neodhalily? Odpověď je velice prostá.

3. Tajné lóže

Zednářstvo nebylo *jednou* tajnou společností, nýbrž *mnohovrstvými tajnými společnostmi*. Existovaly celému světu otevřené lóže, ale také pro malý kruh spiklenců rezervované tajné lóže, přičemž počestná fasáda jedněch sloužila za ochranný štít temným machinacím druhých.

Abbé Barruel ve svých „Pamětech k dějinám jakobínství“ líčí jednu takovou typickou scénu. Zatímco nižší bratři se v jedné pařížské lóži bavili zpěvem a tancem, v prvním poschodí tím zaštitěni vysocí zasvěcenci čile konspirovali. „Strašlivý bratr“, vyzbrojený mečem, střežil schodiště, skrytí zednáři přijímali důvěrná poselství od tajných výborů ostatních lóží ve Francii i Evropě a příslušně na ně reagovali.

Skutečné záměry sekty tedy celému světu odhaleny nebyly. Vezměme si třeba případ lóže v Nîmes. Její řád z roku 1766 určoval:

„Protože jsou králové a vladaři obrazem Boha na zemi, musí si každý bratr považovat za čest být jim poddán, má ctít úřady a žádným způsobem nesmí proti vládě psát nebo mluvit.“⁷⁵ – Zde je ovšem komentář, který roku 1930 Mistr stolce téže lóže v Nîmes napsal k citovanému řádu: Již na první stránce se projevuje jako svědek **dvojí zednářské nauky, jedné pro zednáře pouhé fasády, druhé skryté, záhadné a odhalované pouze skutečným zasvěcencům...** „Naše pečeť má také velkými písmeny nápis L.D.P. (*lilia destrue pedibus* – tj. *pošlapej lilie*), heslo iluminátů.“⁷⁶

A přijdou ještě lepší věci. Když policie vichystického režimu v roce 1940 zabavila zednářské archivy, byly pak nejzajímavější materiály v letech 1941 až 1944 publikovány v proslulém měsíčníku „Zednářské dokumenty“ (*Les documents maçonniques*). Policejní agenti našli mimo mnohé jiné v rytině orámovanou ústavu, kterou Velký Orient Paříže 11. dubna 1762 povolil nové lóži „Trojí Aliance“ v Montpellieru.⁷⁷ A zcela dole na orámování září, jaksi k uctění kapetovské monarchie zednářstvím, tři květy lilií a liliemi ozdobená koruna. Přesto byl pod tím vyobrazen proslulými třemi písmeny L.D.P. opatřený most nad řekou, v které po proudu odplouvala koruna, žezlo a uťatá hlava. Vlevo dole byla vidět věž s ohradní zdí. Vizionářská rytina tedy již roku 1762 předjímala uvěznění krále v Templu i jeho cestu na popraviště 21. ledna 1793!

⁷⁴ In: Pierre Gaxotte, *Francouzská revoluce* [La Révolution française], vyd. Fayard, Paříž 1928, nové vydání 1957, str. 79 ad.

⁷⁵ „Zednářské dokumenty“, str. 351.

⁷⁶ Tamtéž. V kapitole VI si promluvíme o bavorských iluminátech. – Pozn. [německého] překladatele: Lilie byly vždy (a jsou dodnes) erbovním symbolem tehdejší královské dynastie Kapetovců!

⁷⁷ Otištěno v „Zednářských dokumentech“, str. 353. „Zednářské dokumenty“ byly Librairie française nově vydány jako faksimile, Paříž 1986. Jsou bohatým pramenem informací!

Není tedy pochyb, že skuteční zasvěcenci zednářstva připravovali francouzskou revoluci již po celá desetiletí. **Zatímco řadoví zednáři zpívali a tančili, vysocí zasvěcenci pracovali na zničení trůnu a oltáře, i na zavedení lidských práv.** – Již v roce 1766 vyslal ústřední výbor Velkého Orientu emisary do provincií s cílem naladit bratry na povstání. Důstojník sárského pluku se abbému Barruelovi svěřil, že v Lille vyslechl revoluční projev bratra Sinettyho, pověřeného propagandou v severních provinciích.

„Měli jsme svou zednářskou lóži; byla pro nás, jako ostatně pro většinu pluků, opravdu jenom hrou. Zkoušky nově vstupujících sloužily ostatním spíše jen k pobavení. Naše zednářské hostiny nám oslazovaly volné chvíle a uvolnění po službě... Očekávali jsme obyčejnou zednářskou hostinu, když tu se náhle někdo chopil slova jako řečník a vyjevil nám důležitá tajemství z Velkého Orientu. ... Naslouchali jsme mu... Představte si naše překvapení, když jsme náhle slyšeli s planoucím nadšením nám říkat, že přišel čas naplnit tak dlouho opravdovými zednáři promyšlené plány, že by universum mělo být konečně zbaveno svých okovů; tyraní, říkající si ‚králové‘, by měli být přemoženi, jakákoli pověra musí ustoupit světlu, po otroctví má přijít volnost s rovností, a *člověk se konečně znovu chopí svých práv*. ... Poté, co jsme se chvíli bavili o tom, co jsme považovali za výplod chorého mozku, jsme na celou tu scénu zase zapomněli; jenže pak přišla revoluce a poučila nás, jak hluboce jsme se mýlili.“⁷⁸

4. Systém stupňů

Skryti za „zednářskou fasádou“ snili „skuteční zednáři“ o etablování lidských práv bez Boha a krále. Zbývá však ještě objasnit, jak tito muži, narození jako králi věrní katolíci, vůbec mohli projevat takovou nenávist k trůnu a oltáři. Uveďme si zde proto slova bratra d'Alemberta ohledně „Encyklopedie“:

„Je-li lidské pokolení v současnosti uvědomělé, pak hlavně proto, že bylo užito preventivního opatření k jeho poznenáhlému poučování.“⁷⁹

To bylo celé umění zednářské pedagogiky, jak je odhalil již abbé Péreau („Zednáři zdrcení“, 1747). Přiznat brutálně své revolucionářské cíle by znamenalo riskovat šokování adeptů. Bylo zapotřebí pozvolné výchovy, při níž byl duch nepozorovaně měněn. Muselo se postupovat drobnými, jemnými retušemi, a nechávat novým idejím vyklíčit pomocí obratných narážek a náznaků, aniž by si dotyčný uvědomoval, že je ovlivňován. Skutečné učení se odhalovalo jen poznenáhlu v míře, odpovídající postupu v lóžové hierarchii. Podívejme se tedy blíže na systém stupňů.

*

K přístupu do prvního stupně, **učedníka**, byl novic se zavázanýma očima a s oprátkou na krku předveden k Mistru stolce. Tam pak musel složit přísahu:

„Přisahám ve jménu Nejvyššího Stavitele Všech Světů, že nikomu neodhalím tajemství, znamení, hmaty, hesla, učení ani obyčeje zednářů, a zachovám o nich věčné mlčení. ... Přijímám následující tresty a podřizuji se jim, pokud bych měl porušit své slovo: aby mi byly rty páleny rozžhaveným železem, aby mi byla uťá-

⁷⁸ Abbé Augustin Barruel, *Paměti k dějinám jakobinství* [*Mémoires pour servir à l'histoire du jacobinisme*], 1797, nově vyd. nakl. Diffusion de la Pensée Française (D.P.F.), Chiré-en-Montreuil 1973. – Základní dílo o protikřesťanském spiknutí v 18. století!

⁷⁹ Dopis z 16. července 1762.

ta ruka, aby mi byl vytržen jazyk a proříznuto hrdlo, aby moje mrtvola byla pověšena v lóži během práce k přijímání nového bratra jako hanebný příklad mé nevěrnosti a sloužila k odstrašení ostatních, pak aby byla má mrtvola spálena a popel roztroušen ve větru, aby tak nezůstala žádná vzpomínka na mou zradu.“⁸⁰

Jakmile byla přísaha složena, obklopili všichni bratři nováčka a namířili na něj tase-
né meče, takže byl jako v ohnisku, z něž vycházely paprsky. Poté se mu sejmula z očí
páska a Mistr stolce jej oslovil takto:

„Nebojte se na vás mířících mečů. Jsou hrozné jenom pro křivopřísežníky. Pokud jste zednářstvu věrný, jak máme důvod doufat, budou tyto meče vždy připravené vás hájit; jestliže byste je naproti tomu měl někdy zradit, nikde na světě nenajdete útočiště před těmito mstivými zbraněmi.“⁸¹

Tato výhrůžka nebyla jen plané slovo: sekta často nechávala zrádce popravit. A podle jistých indicií se zdá být ten ctihodný obyčej zachovávan i v naší době.⁸² Při každém povýšení ve stupni musí zasvěcovaný znovu skládat přísahu poslušnosti a mlčenlivosti.

Mistr stolce poté odhalil novému učedníkovi tajemství zednářů: „Milý bratře, tajemství zednářů spočívá v následujícím: všichni lidé jsou svobodní a sobě rovní, všichni jsou bratry.“⁸³ – To bylo všechno; nedodal k tomu žádné bližší vysvětlení. Následně se přešlo k zednářské hostině, „bratrskému banketu“.

*

Při zasvěcování do třetího stupně vyprávěl Mistr stolce budoucímu **mistru** po složení nové přísahy legendu o Hiramovi. Hiram, vyvolený králem Šalamounem k stavbě chrámu, rozdělil dělníky do tří tříd, na učedníky, tovaryše a mistry, a každé z nich dal zvláštní poznávací heslo. Tři z tovaryšů se chtěli zmocnit tajného slova a tím i mzdy mistrů. Protože však Hiram tajemství odmítl prozradit, zavraždili jej. Poté Mistr stolce zasvěcovanému vysvětlil, že úlohou jeho stupně je hledat zmíněné „ztracené slovo“ a pomstít mučedníka zednářského tajemství. Většina zednářů příběh považovala za pouhou dětinskou bajku a naprosto se nestarala o hlubší poznání tajemství sekty, o němž se domnívali již všechno vědět.

Tři první stupně vypadaly neškodně, a lze pochopit, že mnoho mužů chtělo k zednářstvu náležet. Mentalita adeptů byla i přesto v lóži vládnoucí atmosférou již poněkud změněna. *Religiózní krédo* tam bylo sníženo na úroveň lhostejné věci a monarchistická forma vlády demokratickými strukturami v templu přinejmenším implicitně zpochybněna. Navíc pod hrozbou trestu smrti pro zrádce složenými přísahami mlčenlivosti a poslušnosti zednářské vrchnosti v zásadě zasvěcované zbavovala i povinností vůči právo-
voplatné vrchnosti, králi a církvi.

---

⁸⁰ In: Deschamps, díl I, str. 164.

⁸¹ Tamtéž, str. 165 ad.

⁸² Michel Baroin, bývalý Velmistr Velkého Orientu, zahynul při podivném leteckém neštěstí poté, co se zjistilo, že sloužil policii jako konfident svých lóžových bratrů. Viz článek in: „Francouzská četba“ [Lectures françaises], č. 379, listopad 1988. Připomeňme si třeba také případ bratra Boulina, jednoho z ministrů giscardistů, který se „utopil“ v 30 cm hluboké vodě. – Pozn. editora: Tak nápadné úmrtí není důkazem neschopnosti vykonavatelů pomsty, nýbrž jasným signálem ostatním bratrům zednářům; případné podivení resp. podezření profánní (nezednářské) veřejnosti je jim už dávno zcela lhostejné.

⁸³ In: Barruel, díl I, str. 420.

Ústřední výbor Velkého Orientu v Paříži zasílal pravidelně pokyny Mistrům stolce provinčních lóží. K nim byl vždy připojen výhrůžný oběžník:

„Jakmile obdržíte přiloženou zasilku, potvrdíte příjem. Připojíte k tomu přísahu, že přesně a věrně provedete i všechny další příkazy, jež vám v téže formě dojdou, aniž byste se starali, od koho pocházejí a jak se k vám dostaly... V případě, že řečenou přísahu odmítnete nebo porušíte, budete považován za člověka, který porušil to, co při vstupu do řádu bratrů slíbil dělat. Pomyslete jen na *aqua toffanu* [v zednářstvu užívaný jed], vzpomeňte si na dýku, čekající zrádce.“⁸⁴

Spoutání svou přísahou a k slepé poslušnosti své vrchnosti vycepování – připomeňme si se zavázanýma očima a s oprátkou na krku předváděné učedníky – jednali mnozí muži i proti svému svědomí. Tak například baron Jean Debry, poslanec konventu, katolický a králi věrný zednář, hlasoval proti své vůli pro smrt Ludvíka XVI.

„Vyšel jsem z domu s jasným záměrem hlasovat pro vypovězení krále, ne pro smrt; slíbil jsem to i své ženě. *Sotva jsem přišel do shromáždění, byl jsem znamenitým upomenutý na lóžovou přísahu...* Nakonec mě také popletly výhrůžky publika; hlasoval jsem pro smrt.“⁸⁵

Životem v lóži drilovala sekta mentalitu nižších bratrů, aniž by jim odhalila všechny podrobnosti předznamenávaného plánu. „Zednářská fasáda“ předstírala, že lóžová hierarchie zahrnuje pouze tři stupně: učně, tovaryše a mistra... Bylo poměrně snadné stát se mistrem. Po nabytí tohoto stupně se zasvěcení jako třeba baron Debry nebo princezna de Lamballe domýšleli, že řád naprosto znají („pije se tam, zpívá a dělá hodně dobrého“), zatímco ve skutečnosti o pravých tajemstvích nevěděli vůbec nic...

„Modré stupně jsou jen předsíní resp. předním dvorkem templu“, píše židovský bratr Albert Pike. „Část symbolů se tam zasvěcovaným oznamuje, ale přesto jsou záměrně klamáni. ... Není zájem, aby porozuměli. Pravý smysl je vyhrazen skutečným zasvěcencům, vládcům zednářstva.“⁸⁶

Vysvětlení je snadné. Nižší stupně („modré“ zednářstvo) jsou vědomě a systematicky klamány kvůli eliminování zvědavců i k odvrácení podezření státních a církevních úřadů.

*

Pokud nadřízení během pohovorů zjistili, že ten či onen zasvěcenec byl zralý pokročit dál, propůjčili mu stupeň **vybraného**. Během první části zasvěcování se aspirantovi pohrozilo zardoušením. Mohl si zachovat život pouze pomstěním Hirama zabitím jeho vraha, symbolizovaným figurínou.⁸⁷ – Kandidát byl odveden do zšeřelé místnosti, kde musel Hiramova vraha probodnout dýkou a uříznout mu hlavu. Když symbolickou vraždu dokonal, Mistr stolce přijímanému kandidátovi poblahopřál a vyložil: „Všechno, co jste právě udělal, je obrazem povinností, které jste dnes na sebe vzal.“ – V dru-

⁸⁴ Tamtéž, str. 511.

⁸⁵ In: Deschamps, díl II, str. 136.

⁸⁶ *Morálka a dogma Starého a Přijátého Skotského Obřadu* [Morals and Dogma of the Ancient and Accepted Scottish Rite], sepsané luciferským židovským bratrem Albertem Pike pro Nejvyšší Radu 33. stupně jižní obediencie Spojených států a vydané pod jeho záštitou, Charleston 5632 (zednáři užívají hebrejský kalendář místo křesťanského...), vyd. L. H. Jenkins, nové vydání z října 1929, str. 819, cit. podle: Léon de Poncins, *Zednářstvo podle jeho tajných dokumentů* [La franc-maçonnerie d'après ses documents secrets], str. 241.

⁸⁷ Jsou doloženy případy, kdy se k tomu účelu používaly skutečné mrtvolky; pozn. editora.

hé části obřadu novic spolu se všemi bratry, oděnými do kněžského roucha, obětoval chléb a víno podle řádu Melchisedecha. Připomněla se tím požehnaná epocha, kdy všichni lidé byli údajně kněžími i velekněžími. ... Stupeň vybraného přivykal zasvěcenosti na myšlenku pomsty i na jejich religiózní rovnost.

*

Pokud byl toho shledán hodným, uvedli zasvěcovaného po složení obvyklé přísahy mlčenlivosti do tajemství 18. stupně, **Rytíře Růžového Kříže**... Nyní tedy vstoupil do červeného, resp. rudého zednářstva. Obřad se konal vždy na Velký pátek, výročí Kristovy smrti. Přijímaný měl na sobě mešní roucha s vyšívaným křížem. V atelieru (lóži) se týčila Kalvárie se svými třemi kříži; na prostředním byl nápis INRI. Zasedání bylo zahájeno otázkou Mistra stolce:

„Která je hodina?“ – První dozorce odpověděl: „Chvíle, kdy se roztrhla chrámová opona, nad zemí se rozprostřela tma, světlo pohaslo, zářící hvězda zmizela, kamenný kvádr se potil krví a vodou, slovo se ztratilo.“

Takto tedy Kristova smrt symbolizovala osvícenému zednáři začátek věku obskurantismu.⁸⁸ Dnem založení zjeveného náboženství se slovo moudrosti ztratilo a nářadí zednářů bylo rozbito!

Výsměšně se napodobovala i ta nejsvětější tajemství křesťanské víry. Novic zaujal místo Krista. Poslechněme si dialog mezi Mistrem stolce a přijímaným kandidátem.

Mistr stolce: „Odkud přicházíte?“ – Kandidát: „Z Judeje“ – M.: „A kudy jste šel?“ – K.: „Nazaretem.“ – M.: „Kdo vás vedl?“ – K.: „Rafael.“ – M.: „Z kterého jste kmene?“ – K.: „Z kmene Juda.“ – M.: „Spojte dohromady čtyři počáteční písmena těchto čtyř jmen; co dávají?“ – K.: „INRI.“ – M.: „Ano, bratře, to je nápis, který vidíte nahoře na tomto kříži, i slovo, jež jsme ztratili, ale vaše horlivost nám je dovolila znovu najít.“

Podle evangelií počáteční písmena **INRI** znamenají „**I**esus **N**azarenus **R**ex **I**udaeorum – Ježíš Nazaretský, Král Židovský“. Rozenkruciánští zednáři učili, že se má nahradit následující interpretací: „Žid z Nazaretu, vedený Rafaelem do Judeje.“ – Ježíš Kristus, jehož smrt je velikým mystériem křesťanského náboženství, byl tím snižen na obyčejného Žida, dopraveného Židem Rafaelem do Jeruzaléma k potrestání za své zločiny!

Kdo by po všem tom ještě pochyboval, že „sami Židé stáli u kolébky zednářstva“? (Bernard Lazare.) A kdo v rituálu rozenkruciánského stupně znovu nepoznává ducha bohovraždného národa? Židovský národ popřel, že Ježíš z Nazaretu, Syn Boží, je Mesiáš, který mu přišel vládnout.

„Pilát řekl Židům: ‚Ejhle, král váš!‘ – Avšak oni vzkřikli: ‚Pryč s ním, pryč s ním, ukřižuj ho!‘ – Řekl jim Pilát: ‚Krále vašeho ukřižují?‘ – ‚Nemáme krále, leč jen císaře.‘ – Tu jim ho vydal, aby byl ukřižován. ... I napsal Pilát také nápis a dal jej na kříž. Bylo napsáno: ‚Ježíš Nazaretský, král židovský.‘ – I řekli velekněží židovští Pilátovi: ‚Nepiš: Král židovský, nýbrž: On řekl, jsem král židovský.‘ – Pilát odpověděl: ‚Co jsem napsal, to jsem napsal.‘ (Jan 19,14-22)⁸⁹

⁸⁸ Zpátečnictví, tmářství – tedy v zednářském pojetí éry křesťanství; pozn. čes. překl.

⁸⁹ Citováno zde i dále podle: Jan Lad. Sýkora, NOVÝ ZÁKON PÁNA NAŠEHO JEŽÍŠE KRISTA, vyd. Vyšehrad, Praha 1946; pozn. překl.

Jaký triumf pro potomky tehdejších velekněží, vidět konečně tu proklatou tabulku INRI odstraněnou! Jaké to zadostiučinění, moci překážející slova „král židovský“ nahradit „Rafaelem dopravený do Judeje“! Jaká ďábelská slast, přimět katolíky k odmítnutí Kristova království!

Po výše zmíněném obřadu pak následoval banket, rouhavá parodie večere na Zelený čtvrtek. ... Není od věci poznamenat, že zasvěcovací obřad začíná v pátek a končí ve čtvrtek. V satanském kultu se ceremonie praktikují obráceně. Při černé mši má celebrant na sobě mešní roucho naruby a čte svou „mši“ odzadu, počínajíc závěrečnými slovy *Ite missa est*. Nicméně zabývejme se dál zasvěcovacím obřadem Rytířů rozenkruciánů. Mistr stolce přinesl chléb, pojedl z něho a podělil jím „apoštoly“. Poté se napil vína, podal kalich prvnímu dozorcí a řekl mu: „Emmanuel“. Ten mu odpověděl „Pax vobis“ („Pokoj s vámi“), napil se, a poté nechal i ostatní „přijímat“. Hostina končila slovy umírajícího Krista: „Et consumatum est“ („Dokonáno jest“).

Podle charakteru novice se rituál příslušně oslaboval nebo přiosťoval. Jestliže byl zbožný, aranžoval se tak, aby novic uvěřil, že se *účastní rituálu vyšší křesťanské mystiky, tak říkajíc osvíceného katolicismu*. Pokud se vědělo, že se zřekl víry svých otců, podalo se mu to... po lopatě. Tím dostávala písmena INRI proměnlivý význam podle stupně zralosti přijímaného kandidáta. „Ježíš Nazaretský, král židovský“ pro katolíky, „Žid z Nazaretu, vedený Rafaelem do Judeje“ pro osvícené filosofy, a konečně také přímočará satanská interpretace pro revoluční předvoj: „Jesus Nazarenus Resurrexit Incassum“ – „Ježíš Nazaretský je nadarmo vzkříšen“... Pro jednoho se zasvěcení večere na Zelený čtvrtek zahaluje tak, že se podobá křesťanskému obřadu, pro druhého se již hraje s odkrytými kartami. „Nenávist k eucharistii má v rudých lóžích tradici,“ napsal obrácený bratr Doinel.⁹⁰ – Zacházelo se dokonce až k hanobení hostie. Abbé Barruel měl přítele, Rytíře rozenkruciána, který však býval dobrý katolík. Barruel, velmi dobře informovaný o tom, co se v sektě dělo, mu dokázal, že jisté hieroglyfy svého stupně ještě nezná. Přítel „přiznal, že sám žádal o jejich vysvětlení, ale to mu bylo odmítnuto“.⁹¹ Aby jej zbavil nevědomosti, abbé mu poradil, jaký stav ducha musí příště ukázat v lóži k získání přístupu k posledním tajemstvím rozenkruciánského stupně. Přítel tedy navenek splnil podmínky – přičemž jeho srdce zůstalo katolické – a dostalo se mu opravdového vysvětlení... Byl jím doslova zděšen.

*

Pokud se zasvěcovaný ukázal být jako stále ještě příliš katolický, jeho zednářská kariéra zde skončila. Je-li však dostatečně schopný, postoupí přímo do 30. stupně Rytíře Kádoše. Pokud však byl ještě trochu nechápavý, nechá se zpočátku projít několika doplňovacími zasvěcováními, aby byl postupně osvícen. Jako takový mezistupeň si uvedeme například 29., **Rytíř Slunce**. Tím vstoupil do stupňů „bílého zednářstva“.

Dotázán po důvodech, které jej přiměly přijmout zasvěcení, musel na to kandidát odpovídat:

⁹⁰ In: Charles Nicoulaud, *Zednářské zasvěcení* [L'initiation maçonnique], vyd. Perrin, Paříž 1913, str. 210. Poutavá kniha o luciferském vlivu prostřednictvím zasvěcovacích rituálů. Obsahuje i mimořádně vzácný rituál z roku 1750, v němž se rouhačství pojí se sexuální zvráceností.

⁹¹ Barruel, díl I, str. 434.

„Přicházím hledat světlo, protože moji společníci i já jsme zabloudili v noci, která zahalila svět. Mraky, jež zastínily Hesperus,⁹² hvězdu Evropy, jsou z kadidla, obětovaného pověře despotů.“

Tím bylo dostatečně jasně řečeno, že katolická civilizace uvrhla Evropu do temnoty, a že za despoty označené krále se nesmělo nadále ctít. V rozenkruciánském stupni se odkazu na „temnotu, která se rozšířila nad zemí“, snad ještě dalo rozumět v křesťanském smyslu. Křesťan mohl věřit, že se jednalo pouze o *dočasné* temno Velkého pátku; chytrý zednář ovšem již tušil, že Ježíšova smrt na Kalvárii znamenala počátek věku obskurantismu. ... Naproti tomu obřad Rytíře Slunce již odstranil jakoukoli dvojnáznost.

Následně byl zasvěcovaný vyzván definitivně se zprostit svých religiózních „předsudků“.

„Když se mě ptáte, jaké vlastnosti zednář musí mít, aby dospěl až do středu opravdového dobra, potom vám odpovídám, že musel setřást jařmo předsudků dětství, týkající se převládajícího náboženství země, v níž se narodil. Každý náboženský kult byl lidmi pouze vymyšlen v naději, že bude vládnout a nárokovat si přednost. ... Je to nestvůra v podobě hada, který musí být vyhuben. Jde o věrný obraz toho, co pošetilý prostý lid vzývá pod jménem náboženství.“

Vidíme tedy, z jakých zdrojů encyklopedisté a jakobíni čerpali své ideje!

Po těchto povznášejících lekcích musel aspirant, ozbrojený dýkou, vyrazit „pokřik pomsty“ a své opovržení křesťanstvím prokázat tím, že udělal „gesto ošklivosti“ před křížem, nakresleným na podlaze.

*

Jakmile dospěl do tohoto stádia, byl aspirující zednář dobře připraven na připuštění k posledním tajemstvím sekty. Skutečné tajemství zednářů mu bylo konečně svěreno v 30. stupni **Rytíře Kádoše**. Dodejme zde hned, že i tam se obřad poněkud měnil podle práv daného kandidáta i místa. Páter Deschamps nám popsal neméně než osm variant.⁹³

Židovský lóžový bratr Bédarride ve své učební knize pro 30. stupeň sděluje, že stupeň Kádoš „je skutečnou korunou zednářské práce“ a tři následující stupně představují pouze správní hodnosti.⁹⁴ Podle bratra Ragona, který má váhu jako jeden z autorů příručky stupňů a členění rituálů ve Velkém Orientu Francie, „je skutečný Rytíř Kádoš souhrnem nejvznešenější filosofie: je zásadním naplněním opravdového zednářstva a právem nese titul *nec plus ultra* [*nic není víc*] – tři vyšší stupně jsou pouze administrativního druhu – a může být složen výhradně z elity zednářů. Jakožto svatyně, jako místo vhledu pro moudré, jež jsou tam připouštěni, je určeno představovat konečný cíl zednářstva ve všech jeho stupních“.⁹⁵ – A tento stupeň, poučuje nás ještě bratr Triaca, má „mimořádný význam, protože **určuje politickou doktrínu řádu**“.⁹⁶

Na straně 39 „Zednářských dokumentů“ je reprodukce znaku, resp. erbu Rytíře Kádoše. Vidíme tam tři lebky; jedna s liliemi ozdobenou korunou, druhá s papežskou tíá-

⁹² Bájnou Jitřenku, Venuši; pozn. čes. překl.

⁹³ In: Deschamps, díl I, str. 77.

⁹⁴ „Zednářské dokumenty“, str. 38.

⁹⁵ Bratr Ragon, *Výuka zasvěcování* [Cours d'initiations], cit. podle: Deschamps, díl I, str. 77.

⁹⁶ „Zednářské dokumenty“, str. 38.

rou, a uprostřed je vavřínem ověšená „oběť“. Oběť koho? Pokusme se to zjistit... Erb ukazuje také kříž. V jeho středu září číslo 30, číslo stupně Kádoš. Krucifix má formu kříže templářů, které zednáři považují za své předky.

Kdo byli templáři? Počátkem 14. století nechal francouzský král Filip Sličný členy templářského řádu pozatýkat. Podle jím i papežem Klementem V. nařízených výslechů praktikovali jistí templáři sodomii, plivali na kříž a uctívali Satana v podobě Bafometa. Ne všichni členové řádu o tom však věděli. A stejně jako v zednářstvu, byli ctihodní „templáři jako fasáda“ i „skuteční templáři“. Během procesu se pochlubil bývalý velitel templu v Laonu, Gervais de Beauvais, že vlastní text jiných řádových pravidel, která nikomu neukázal. Jedině opravdoví zasvěcenci znali předpisy, zachovávané v největší tajnosti. Zde je výpověď, kterou 11. dubna 1310 uvedl do protokolu bratr Raoul de Puelle z diecéze Laon:

„Jeden z mých dobrých přátel, který byl templář a představený templu v Laonu, bratr Gervais de Beauvais, nevím již kolikrát v přítomnosti mnoha svědků (celkem více než stokrát během čtyř nebo pěti let před zatčením templářů) naznačil, že v řádu existuje také mimořádný soubor pravidel, o němž musí zachovávat takovou mlčenlivost, že by si raději nechal setnout hlavu, než jej muset odhalit; nikdo se prostě nesmí dozvědět, že zradil. V generální kapitule, jak mi řekl, se dějí tajné věci, jichž jsem tam jednou byl naneštěstí svědkem; šlo o zavraždění krále Francie bez obavy z trestu i bez nejmenšího ohledu na jeho postavení. Přiznal také, že vlastní knihu řádových stanov, kterou rád ukáže, ale že má ještě jinou, mnohem tajnější, jíž by za všechno zlato světa nikomu neukázal.“⁹⁷ – Také Gauzerat de Montpezat potvrdil: „Máme tři články, které se kromě Boha, ďábla a Mistra nesmí nikdo dozvědět.“⁹⁸

Templáři mívali rovněž tajnou abecedu a poznávací znamení. Struktura jejich řádu se podobala zednářské: oficiálně ctihodné učení jako krycí pláštík, a perverzní doktrínu pro skutečné zasvěcence, tajemství, popravy zrádců, poznávací znamení i pevnou vůli zbavit se autority krále a papeže.

Velmistři Jacques de Molay a Geoffroy de Charnay byli odsouzeni k smrti upálením. Při výstupu na hranici měl prý Jacques de Molay zvolat: „Za chvíli zemřu; Bůh ví, že neprávem. ... Proto potká neštěstí ty, kteří nás nespravedlivě odsoudili.“ – Onou „obětí“ v erbu Kádoše je tedy Jacques de Molay!

Ve znaku je také dýka: Rytíř Kádoš měl pomstít de Molaye, nevinnou oběť královského a papežského despotismu, protože 30. stupeň se rovněž nazýval „stupněm templářské pomsty“. Ten byl „*nec plus ultra*“ templářského zednářstva. Připomíná se tím likvidace templářského řádu Filipem Sličným a papežem Klementem V. i poprava posledního velmistra Jacquesa de Molaye, který 11. května 1314 zemřel na hranici v plamenech.⁹⁹

V stupni Skotského obřadu se zednáři učili uctívat Jacquesa Molaye jako posledního velkého mudrce templářského řádu, tedy řádu, který znovu objevil „ztracené slovo“. V stupni Rozenkruciána zednář pochopil, že zmíněné slovo se ztratilo na Velký pátek, kdy se zrodil katolicismus. Proto se od stupně mistra i při každém zasvěcování

⁹⁷ In: „Evropa tajných společností“ [L'Europe des sociétés secrètes], svazek výběru z „Reader's Digest“, Paříž 1980, str. 28.

⁹⁸ Tamtéž.

⁹⁹ „Tuileur de l'écossisme“, Paříž 1821, in: Deschamps, díl I, str. 76.

do vyššího stupně oddával pocitům pomsty. V stupni Vybraných probodl dýkou figurínu a odřízl jí hlavu, aby tím zinscenoval zavraždění Hirama. Nyní se mu vysvětluje, že pomstěnou obětí nebyl Hiram, jak se nechávají věřit nižší stupně, nýbrž Jacques Molay. Přijímaný kandidát byl odveden ke skupině tří figurín, představujících Filipa Sličného, velmistra templářů Jacquesa Molaye a papeže Klementa V. Adept se musel uctivě poklonit před Molayem, „nevinou“ obětí královského a kněžského despotismu. Poté musel s výkřikem „*Nekam Adonai*“¹⁰⁰ probodnout dýkou krále a papeže. V jistých obřadech se ještě pošlapává liliemi ozdobená koruna a papežská tiara.

Po vykonání řečených rituálních gest musel Rytíř Kádoš skládat novou přísahu, která byla ještě hroznější, než všechny předcházející. Skutečný cíl židovsko-zednářské sekty tam byl konečně již otevřeně vysloven: **Přísahám „vyhubit všechny krále i rod Kapetovců, zničit moc papežství, provolat svobodu národů a založit univerzální republiku“.**¹⁰¹

Po tomto těžce urážlivém a rouhavém „vyznání víry“ měl zasvěcený právo na revolucionářské oslovení. Nežli uvedeme jeho text, připomeňme si, že mimo lóži, v „profánním světě“, byla ještě obrovská většina lidu stoupencem trůnu a oltáře. Podle toho lze posoudit, jak troufalá tehdy taková řeč byla. Abbé Barruel, který nám její obsah zachoval, ručí za pravost: „Znalost stupně Kádoš jsem nepřevzal z knih od Montjoie nebo De France, nýbrž od samotných zasvěcenců.“¹⁰² – Zde je proslov k novému Rytíři Kádošovi:

„Konečně se roztrhl závoj; zasvěcenec se dozvídá, že mu dosud byla pravda zjevena jen napůl, že volnost a rovnost, jejichž slova mu byla při jeho vstupu do zednářstva dána, spočívají v neuznávání žádné vrchnosti na světě; že v králích a papežích se spatřují pouze lidé, kteří jsou ostatním postaveni na roveň a nemají žádné jiné právo na trůn a oltář než to, jež jim bylo lidem propůjčeno, a že tentýž lid jim je může znovu odebrat, jakmile to uzná za dobré. Říká se mu ještě, že knížata a kněží již příliš dlouho zneužívali dobroty a prostomyslnosti lidu, že nejvyšší povinností zednáře, který chce zbudovat chrám rovnosti a volnosti, je zba-

¹⁰⁰ Což v hebrejštině znamená tolik, co „Pomsta, Pane!“ – Kádoš v témže jazyce značí „Svatý“. Kdo si dá práci zabývat se hesly, snadno zjistí, že – jak řekl rabín Wise – „zednářstvo je židovskou institucí, jejíž historie, stupně, úřady hesla i zákony jsou absolutně židovské“.

¹⁰¹ Přísaha, poprvé odhalena in: Cadet-Gassicourt, *Pohřeb Jacquesa Molay aneb stručné dějiny starých i moderních zasvěcenců, templářů, zednářů, iluminátů etc., a zkoumání jejich vlivu na francouzskou revoluci podle klíče lóži* [Le tombeau de Jacques Molai (sic!), ou histoire secrète et abrégée des initiés anciens et modernes, des templiers, franc-maçons, illuminés etc. et recherches sur leur influence dans la Révolution française, suivie de la clef des loges], Paříž, revoluční rok IV (tj. 1797), str. 28.

¹⁰² Barruel, díl I, str. 438. Kající se zednáři mu svěřili nejzlověstnější tajemství sekty tak, jak jsme to viděli již u rozenkruciánského řádu. Barruelem zmiňovaný páter La Franc napsal dvě prorocké knihy *Zdvížený závoj pro zvidavé aneb tajemství francouzské revoluce, odhalené pomocí samotných zednářů* [Le voile levé pour les curieux ou le secret de la Révolution française révélé à l'aide de la franc-maçonnerie], Paříž 1791, a v následujícím roce *Spiknutí proti katolickému náboženství a hlavám států* [La conjuration contre la religion catholique et les souverains]. Msgre Delassus z nich publikoval důležité pasáže ve své knize *Protikřesťanské spiknutí* [La conjuration antichrétienne], vyd. Desclée, Lille 1910, str. 1031-1035. Obě odvážné publikace vynesly abbému Le Francovi nenávisť zednářů, zatčení a nakonec mučnickou smrt u karmelitánů v září 1792. Ventre de la Tou-loubre, zvaný Montjoie, kterého Barruel rovněž zmiňuje, vyličil podrobně zasvěcení vévody z Orléansu do stupně Kádoš ve svém díle *Dějiny spiknutí Ludvíka-Filipa-Josefa z Orléansu* [Histoire de la conjuration de Louis-Philippe-Joseph d'Orléans], Paříž 1796.

vit svět této dvojí metly zničením všech oltářů, jež postavila lehkověrnost a po-
věra, i všech trůnů, na nichž panují tyraní nad otroky.“

Tak zvaný stupeň „pomstění templářů“ se s obměnami podle místa a doby nachází
ve všech vyšších zednářských obřadech.

„Existuje mnoho rozmanitých druhů rituálu Kádoš,“ vysvětluje bratr Ragon.

„Všechny původní obřady vyjadřují totéž: nenávisť ke království a papežství.“¹⁰³

Ocitujeme si ještě několik výmluvných pasáží z velmi starého templářského obřadu
„Řád neznámých filosofů-soudců“, který se v Portugalsku udržel pod jménem „Kris-
tův řád“ a od nějž si vévoda d'Orléans – budoucí Philippe Egalité [Filip Rovnost] –
vyžádal stanovy.

„Zde byste se měli poučit, jak spoutat ruce i nohy uzurpátorům práv člověka.“

Poté, co je připomínána „unie mezi králem Filipem Sličným a papežem Klemen-
tem V. proti našim nešťastným předchůdcům, vyzývají se adepti k svržení paktu
trůnu a oltáře, na čemž závisejí lidská práva“.

„Protože jste se právě přísahou zavázali k nesmiřitelné nenávisti vůči nepřá-
telům tohoto řádu, jste povinni vynaložit veškeré úsilí na jejich naprosté zničení,
abychom se znovu ujali svých práv, jež nám byla uloupena. ... Jste tedy pozdvi-
žení na úroveň horlivých zednářů, jež se nám oddávají v zájmu společné pomsty.
... Nyní se nacházíte v hodnosti vyvolených, povoláných k dokončení **velkého
díla**.“¹⁰⁴

„Bratři zednářské fasády“, kteří jen pili, zpívali a mluvili o zamýšlené dobročinnos-
ti, nebyli v žádném případě připouštěni ke spiknutí, jež se líhla v příšeří tajných ló-
ží. Všechny zmíněné rituály pomsty a vraždy měly daleko k dětské hře na rozptýlení
požitkářských šlechticů; skuteční zasvěcenci by neváhali převést do praxe, co se pod
pečetí tajemství dozvěděli. Od roku 1789 začali *realizovat* svou přísahu Rytíře Kádo-
še, tedy instalování lidských práv na troskách trůnu a oltáře... Tomuto „velkému dílu“
budeme věnovat celou kapitolu XII. Zatím se zde spokojíme poukazem na několik vý-
znamných skutečností.

Katolická církev byla v celé Francii krutě pronásledována. Avignon se stal dějištěm
nejohavnějších činů, protože město patřilo papeži a byl tam uložen popel Jacquesa de
Molaye. ... Francouzské jednotky obsadily Řím a zajaly Pia VI., „bývalého papeže“;
když pak vznešený stařec zemřel 1799 ve Valence, revolucionáři se radovali, protože
věřili, že jsou svědky smrti posledního římského papeže.

Od „zničení moci papeže“ nyní přejdeme k „likvidaci rodu Kapetovců“. Když 14.
července 1789 padla Bastila a následně srovnána se zemí, byla vydána zuřivosti davu
právě proto, že bývala vězením Jacquesa de Molaye. O trochu později zavřeli lóžoví
bratři královskou rodinu do věže Templu, který patřil řádu templářů. Poté byla insta-
lována republika. Když se později konvent radil o osudu krále, upomínali se třítečkoví
bratři poslanci znameními na lóžovou přísahu, aby naléhali na hlasování pro smrt. ...
Kvůli korunování „velkého díla“ byl Ludvík XVI. s'at – přesně jako v rituálu Kádoše.
... Jacques de Molay byl konečně pomstěn. *Finis coronat opus – konec korunuje dílo*.
Na městském ostrově, kde v roce 1314 stála hranice Jacquesa de Molaye, „na tom sa-

¹⁰³ Bratr Ragon, *Nový rituál Kádoše* [Nouveau rituel du kadosch], in: Labis, *Liberalismus, zednářstvo a katolická církev* [Le libéralisme, la franc-maçonnerie et l'Église catholique], Paříž a Brusel 1876.

¹⁰⁴ Bratr Ragon, *Zednářská ortodoxie* [Orthodoxie maçonnique], in: Deschamps, díl II, str. 86 ad.

mém místě a nikde jinde chtěli zasvěcenci postavit gigantickou sochu, šlapající na korunu i tiáru, a kolos měl být symbolem všech templářů¹⁰⁵.

5. „Neznámá vrchnost“

Někteří autoři definovali zednářstvo jako „aristokratickou demokracii“. Tím chtěli říci, že tato republika v malém nebyla ovládána demokratickou většinou, nýbrž početným výběrem nejlepších.

V lóži jsou lidé zdánlivě „rovnoprávní“, ať je to kaprál nebo plukovník, žid či křesťan. Každý se může podílet na diskusi a vyjadřovat svůj názor. Předseda místní lóže – Mistr stolce – i předseda na národní úrovni, Velmistr, jsou určováni všeobecnou volbou. Zednářstvo se tedy *zdá být* řízeno v závislosti na většinovém mínění. *Podle zdání* je demokratický princip úzkostlivě respektován.

Vedle oficiální organizační struktury však existuje ještě druhá, paralelní struktura skryté hierarchie. Většina bratrů o její existenci vůbec neví. Mluvíme o systému stupňů. V lóžích je to jen velice málo osob, které díky „vhodným schopnostem“ postupují do nejvyšších stupňů, a teprve tím její přítomnost odhalí. A zdůrazněme hned, že jsou voleni „aristokraticky“, skrze adopci. To již není pouhá masa, nýbrž elita „neznámé vrchnosti“, rozhodující o připouštění do úzkého kruhu vyvolených. Pro většinu bratrů však poslední cíl a účel sekty zůstává navždy neznámý; nikdy se nedozvědí o existenci vyšších stupňů.¹⁰⁶ V tom spočívá velká síla zednářstva! – Členové „neznámé vrchnosti“ tak mohou nerušeně uplatňovat svou „aristokratickou“ nadvládu nad nižšími bratry. Aniž by se jako takoví dali poznat, účastní se všech prací nižších bratrů a obratně napomáhají k přijetí svých plánů a poselství. Dodávají rozhovorům a debatám žádoucí směr, kladou otázky, vedoucí k zamyšlení nad zpochybněním dosavadních pojetí, pomocí symbolů nebo obrazných řečí nechávají nenápadně prokmitávat určitým „pravdám“ a starají se o postupný přechod k nenávisti vůči despotismu.

Fungování republiky se řídí stejným modelem... V lóži neznámá vrchnost formuje členy, aniž by to ti zpozorovali; v republice zase manipulují třítečkoví bratři zbytkem občanů, kteří to vůbec netuší. Zdánlivě o všem hlasuje lid; ve skutečnosti je však bez svého vědomí dirigován skrytou mocí tajných společností, jež v početných masmédiích šíří po celé zemi hesla a nové vůdčí ideje.

V knížce „Jak se dělá veřejné mínění“ popisuje Maurice Talmeyr tuto metodu i její strašlivou účinnost:

„Jestliže lidé náležejí ke stejné, zjevně jediné sektě nebo škole, když se k ní hlásí, je ‚veřejné mínění‘ před jejím společným duchem varováno a na stráži... Avšak lidé, jejichž vzájemné spojení není viditelné, a přesto všichni smýšlejí a pracují stejným způsobem, takoví lidé pak také precizně uskuteční všechno, co se udělat má, totiž všeobecnou shodu – tedy uměle vytvořený konsens, který vypadá spontánně a působí mocně.“

---

¹⁰⁵ Cadet-Gassicourt, l. c.

¹⁰⁶ Na první a tedy povrchní pohled by se zdálo, že něco takového nelze natrvalo utajit. Ďábelsky rafinovaná organizační struktura zednářstva má však pro ten případ „zpětnou záklopku“. Vybraný zasvěcenec i po svém povýšení do tajného stupně dál zůstává ve své domácí lóži jako pouhý Mistr a skutečnou činnost vykonává paralelně na vyšší úrovni; pozn. editora.

V kapitole VII uvidíme přesvědčivý důkaz takové zcela vyfabrikované shody mínění: Prohlášení lidských práv z roku 1789.

Způsob postupu tajných společností je vždy stejný; zde je výtah z bilanční zprávy konventu Velkého Orientu z roku 1928:

„Po dlouhých hodinách, po plodných týdnech osobního přemýšlení a výměny stanovisek budou naši bratři obdivuhodně dobře informováni. Poté opustí templ. ... Jako prostí bratři – avšak zcela proniknutí naším duchem – vyjdou do měst a každý z nich ve svém profánním prostředí, ve své straně i odborech bude jednat podle vlastního svědomí, avšak, a to opakují, naplněn obdrženým učením... Účinek bude velice silný; ne z toho důvodu, že je věc skrývaná, ale proto, že postupně všude prosákne zednářský vliv a k ohromení profánních lidí se vynoří tentýž duch i obraz světa. ... Takřka z jediného dobře vypracovaného sylogismu vyplyne konečný úsudek a osudově zatíží ducha profánní veřejnosti. ... Již vidím diskrétně vytvářet velké politické a společenské organizace, a to z dvojího důvodu: předně být jejich inspirujícím mozkiem, a dále k zajištění naší kontroly nad prováděním.“¹⁰⁷

V polovině 20. století jistý zednář prohlásil: „Již po 150 let se zednářstvo zdá být živě tlukoucím srdcem republiky.“¹⁰⁸ Bratr Lebosse viděl dobře. Přesto nám budiž dovoleno nesouhlasit s druhou částí přípitku bratra Courta při závěrečném banketu Konventu roku 1923:

„Na francouzskou republiku, dceru francouzského zednářstva. ... Na budoucí světovou republiku, dceru světového zednářstva!“¹⁰⁹

Facit

Jako rekapitulaci si ocitujme úsudek Louise Blanca o zednářském komplotu. Jeho svědectví je tím cennější, že byl nejen historikem levice, ale především zednář:

„Protože tři stupně obyčejného zednářstva zahrnovaly také mnoho lidí, kteří se vzhledem k svému stavu a jeho zásadám vzpírali společenskému převratu, rozmnožovali novotáři stále vyšší stupně mystického žebříčku; vytvářeli skryté lóže, vyhrazené horlivým duším, a zaváděli vysoké stupně vyvolených, Rytíře Slunce, Růžového Kříže, Striktní Observance a Rytíře Kádoše aneb znovuzrozeného člověka, pochmurnou svatyni, jejíž brány se adeptům otvíraly až po velmi dlouhé řadě zkoušek, zkoumajících pevnost jejich víry i charakter srdce. Tam pak, uprostřed množství zčásti dětinských, zčásti zlověstných praktik, již nebylo nic, co by se neodvolávalo na ideje osvobození a rovnosti. ... Na tyto podzemní školy narážel Condorcet – hlásajíc dějiny pokroku lidského ducha, což přerušila jenom jeho smrt –, když řekl, jaké údery monarchistickému modlářství a pověře zasadily tajné společnosti, dcery templářů.“¹¹⁰

*

¹⁰⁷ In: „Zednářské dokumenty“, str. 224.

¹⁰⁸ Konvent roku 1928, in: „Zednářské dokumenty“, str. 205.

¹⁰⁹ In: „Zednářské dokumenty“, str. 202.

¹¹⁰ Lóžový bratr Louis Blanc, *Dějiny revoluce* [Histoire de la Révolution], 1847, díl III, str. 80 ad.; in: Deschamps, díl I, str. 39 ad.

Základní kámen revoluce, lidská práva, byla nejprve hlásána v lóžích, než je proklamovalo Národní shromáždění. Stručně si zopakujeme:

17. století: Cromwell, financovaný židovskými bankéři, zakládá rudimentární zednářstvo a opírá se o ně, aby mohl nechat popravit krále a zavést republiku i svobodu náboženství – kromě katolicismu! Za to se pak dostalo Židům znovu práva usazovat se v Anglii...

1723: Andersonova *Konstituce* vytyčuje zásady zednářstva celého světa: republiku a náboženskou svobodu.

1729: Rytíř de Folard, obrácený zednář, vyzrazuje – bezúspěšně – revoluci, vymyšlenou v lóžích.

1738, 1751, 1775 a 1790: Papežství varuje před zednářskou sektou (srv. naši VIII. kapitolu).

1747: Podle abbého Péreaua sní zednáři o obnovení svobody a rovnosti na troskách trůnu a oltáře. „Proti znesvěcení nejposvátnějších práv“ jsou rozhodnutí „pozdvihnout korouhev vzpoury“ s cílem utlačovaným lidem znovu navrátit práva, „jejichž ztráta je stála tolik vzdechů a sténání“. A teprve po vrácení „původních práv člověku“ zavládne opět zlatý věk.

1762: Velký Orient přiděluje lóži „Trojí Aliance“ v Montpellieru konstituci. Na dokumentu jsou vidět liliemi ozdobená koruna, žezlo a odříznutá hlava, odnášené vodou, a také písmena L.D.P. (*lilia destrue pedibus* – pošlapej lilie).

1771: Bratr Mercier prorokuje dobytí Bastily.

1776: Ústřední výbor pařížského Velkého Orientu vysílá emisary do provincií hlásat revoluci. Bratr Sinetty ohlašuje, „že tyrani, nazývaní ‚králové‘, budou proto poraženi, ... že veškerá religiózní pověra ustoupí světlu, ... že se člověk konečně zase chopí svých práv“.

1786: Cagliostro, stejně tak jako Mercier, předpovídá svržení království a papežství (srv. VIII. kapitolu č. 4).

1789: Lóžoví bratři vnucují Národnímu shromáždění své Prohlášení lidských práv (srv. VII. kapitolu).

*

Korunou zednářského zasvěcení je „stupeň templářské pomsty“, tedy Rytíř Kádoš. „Existuje mnoho rozmanitých druhů rituálu Kádoš. Všechny původní obřady vyjadřují totéž: nenávisť ke království a papežství“ (bratr Ragon). V tomto starém obřadu jsou adepti učeni, „jak spoutat ruce i nohy uzurpátorům práv člověka“. Zasvěcenci jsou nabádáni vynakládat veškeré úsilí k „úplnému zničení“ trůnu a oltáře, „abychom se znovu ujali svých práv, která nám byla uloupena“.

Přesto i v nižších stupních se již adepti začínají opatrně odrazovat od tradiční vlády a nechávají se snít o ideálním zlatém věku. Jsou vedeni k revidování svých dosavadních názorů na svět, společnost i náboženství. ... Názorová svoboda a demokratické struktury v lóžích přinejmenším implicitně zpochybňují státní náboženství i vládní formu Francie. Více či méně zahalenými výrazy „neznámá vrchnost“ pranýřuje „despotismus“ a „pověru“, a svým adeptům vtouká do hlavy hrdost na to, že stojí v čele pokroku, že jsou díky „rozumu“ emancipovanými bratry, slovem elitou „osvíceného“ lidstva. *Fiat lux* – budiž světlo!

Ne, zde není sebemenších pochyb: navzdory tomu, co tvrdí klika oficiálních historiků, pohodlně usazených v univerzitních katedrách republiky, byla francouzská revolu-

ce zcela jasně výsledkem zednářského komplotu! Již o desetiletí dříve byla zosnována v temných slujích sekty. V přísné mlčenlivosti lóží byli lidé vychováváni k vyžadování lidských práv, a to dávno před rokem 1789.

*

V následující kapitole se podíváme, jak bratři šířili svou ideologii i mimo templ, tj. v profánním světě. Ukážeme si, jak dokázali obratnou propagandou vytvářet a formovat veřejné mínění, aby bylo nakloněno lidským právům, skutečné páce revoluce.

III

Teoretici přirozeného práva

„Práva člověka, starší a posvátnější nežli všechny královské koruny, smlouvy a pragmatické sankce, musejí být násilím obnovena.“

(*Německý bratr Johann Gottlieb Fichte, 1793*)

Velká novota Prohlášení z roku 1789 spočívala v prosazování přirozeného a nezadatelného práva pro každého člověka. Ještě budeme mít příležitost definovat skutečný smysl, který se novému pojmu musí dávat. Prozatím se podívejme, kteří lidé byli jeho průkopníky a obháječi již dávno před rokem 1789. Výše jsme viděli, že bratři v lóžích požadovali nabýt znovu původního stavu přírody, v němž lidé šťastně žili před soužitím v každé společnosti. A tento zlatý věk by občané znovu našli, kdyby nabyli svého ztraceného přirozeného práva.

1. Precedenční případ za staré vrchnosti?

První metodický krok k rekonstrukci původu práv člověka spočívá v prozkoumání, zda nebyl ve starých zákonech království precedenční případ, který by mohl sloužit za příklad.

Přesto se musíme předem vzdát snahy najít v dílech našich starých politických konstitucí nějakou vůdčí myšlenku, již by snad mělo na mysli Ústavodárné shromáždění: ono samo bylo totiž *první*, kdo v úředním dokumentu deklarovalo jak přirozený zákon, tak i úctu k právům jedince, to znamená zcela všeobecně člověka. V tom ovšem pouze podléhalo vlivu velkého filosofického hnutí, které začínalo již od 17. století... Historie našich starých politických shromáždění nám ukazuje – přinejmenším v zárodku – existenci jistých principů, které pak měla revoluce definitivním způsobem deklarovat. Tak například sedmnáct let před vydáním „Ducha zákonů“ [L'esprit des lois] (1748) bratra Montesquieua pařížský parlament prohlásil, že „pravomoci [dosl.: atributs] panovníka a jím dosazených úředníků nelze navzájem směřovat“ – Tím uznal oddělení výkonné a soudní moci.

Přesto však přetrvával zcela zásadní rozdíl mezi stavovskými shromážděními starého panství a Ústavodárným shromážděním: zatímco roku 1789 bylo Prohlášení zavedeno jménem *jedince*, svářila se celá stará Francie jménem *národa* s královstvím. ... Proklamovala se jenom kolektivní práva. Pojem individuálního práva tehdy naprosto neexistoval.

Ba naopak, právě před rokem 1789 nabyla platnosti první deklarace, znovu potvrzující základní zákony kapetovské monarchie. Parlament skutečně 3. května 1788 vydal tehdy proslulé, republikánskými historiky však zamlčované prohlášení. Mimo jiné deklarovalo právo národa skrze orgán regulérně svolaných a shromážděných generálních stavů svobodně schvalovat provozní náklady [pro krále a jeho vládní aparát]; práva nezávislých zákonů, právo v každé provincii přezkoumávat vyjádření vůle krále [= jeho zákonů] a nařídít jejich úřední registraci jen tehdy, pokud odpovídaly ústavě provincie i základním zákonům státu; právo každého občana, nebýt postaven v jakékoli záležito-

sti před jiného, než před svého přirozeného soudce, tedy takového, kterého mu zákon přiděluje.

V tom již lze vytušit Prohlášení lidských práv, ale mezi dokumenty z roku 1789 a 1788 přesto pořád ještě existuje *zásadní rozdíl*: první mluví jménem přirozeného zákona, tzv. jménem vyššího, starým časům i všem národům společného zákonodárství; naproti tomu druhý prohlašuje, že se prostě připodobňuje základním zákonům království, to znamená těm zákonům, za jejich strážce se parlament považoval v zápase s královskou mocí.

„Máme, Sire,“ prohlásilo se roku 1755 Ludvíku XV., „dva druhy zákonů: prvními jsou nařízení krále, jež se podle rozdílných dob i záležitostí mohou měnit; těmi druhými jsou neměnné zákony říše, skrze něž jste nastoupil na trůn a jimiž držíte korunu svých předchůdců. Uznal jste, že porušit tento zákon se rovná porušení toho zákona, kterým jste se stal králem, čímž dáváte lidu záminku nedůvěřovat vaší dobrotivosti.“¹¹¹

Prohlášení z roku 1788 je pouze připomenutím původního zákona, sepsaného – jako všechny ostatní – lidským zákonodárcem v době, na kterou si již nikdo nevzpomíná.

2. Grotius a jeho škola

Je nesporné, že myslitelé 18. století sehráli dominantní roli v revoluci; jejichž zásluha však není nijak snížena uznáním díla předchůdců. Silná stránka Voltaira, Montesquieho či Mablyho spočívala v okolnosti, že jejich koncepce

„... většinou ani v nejmenším nebyly nové a jejich zpracování sahalo dokonce dosti daleko do minulosti. Filosofové 18. století většinu politických axiomů, jež jim pomohly k uznání současníky, již našli zformulované a stanovené... Těmi, od nichž je přejali, byli vzdělaní právníci, tvořící v 17. století řádné školy s představiteli v různých zemích Evropy: tedy školy přirozeného a mezinárodního práva“.¹¹²

Zakladatelem řečené školy byl protestant Hugo de Groot, zvaný Grotius. Tento holandský právník a diplomat vydal 1625 v Paříži velké latinské pojednání ve třech svazcích s titulem „De jure belli ac pacis“, to znamená o válečném a mírovém právu. Jeho dílo bylo přeloženo do všech evropských jazyků a po dlouhou dobu představovalo autoritu. K jeho žákům se počítají Angličané Hobbes („Leviathan“, 1651) a Locke („Two Treatises of Government – Dva traktáty o vládě“, 1690), Němci Pufendorf („De jure naturae et gentium – Přirozené a mezinárodní právo“, 1672) a Wolf („Jus naturae – Přirozené právo“, 1740), románský Švýcar Burlamaqui („Éléments du droit naturel – Faktory přirozeného práva“, 1747) a „Principes du droit politique – Zásady politického práva“, 1751) a konečně francouzští autoři, které jsme si výše již zmínili.

*

K poznání přirozeného práva stačí člověku pouze uvědomit si znovu sám sebe, protože „není absolutně žádná kratší nebo schůdnější cesta k poznání základních principů přirozeného práva, než svědomité respektování přírody, stavu a sklonů člověka“.¹¹³ –

¹¹¹ In: Flammermont, *Výtky parlamentu* [Remontrances des Parleantes], díl II, str. 69.

¹¹² Esmein, *Základy ústavního práva* [Principes de droit constitutionnel], 3. vyd., str. 163.

¹¹³ Pufendorf, *De jure naturae et gentium*, 1672.

„Tyto základní principy jsou jasné a srozumitelné samy sebou, téměř stejně jako věci, jež poznáváme svými smysly,“¹¹⁴ a rozum nám je umožní snadno odhalit. Zde je dobře vidět význam, jehož nabylo individuum v nové nauce Grotiovy školy: izoluje jedince, aby se mohl lépe studovat; to bylo jejím základem i cílem. Samotný důkaz pro existenci všech ostatních zákonů, převyšujících zákon přírodní, vyplývá z lidské přirozenosti.

Při takové výchozí premise pak skutečně bylo nemožné nevidět, že bez ohledu na nepodstatné rozdíly byl přirozený ráz všech lidí stejný: všichni měli tentýž rozum, tytéž schopnosti a tentýž cíl – přirozené právo tedy nezbytně muselo každému přikazovat „ostatních si vážit a jednat s nimi jako se sobě rovnými, tj. stejně tak lidmi, jako on sám“.¹¹⁵ – Grotius a jeho žáci tedy již mluvili o rovnosti práv, kterou pak vidíme vyhlásit roku 1789.

„Zkrátka,“ říkají, „protože jsou si všichni rovni, není nikoho, ať už je jakéhokoli stavu, kdo by rozumně nemohl od ostatních očekávat a požadovat to, co ti od něj očekávají nebo požadují, a jenž by jim zase naopak nemusel přiznat totéž právo ohledně sebe samého, které přisuzuje sobě.“¹¹⁶

Protože jsme všichni lidé, jsme si také všichni rovni. A tak „**vzdor nerovnostem, zapříčiněnými proměnlivostí a rozdílností nepodstatných poměrů, práva přirozené rovnosti zůstávají stále neměnná**“.¹¹⁷ – Rovnost vždy provázela i volnost:

„Protože jsou si všichni lidé rovni, jsou také všichni svobodní, a je třeba odmítnout názor starých Řeků, že někteří lidé jsou od přirozenosti otroky.“¹¹⁸

V prvotním stavu – zlatém věku zednářů – nebylo vládců, ani poddaných, pánů, ani otroků; to všechno je neznámo přírodě, která nás utvořila.

„**V přírodním stavu nikdo neměl sám od sebe prvotní právo jinému poroučet nebo se povýšit na vladaře,**¹¹⁹ protože tam byl každý pánem sebe sama a nezávislý na autoritě sobě rovných“.¹²⁰

Tato teorie již nezbytně v sobě zahrnuje tvrzení, že všechno, co katolické náboženství učí, je nesnesitelné břemeno, uložené podle jedněch závistivým Bohem, podle jiných ctižádostivými lidmi s cílem uvrhnout lidstvo do otroctví. Podle svědectví abbého Péreaux je to přesně tato teorie, která se učí v lóžích!

Jak se však původně svobodní lidé stali otroky vrchností? Obrat byl podle Grotia nevyhnutelný. Nepřítomnost každé vrchnosti mohla trvat jen tak dlouho, jako sama úcta k přirozenému zákonu. Protože jsou však lidé poháněni svými osobními zájmy, stal se přirozený stav stavem bezuzdnosti. Bylo tedy neodkladně třeba stanovit zákony, jež by byly všeobecným ujednáním uznány, schváleny a přijaty; bylo třeba soudce, který by měl autoritu urovnat všechny názorové rozdíly v souladu se stanovenými zákony. Potřeboval také moc, schopnou vynesený rozsudek prosadit – zrodila se občanská společnost...

Občanské společnosti nemohly být ničím jiným, než výsledkem dohody mezi lidmi.

---

¹¹⁴ Grotius, *De jure belli ac pacis*, 1625.

¹¹⁵ Pufendorf.

¹¹⁶ Tamtéž. Srovnej rovněž Burlamaqui, *Faktory přirozeného práva* [Éléments du droit naturel], 1747, a tentýž, *Zásady politického práva* [Principes du droit politique], 1751.

¹¹⁷ Pufendorf.

¹¹⁸ Tamtéž.

¹¹⁹ Burlamaqui.

¹²⁰ Pufendorf; srv. také Burlamaquiho.

„Je tudíž nezbytné, aby byl každý vůči všem ostatním povinen společně se se-mknout v jedno jediné těleso a tím se starat o všeobecnou dohodu k vzájemnému bezpečí.“¹²¹

Vytvoření občanské společnosti sice skoncovalo s přírodním stavem, ale ne s vládou přirozeného zákona, ba právě naopak, „hlavní cíl této instituce spočíval dokonce v péči o spolehlivé dodržování zákonů přírody, tvořících základ pokoje lidského pokolení“¹²² – A jak tomu také mohlo být jinak, když jsou tyto zákony odvozeny z naší vlastní podstaty, protože jsou neměnné jako naše přirozenost, a dokonce ani sám Bůh není schopen na ní něco změnit? Grotius i jeho žáci učili, že přírodní zákon se ustavil vlastní silou, nezávisle na jakémkoli Božím zjevení. Takový rozpor mezi přírodním právem a náboženstvím byl ovšem tehdy smělou myšlenkou. ... Teoretici přirozeného práva tím nechali vědu vystoupit z oblasti teologie, s níž se až dosud překrývala.

Myšlenka individuálního práva se zrodila a Grotius se svými následovníky od samého počátku z ní vyvozoval hlavně tyto důsledky: svobodu mínění i svědomí, daňovou rovnost, právo na vlastnictví, dělbu moci na zákonodárnou, soudní i výkonnou, a konečně i rovný výkon jurisdikce pro všechny.

Filosofové přírodního a mezinárodního práva tedy velmi jasně formulovali jistý počet zásad, které pak měly být proklamovány v roce 1789. Čím to ale, že jim trvalo tak dlouho, než přinesly své ovoce? Abychom tomu porozuměli, musíme se podívat na epochu, v níž tito lidé psali. „De jure belli ac pacis“ vyšlo 1625, Pufendorfova kniha 1672, Lockeho kolem roku 1690, a spisy Wolfa a Burlamaquiho až ve 40. letech 18. století. Monarchie Božího práva byly tehdy v Evropě ještě všemocné a zednářstvo teprve začalo potichu šířit nové ideje. Není tedy divu, že tito autoři, většinou protežovaní mocnými knížaty, uváděli smělost svých myšlenek do souladu s požadavky praxe.

Teorii Božího práva ještě nemohli otevřeně odporovat... To je přimělo k uznání, že „byť i panování knížat vychází bezprostředně z lidské dohody, nicméně – aby se mu dodalo posvátnosti a nenapadnutelnosti – potřebuje vznešenější princip, když vrchnostství knížat není ani božím, ani lidským právem“, jak řekl Pufendorf. Tentýž autor však odporoval křesťanskému učení, podle nějž vrchnost v žádném případě nepochází od lidí, nýbrž od Boha, který na panovníky přímo přenesl vladařskou moc.

„Toto pojetí má zdání zbožnosti, jež mnoho lidí ošálilo, ale jakmile se jenom trochu blíže analyzuje, rychle se zjistí, že vlastně podvrací veškerou shodu vrchnosti s poddanými i všechny základní zákony státu.“

Laicistický pojem vrchnosti se pak znovu objevil v Prohlášení lidských práv z roku 1789 (srv. X. a XI. kapitoly).

Díla Grotia a jeho žáků měla velký vliv na vývoj evropského myšlení. Jejich myšlenek se chopili především filosofové 18. století, kteří – mimochodem řečeno – byli většinou zednáři. Ve Francii je oživil abbé Mably v díle „Des droits et des devoirs du citoyen – O právech a povinnostech občana“ (1758) a prohlásil za závaznou povinnost je studovat:

„Jsou ostatně tak prostá,“ říkal, „tak jasná a radostná, že postačí je lidem ukázat, aby se jim poddali bez jakékoli zátěže na myšlení.“

¹²¹ Pufendorf; srv. také Wolf, *Jus naturae*, 1740.

¹²² Pufendorf.

Přírodní stav podle Grotia a společníků – zlatý věk zednářů – se stal výchozím bodem všech filosofických teorií: Jean-Jacques Rousseau jej povýšil na svůj ideál a lóžový bratr Montesquieu, který výrazivo přejal od Pufendorfa, ho v úvodu svého „L'esprit des lois – Ducha zákonů“ označil za pohodlnou hypotézu k objasnění jistých jevů. ... Lóžový bratr Voltaire se ve svých dílech při každé příležitosti vracel k přirozené rovnosti lidí¹²³ a encyklopedisté tak říkajíc jen doslova papouškovali teorie přírodní školy o volnosti a rovnosti.¹²⁴

Rousseauovými myšlenkami se nyní budeme zabývat hlouběji, protože jeho spisy měly obrovský ohlas. ... Jeden ze spoluautorů Prohlášení lidských práv, Champion de Cicé, řekl:

„Navzdory běžnému pojetí nebyl Rousseau nikdy více uznáván, více studován a ceněn, nežli roku 1789,“ a „chceme-li zaznamenat všeobecný obdiv, nelze než konstatovat, že to on nejvíce zapůsobil v předvečer a začátkem revoluce.“ – Jiný spoluautor Prohlášení, lóžový bratr Démeunier, zvolal: „Jak šťastný by ten velký muž byl, kdyby žil dost dlouho, aby spatřil vliv vznešených pravd, které připravoval, aby lidské pokolení zvroucněné svými díly viděl svobodné a lepší.“

3. Rousseau

V proslulém díle „Společenská smlouva“ [„Le contract social“] prohlásil Rousseau suverenitu lidu bezvýhradně za nezadatelnou:

„Protože suverenita není nic jiného, než výkon všeobecné vůle, nemůže být odcizena, a suverén, který je pouze kolektivem, může být reprezentován jen sebou samým: moc lze sice zcela přenášet, ale jen všeobecnou vůli.“¹²⁵

Jak se však taková výkonná moc vytvoří? Rousseau vyslovil originální teorii odmítnutím staré Pufendorfovy teze o uzavřené dohodě mezi monarchou a poddanými.

„Mají naprostou pravdu ti, kdo tvrdí, že akt, jímž se lid podřizuje pohlavárům, není naprosto žádnou smlouvou. Ta není totiž absolutně nic jiného, než pověření, kterým ti pouze jako prostí úředníci suveréna jeho jménem vykonávají moc, jejímiž správci je udělal a kterou lid může omezit, změnit nebo se jí znovu chopit, kdykoli se mu zachce, protože odcizení takového práva je neslučitelné s povahou společenského útvaru a odporuje účelu vytvoření společnosti.“¹²⁶

Podle tradičního učení byl král Kristův místodržitel, to znamená „držitel Jeho místa“, byl náměstek Boha. Jeho autorita mu byla dána shůry a musel Nejvyššímu skládat účty ze své vlády. Připomeňme, že k jeho poslání patřilo bdít nad materiálním dobrem svého lidu, ale zásadní úlohou krále bylo chránit svatou církev a „vyhánět“ (*exterminerare*) bludy ze země.

Naproti tomu podle nové teorie přirozeného práva nebyl monarcha nic víc, než pověřencem lidu a musel zachovávat přísnou religiózní neutralitu. Tato nová koncepce

¹²³ Voltaire, *Pensées sur le gouvernement* [Myšlenky o vládě], kapitola X a XI; *Discours en vers sur l'homme* [Veršované povídání o lidech]; Olympe, II. akt, 2. scéna; Mahomet, I. akt, 4. scéna; Eriphile, II. akt, 1. scéna; *Essai sur les moeurs* [Studie o mravech], kap. LXVII.

¹²⁴ *Encyclopédie* [Encyklopedie], hesla „égalité“ [rovnost] a „liberté“ [volnost].

¹²⁵ Rousseau, *Společenská smlouva* [Le contract social], II. kniha, kap. I. Dílo vytiskli v Amsterdamu v dubnu 1762; v následujícím měsíci byl jeho dovoz do Francie zakázán.

¹²⁶ Tamtéž, III. kniha, kap. 16; srv. III, 17.

autority je již u Mablyho, který v králi viděl pouze „zástupce, správce národa“.¹²⁷ Celé další generace se pak chopily jeho přirovnání. Pro bratra Mirabeaua byl král jen „prvním zaměstnancem státu“.¹²⁸ Také v „Ecyklopedii“ (1751-1772) jsou podobné pasáže, které si ukážeme v prvním oddílu IV. kapitoly... Stejnou myšlenku nacházíme v anonymním, roku 1775 vydaném díle „Zásady francouzského státního práva“ [„Maximes du droit public français“]:

„Vládnoucí nezaujímá nic jiného, než čistě služební úřad; vzal na sebe nejtěžší břímě. Nemá nic, co by mu patřilo, nic jen pro sebe. Slovem, je zástupcem, pověřencem lidu, aby se staral o veřejné blaho a věnoval mu všechny bezesné noci, ba dokonce i život.“

Přesně totéž, jen rozšířené na všechny funkcionáře, říká i článek 3 Prohlášení lidských práv z roku 1789.

Rousseau je také otcem proslulého článku 6, v němž byl zákon prohlášen za „výraz všeobecné vůle“. Boha jako původce veškerého práva nahrazuje lidem... Pouhý počet tedy napříště dělal zákon; masa měla tak říkajíc nabýt boží neomylnosti. **Od té doby byl hlasováním rozhodnutý zákon – aťsi jakkoli pošetilý a skandální – rázem naprosto právoplatný, a kdo mu odporoval, byl vinen.**

Avšak existuje i pozoruhodný rozdíl mezi společenskou smlouvou podle Rousseaua, a roku 1789 vyhlášenými právy. U Rousseaua vydává společenská smlouva člověka společnosti zcela a úplně i s jeho svědomím, statky a životem. Vůle kolektivní veřejnosti je všemocná, není ničím omezována. Tento koncept pak měl vést k totalitním (jakobínským, nacistickým, komunistickým) státům. Naproti tomu v Prohlášení je několik individuálních práv – na majetek, svobodu svědomí, atd. –, která jsou nezadatelná. Státní moc je v zásadě¹²⁹ omezena právy jednotlivce. Na individuální práva nebere Rousseau vůbec zřetel. Ta mu nejsou ničím; rozhoduje výhradně mínění většiny.

4. Odstranění práva na vlastnictví

Právo na vlastnictví bylo Grotiem a jeho žáky trpěno jakožto důsledek nezbytnosti. Podle nich žili lidé původně ve společném vlastnictví, ale v té míře, jak jejich počet rostl, pocíťovali potřebu individuálního majetku.

„Vlastnictví majetku, jak je dnes obvyklé,“ psal Grotius, „bylo zavedeno vůlí lidí; ale od té doby se stalo normou samotného přírodního práva, že nikomu nesmí být proti jeho vůli odebráno nic, co náleží k jeho majetku, aniž by to byl zločin.“

Zednáři, Rousseauovi stoupenci a jakobíni toho názoru nejsou. Pro ně je soukromý majetek popřením posvátné původní rovnosti. **Návrat k přírodě a zlatému věku nezbytně zahrnuje společné vlastnictví.**

Ve všech zednářských stupních a všech obřadech se více či méně zřetelnými slovy učilo, že váha je symbolem rovnosti, že návrat k původní rovnosti je cílem řádu, že za její ztrátu nese vinu myšlenka vlastnictví a že tak líbezné společné vlastnictví bylo zničeno zjištěností a chamtivostí lidí.

¹²⁷ Mably, *O právech a povinnostech občana* [Des droits et des devoirs du citoyen], 1758.

¹²⁸ Mirabeau, *Studie despotismu* [Essai sur le despotisme], 1775.

¹²⁹ Srv. naši XI. kapitolu, č. 3.

V proslulé pasáži „Proslovu o původu a základu nerovnosti mezi lidmi“ [„Discours sur l'origine et les fondements de l'inégalité parmi les hommes“] z roku 1754 Rousseau divoce napadl právo na vlastnictví:

„První člověk, který si oplotil pozemek a poté se opovážil tvrdit: ‚Tohle patří mně‘, našel lidi, kteří byli dost bláhoví, aby mu uvěřili; byl skutečným zakladatelem měšťácké společnosti. Kolika zločinů, válek, vražd, kolik utrpení a bídy by byl lidskému pokolení ušetřil ten, kdo by plot znovu strhl nebo zasypal příkop a k sobě rovným by zvolal: ‚Střežte se patřit k těmto podvodníkům; jste ztraceni, pokud zapomenete, že plody patří všem, ale země nikomu!‘ Tak vypadal (anebo tak asi musel vypadat) původ společnosti a zákonů, které chudým nasadily nová pouta a bohatým dodaly sílu jednou pro vždy zničit přirozenou volnost, navždy stanovit zákon vlastnictví a nerovnosti, z obratné uzurpace učinit neodolatelné právo a k prospěchu několika domýšlivců napříště podrobit celé lidské pokolení práci, otroctví a bídě.“

O několik let později, roku 1760 anonymně vydaný a bratru Diderotovi přisuzovaný spis „Kodex přírody“ [„Code de la nature“], již toto zednářské blouznění shrnul následovně:

„Příroda... role, vydávající své dary, přenechala nedílně všem. ... Jedinou nepravostí v celém kosmu je podle mého názoru chtivost majetku. Příčinou všech pobuřujících plodů zbloudění ducha i srdce je zdráhání zákonodárců roztrhnout nebo nechat roztrhnout prvotní pouta každé společnosti, která se opovážila zmocnit pozemků, jež měly patřit celému lidstvu.“ – A proto by se musela „skutečně moudrým ponechat naprostá volnost v napadání omylů a předsudků, udržujících ducha společného majetku“.

Zednářský autor poté navrhl vydat „radikální a posvátné zákony“, jež by „z kořene vyrvaly všechny nepravosti a zla společnosti:

1. Nic ve společnosti, a zvláště jako majetek, nesmí někomu patřit, s výjimkou věcí, kterých momentálně užívá ke svým potřebám, potěšení nebo každodenní práci.
2. Každý občan má být mužem, podporovaným, vydržovaným a zaměstnávaným na účet státu.
3. Každý občan musí zase podle svých sil, talentu a věku přispívat k obecnému prospěchu. Jeho povinnosti budou upravovány v souladu s distribučními zákony“.

Komunisté 19. století nevynalezli nic nového!

Pro jakobíny a později i jejich socialistické napodobovatele tedy musí být dědičné vlastnictví odstraněno. Pokud měl člověk ještě vůbec nárok těšit se soukromému vlastnictví, pak výhradně svou prací, která mu toto právo vysloužila. „Kdo nepracuje, ten ať nejí, i kdybych mu třeba sám rád dal najíst, protože nemá žádný právní nárok na obživu,“ napsal roku 1793 německý zednář Fichte.¹³⁰ – Jeho myšlenky se do slova a do písmene znovu chopili bolševičtí revolucionáři.

---

¹³⁰ *Příspěvek ke korekci soudů o francouzské revoluci* [Beitrag zur Berichtigung der Urtheile über die Französische Revolution (originální německý titul!)], in: N. Deschamps, *Tajné společnosti a společnost* [Les sociétés secrètes et la société], díl I, str. 266.

Oproti těmto, pro společenský řád nanejvýš zhoubným sofismatům, si připomeňme zdravé křesťanské učení. Soudržnost křesťanské rodiny se opírá o vlastnictví. Podle knihy Genesis Bůh jako stvořitel a živitel, jako nejvyšší pán kosmu i jeho obyvatel, dal po stvoření člověku a jeho rodině právo žít na zemi a zalidnit ji, právo užívat ji, stejně jako právo vlády nad zvířaty. Sedmé přikázání Desatera („nepokradeš“) i desáté („aniž požádáš statku jeho“) dostatečně jednoznačně dokládají Boží vůli po zajištění vlastnictví a ochranu před jeho odcizením, ba dokonce i před pouhou cizí dychtivostí po něm...

Přesto právě popíráním svrchovanosti Stvořitele rozbíjejí zednáři jediný pevný základ práva na vlastnictví. Podle nové teorie již bohatství země nepatří Bohu, nýbrž lidskému společenství, které jím zcela své podle libosti může disponovat. Jsme zkrátka a dobře svědky skutečné uzurpace! Článek 17 Prohlášení z roku 1789 charakterizuje vítězství lóžových bratrů, protože – jak ještě uvidíme ve 3. části XI. kapitoly – dovoluje sahat na vlastnické právo, a to zcela zákonně.

To již tou dobou není teorie Grotia a fysiokratů, nýbrž jakobínů, předchůdců socialistů. Všechno bohatství světa musí patřit všem, tedy státu. A jen tomu přísluší přidělit každému odpovídající službu a práci. Dědická daň a zrušení prvorozenství má za následek postupné vyvlastňování rodiny, a státu dovoluje zrušit to, co již dříve povolil. Lóžový bratr Robespierre shrnul otázku vlastnictví ve čtyřech tezích:¹³¹

„1. Vlastnictví je právem každého občana užívat části bohatství, zaručené mu zákonem.“ – Jakého zákona? Takového, který vydá zednářstvo, jakmile budou odstraněny „předsudky“ o této věci!

„2. Právo na vlastnictví bude, jako všechna ostatní, omezeno povinnostmi respektovat práva ostatních.“ – Jaká práva? Práva ostatních na společné vlastnictví!

„3. Nesmí být narušováno bezpečí, svoboda, existence ani majetek sobě rovných.“ Všichni lidé tedy musejí být stejnými vlastníky. A stát se kdykoli – pod záminkou, že bezpečnost, svoboda, existence i majetek ostatních jsou ohrožené – může sám majetku zákonně zmocnit.

„4. Každé vlastnictví, každý obchod, který princip poruší, je nedovolený a nemravný... Proto ona nezbytnost progresivní daně, aby se vzalo tomu, kdo má příliš mnoho, a dalo se ostatním.“ A to všechno jménem nedotknutelného principu rovnosti a přírodního práva: „Králové, šlechtické panstvo a tyrani, ať už je jimi kdokoli, jsou otroci, rebelující proti nejvyššímu pánu země, kterým je lidské pokolení, i proti zákonodárci kosmu, jímž je příroda.“ – Zcela viditelně se vnucuje obnovení „původního řádu“ proti těmto škodlivým kontrarevolucionářům za pomoci gilotiny.

Stejná písnička zazněla i od bratra Fichteho, který si při tom rozhodně nebral servítky:

„Celá země je společným majetkem; právo na vlastnictví, jak se časem vytvořilo, spočívá na lsti, a svévolná moc je zdrojem každé tyranie i veřejného zla; to všechno zmizí jen rovným rozdělením veškerého bohatství a statků. Vládcí, pánbíčkáři a šlechta, tito nesmiřitelní nepřátelé lidského pokolení, musejí být zlikvidováni a jejich majetky předány těm, kteří svým talentem, vědomostmi i ctnostmi jako jediní mají právo a moc ostatní spravovat... A naopak zase odporní a zvrhlí

---

¹³¹ Cit. podle: tamtéž, str. 276 ad.

jsou ti, kdo tyto zásady neuznávají nebo se uskutečnění řečených plánů vzpírají. Takové nepřátele lidského pokolení má každý právo, ba povinnost je zlikvidovat. Ano, zde je dovoleno všechno; násilí i lest, oheň i meč, jed či dýka – účel světí prostředky!¹³² Práva člověka, starší a posvátnější než všechny královské koruny, smlouvy a pragmatické sankce, musejí být násilím obnovena.¹³³

Základní principy socialismu jsou přímo odvozeny z filosofie přírodního práva, šířené a aplikované třítečkovými bratry. V 19. století italská federace internacionály definovala své cíle následovně:

„Poté, co roku 1789 byla vyhlášena politická suverenita lidu, jde nyní o uskutečnění i jeho hospodářské suverenity.“¹³⁴

A roku 1865 řečník lutyšského kongresu s neodolatelnou logikou prohlásil:

„Co je revoluce? Je triumfem práce nad kapitálem, dělníka nad parazitem, člověka nad Bohem. A to je to, co my chceme. Je to společenská revoluce, zahrnující zásady z roku 1789: jsou to definitivně vyjádřená práva člověka.“¹³⁵

5. Fyziokraté

Nicméně ještě předtím, než se dospělo k tak extrémnímu aplikování postupné likvidace práva na vlastnictví, bylo nejprve třeba postarat se o ochotné přijetí myšlenky, že majetek již není garantován Bohem, nýbrž jedině na lidech závislým právem. Jedinec se nyní stal měřítkem a základnou všech věcí. Skupina fyziokratů výrazně přispěla k zlidovění této antropocentrické filosofie.

Fyziokraté, známí také pod označením „ekonomisté“, měli během druhé poloviny 18. století velký vliv díky popularizaci svého učení početnými spisy. Zakladatelem řečené školy byl Quesnay, autor roku 1758 vydaného „Hospodářského přehledu“ [„Tableau économique“] a v letech 1768/69 vycházející stati „Fyziokracie, neboli přirozená ústava nejvýhodnější vláda pro lidské pokolení“ [„Physiocratie ou Constitution naturelle du gouvernement le plus avantageux au genre humain“]. Quesnayho předchůdcem byl markýz Mirabeau, otec proslulého lidového tribuna, spisem „Filantrop aneb pojednání o obyvatelstvu“ [„L'Ami des hommes ou traité de la population“] z roku 1755. – K nim patřili i abbé Baudeau s „Úvodem do hospodářské filosofie“ [„Introduction à la philosophie économique“] a také lóžoví bratři Condorcet a Mercier de la Rivière; posledně jmenovaný s dílem „Přirozený a zásadní řád politické společnosti“ [„Ordre naturel et essentiel des sociétés politiques“] a rovněž autor nejúplnějšího pojednání o dané otázce. Fyziokraté měli ve svých řadách Turgota. Jakmile se stal ministrem za Ludvíka XVI., snažil se vnutit zemi gigantické hospodářské reformy, zkoncipované v lůně jejich školy.

*

Úcta k jedinci byla základem fyziokratického systému. Kult individua zacházel tak daleko, že fyziokraté k jeho definování užívali mimořádně energického výraziva. Říkali, že člověk je vlastníkem své osoby a tedy chráněn před každým vnějším zasahová-

¹³² Vznešené zásady, téměř doslova opsané z Talmudu, včetně hesla „účel světí prostředky“, odedávna zednářskou propagandou podsouvaného jezuitům; pozn. editora.

¹³³ Tamtéž, str. 267.

¹³⁴ Tamtéž.

¹³⁵ Tamtéž; srv. naši XIV. kapitolu.

ním. Může svobodně disponovat svými orgány i dovednostmi, to je vlastními tělesnými i duševními schopnostmi, aniž by mu v tom mohlo být něčím nebo někým bráněno. Přírozenost naší osoby nám byla dána přírodou tím nejnedotknutelnějším způsobem, protože to je jediný prostředek k zajištění našeho štěstí i existence.¹³⁶ – Jak vidno, Bůh již na žádný způsob nemá přístup do výkladů fyziokratů.

Z této zásady pak bezprostředně vyplývají všechna individuální práva, a na prvním místě majetek jedince, plodící osobní svobodu; ve skutečnosti právo na užívání i zneužívání. Nic, i kdyby to byla rovná práva ostatních, nemůže omezit užívání toho, co chce člověk svými silami nebo rozumem udělat. Je ve svém jednání absolutně svobodný. Takového náhledu na věc, jediným škrtem pera rušícího příkazy Evangelia, se dotýkají články 4 a 5 Prohlášení lidských práv.

Takováto svoboda jednání zahrnuje pro člověka samozřejmě právo ponechat si pro sebe to, co vytvořil vlastním úsilím. Pro ekonomisty se všechna práva nechají zredukovat na jedno jediné, na vlastnictví pod třemi aspekty osobního, movitého a nemovitého. ... Tyto tři formy vlastnictví tvoří celek, z něž žádná část nemůže být oddělena bez zrušení obou zbývajících: vlastnictví i svoboda jsou fyziokraty v jejich závěrech, vyvozených z lidské přírozenosti, vzájemně propojeny, a článek 2 Prohlášení lidských práv není ničím jiným, než reprodukováním jejich učení.

Přesto však nestačilo deklarovat práva lidí na svobodu a vlastnictví; muselo jim být garantováno také jejich užívání, tedy dát jim i klid a jistotu, bez nichž právo neexistuje. Quesnay viděl ve vládcích monarchií nástroj k vítězství svých myšlenek. Podle něj spočívala přední funkce autority skutečně v ochraňování všech vlastníků a jejich svobod před zcizením. Na rozdíl od Rousseaua kladl Quesnay důraz jediné na nezadatelná práva člověka, a celou otázku suverenity se nezabýval.

Quesnayho žáci dál zastávali velké zásady, které se pak měly vtělit do charty z roku 1789. Je vůbec třeba připomenout proslulé Turgotovy dopisy o toleranci, v nichž hlásá, že žádné náboženství nemá právo požadovat jinou ochranu než svobodu?

„Stát, do jedné korporace semknutí lidé, jsou vším ohledně volby náboženství; mají právo jedno z nich libovolně přijmout.“ – Nepoznáváme snad v tomto tvrzení znovu ducha lóže? Vehementně byla požadována také svoboda tisku.

„Právo psát,“ říká markýz de Mirabeau, „je našim majetkem, nabytým vlastním časem a prací při jeho naučení. A pokud bych místo psaní tiskl, tedy mohl psát rychleji a jasněji, nebo kdybych uzavřel dohodu s tajemníkem či tiskařem, užiji k tomu všemu jen svého vlastního práva, které by bylo narušeno, pokud by se mi v tom bránilo.“

A Condorcet záměry fyziokratů ve svých „Úvahách o despotismu“ [„Idées sur le despotisme“] shrnul takto:

„Jediný prostředek k zabránění tyranie, to je porušování lidských práv, spočívá v jejich jasném a důkladném vysvětlení, v slavnostním proklamování tohoto Prohlášení a stanovení, aby zákonodárná moc, lhostejno v jaké formě, nemohla naříditi nic, co by jakkoli odporovalo tomuto článku.“

Jak jsme si již ukázali, politické ideje ekonomistů byly převzaty do Prohlášení lidských práv z roku 1789. Mohlo by se tedy mít za to, že řečené Prohlášení není přinej-

---

¹³⁶ Baudeau, *Úvod do hospodářské filosofie* [Introduction à la philosophie économique]; srv. Quesnay, *Hospodářský přehled* [Tableau économique], 1758.

menším výhradním dílem zednářů, nýbrž fyziokratů. Jenže – a právě to příručky univerzitních historiků zamlčují – Quesnayho škola byla tak říkajíc prošpikována... právě lóžovými bratry! Škola skutečně sloužila jen za krycí pláštík k účinnějšímu šíření lidumilných i hospodářských idejí zednářů. Je to zřejmé i z toho, co Leroy, tajemník této školy, odhalil několik dní před 5. a 6. říjnem 1789. Fyziokraty rozsévané zásady počaly přinášet své ovoce: lóžovými bratry diskrétně organizovaná a vedená lůza začala rabovat, ničit a lynčovat.

„Tak vida! Toto je přece dílo fyziokratů,“ řekl správce královských budov pan d’Angevilliers během oběda Leroyovi ohledně revoluce, která se již všude hlásila násilnostmi a nepořádky všeho druhu. „Ale pane,“ odpověděl Leroy, „komu to říkáte? To já vím až příliš dobře, ale trýzní mě výčitky svědomí!“ – „Jak je to možné? Cožpak jste k tomu sám přispěl?“ – „Mnohem víc, než bych si byl kdy přál. Býval jsem tajemníkem výboru, jemuž za toto všechno děkujete. Volám však nebe za svědka, že jsem nikdy nevěřil, že by to mohlo dojít tak daleko. Utrápím se tím k smrti! Ten výbor, nebo lépe řečeno ta společnost, byla jistým druhem klubu, který se vytvořil mezi námi fyziokraty a do nějž jsme připouštěli jenom ty, jimiž jsme si byli dostatečně jistí. Setkávali jsme se pravidelně v zámku barona de Holbacha... **Z obavy, že by se mohl vytušit náš pravý záměr, jsme si dali jméno ekonomisté.** Voltaira, přestože byl nepřítomný, jsme si udělali čestným prezidentem. Našimi nejdůležitějšími členy tam byli d’Alembert, Turgot, Helvétius, Condorcet, Diderot, Grimm, la Harpe, Thiriot, Damilavillwe, hrabě de Argenthal, Naigeon a Lamoignon, ano... ten ministr spravedlnosti, který po upadnutí v nemilost spáchal doma v zahradě sebevraždu...

A naše činnost byla takováto: většina knih, které již odedávna vycházely proti náboženství, mravům a vládě, byla buď naším dílem, nebo některých přidružených autorů. Všechna taková díla byla napsána členy klubu nebo na přímý pokyn společnosti. Před odevzdáním do tisku se posílaly do naší kanceláře; tam jsme je vybírali, revidovali a doplňovali podle požadavků právě daných okolností. ... Každé takové dílo pak vyšlo pod titulem a jménem, skrývajícím ruku, z níž skutečně vyšlo. Knihy, které jste možná i vy považoval za posmrtná díla, jako třeba ‚Odhalené křesťanství‘ a ‚Snesitelná teologie‘ pod jménem abbého Bergiera, ‚Systém přírody‘ pod jménem Mirabeaua (otce), skutečný kodex ateismu a materialismu, dále ‚Zdravý lidský rozum‘ faráře Mesliera a mnohé jiné, jež byly posmrtně připisovány Fréretovi a Boulangerovi – ty všechny rovněž nevznikly nikde jinde, než v naší společnosti.

Jakmile jsme knihy přezkoumali a schválili, nechali jsme jich vytisknout na jemném papíru takový počet, který nám pokryl náklady tisku, a poté i obrovské množství exemplářů na nejlevnějším papíru; ty jsme pak spolehlivými knihkupci nebo podomními obchodníky nechávali šířit mezi lidem zdarma nebo téměř zdarma. A to je právě to, co lid měnilo a dovedlo až tam, kde jej nyní vidíte; zemřu z toho mukami svědomí.¹³⁷

Jako náhodou většina těchto spiklenců docházela současně i do lóže „Devět Sester“ [„Les Neufs Sœurs“] v Paříži. A protože hospodářství bylo jenom záminkou, krycím pláštíkem, již také lépe porozumíme, proč v Prohlášení z roku 1789 nejsou prakticky

¹³⁷ In: Barruel, *Paměti k dějinám jakobinství* [Mémoires pour servir à l’histoire du jacobinisme], 1797, díl I.

žádné stopy po hospodářských problémech, které zdánlivě tolik vzrušovaly fyziokraty. ... Typicky zednářské pokrytectví!

Facit

Revoluční učení přirozeného práva charakterizuje naprosté převrácení pojmu světa: Bůh již není suverén, nemá žádné právo na člověka, a také není předmětem diskusí nových filosofů kromě situací, kde je třeba tepat „svatoušky“. Takto se stal člověk svým vlastním pánem. Nadále je již ideálem popustit uzdu všem svým žádostivostem, odhodit náboženská i společenská pouta. Člověk má napříště všechna práva, příslušející mu z jeho vlastní přirozenosti. Již není k svému Stvořiteli vázán žádnou povinností.

Takové učení je zjevným aktem rebelie lidí, odmítnutím poslušnosti Bohu. Připomíná nám Luciferovo „Non serviam!“ („Nebudu sloužit!“). Není bez zajímavosti, že heslo bylo po staletí vždy šířeno heretiky: gnostiky, manichejci, katary, protestanty a konečně i zednáři!

Velká novota konce 18. století spočívá v tom, že se heslo zpopularizovalo, dostalo se do zákonodárství a stalo se i základem nové společnosti dodáním mu univerzální platnosti.

*

My zde budeme studovat ještě mnohem podrobněji činnost „republiky literátů“, to je spiknutí zednářských spisovatelů proti starému režimu. Ti lidé jsou známi pod různými označeními: fyziokrati, ekonomisté, encyklopedisté, „kakuaci“.¹³⁸

---

¹³⁸ S prvními dodávkami *Encyklopedie* se rozvinula vleklá polemika mezi „svatoušky“ a „kakuaky“, a tyto přezdívky označovaly stranu katolíků a encyklopedistů. Přezdívka kakuaci není vysvětlena ani ve francouzském originále, ani v německé verzi; pozn. čes. překl.

IV

Činnost „kakuaků“

„Všechno, co kolem sebe vidím, šíří zárodky revoluce, která nepochybně přijde, ale nebudu již mít potěšení být jejím svědkem.“

(*Voltaireův dopis markraběti de Chauvelin, 1764*)

„V 18. století přeslavný kádr encyklopedistů našel v našich chrámech nadšené posluchačstvo, které se tehdy jako jediné odvolávalo na zářivé, mase ještě neznámé heslo: ‚Volnost, rovnost, bratrství‘. Revoluční sémě v tomto elitářském kroužku rychle vzklíčilo. Naši vznešení bratři d’Alembert, Diderot, Helvétius, d’Holbach, Voltaire a Condorcet dokončili vývoj duchů, připravujících novou dobu... A když padla Bastila, měli zednáři čest dát lidstvu dokument, který s takovou láskou vypracovali.

Byl to náš bratr de Lafayette, který jako první představil ‚koncept prohlášení přirozených práv člověka a ve společnosti žijících občanů‘, z nějž byla zformována první kapitola ústavy... 25. srpna 1789 Ústavodárné shromáždění, v kterém bylo více než 300 zednářů, definitivně přijalo text nesmrtelného Prohlášení téměř slovo za slovem tak, jak to bylo dlouho v lóži studováno. V této – pro civilizaci rozhodující hodině – bylo francouzské zednářstvo svědomím světa a v různých spontánních projevech a iniciativách v Ústavodárném shromáždění neúnavně přispívalo k dobře promyšlenému projednávání věci, velmi pozvolna vypracovávané v atelieru.¹³⁹

Jak lóžový bratr Bonnet na konventu Velkého Orientu Francie r. 1904 zcela správně zdůraznil, bylo Prohlášení z roku 1789 korunováním zdlouhavé podvrtné činnosti... Před uložením „nesmrtelných zásad“ Národnímu shromáždění zednáři připravili půdu, tj. přizpůsobili náležitě obecné mínění. *Encyklopedie*, knihy i noviny a diskuse v salonech i lóžích sloužily rovněž jako prostředky formování nové mentality.

Hlavními spiklenci byli Voltaire, d’Alembert, Diderot a pruský král Bedřich II.

Za svého prvního pobytu v Anglii (1725-1728) se Voltaire nechal iniciovat.¹⁴⁰ Podle Condorcetova svědectví („*Voltaireův život – Vie de Voltaire*“) tehdy přísahal zničit křesťanství.

„Bylo to v Anglii, kde Voltaire přísahal zasvětit život tomuto záměru.“ – On a jeho smečka chtěli svou nenávist k náboženství a království šířit ve velkém měřítku. Po návratu do Paříže kolem roku 1730 jej jeho bezmezná pýcha přiměla prohlásit:¹⁴¹

„Častokrát jste již slyšeli, že stačilo dvanáct mužů k zřízení křesťanství, a já mám chuť vám dokázat, že k jeho zničení je zapotřebí pouze jednoho jediného.“

Jeho motto, které se stalo heslem spiklenců, se ovšem nehodí do obrázku, který nám laicistické školy po dvě století ukazují. Náš apoštol tolerance svým přátelům v dopi-

¹³⁹ Lóže nižších stupňů pro zednářský proletariát se také nazývají „dílny“, vyšších stupňů pro zasvěcence „ateliéry“; pozn. českého překl.

¹⁴⁰ Tj. uvést do lóže; pozn. překl.

¹⁴¹ In: Condorcet, *Voltaireův život* [Vie de Voltaire].

sech ustavičně doporučoval: „ECR.L'INF“, jako zkratka za „Ecrasez l'infâme! – Zničte hanebnici!“, to je, zničte katolické náboženství! Jeho oblíbenou zbraní byla pomluva. Vůdčí zásada tohoto čestného muže zněla:

„Musí se lhát jako d'ábel, ne ostýchavě, nejen občas, nýbrž drze a ustavičně...“¹⁴²

D'Alembert byl téhož mínění: „Sire, jsem přesvědčen,“ psal Bedřichu II., „že jedině, čeho se musí filosof vždy držet, je říkat jen čtvrtinu pravdy.“¹⁴³

Pruský král sám shrnul subversivní taktiku spiklenců takto: „... Potají a bez hluku podvrátit stavbu nerozumu [křesťanství], znamená přimět ji, aby se sama od sebe zhroutila.“¹⁴⁴

Bouřlivý Diderot snil o dni, kdy se otrok pozdvihne a znovu si získá svá přirozená práva:

„Příroda nevytvořila ani sluhu, ani pána; já nechci zákony ani dávat, ani dostávat!, a mé ruce udělají oprátku ze střev posledního kněze na zardoušení krále.“¹⁴⁵ Připomeňme ještě, že rovněž Diderot hájil lež: „Lež je sama sebou i skrze svou podstatu v zásadě tak málo zavrženíhodná, že by byla ctností, pokud by mohla sloužit k prospěchu.“¹⁴⁶

Proto nijak neudivuje, že spisy celého toho ctihodného panstva jsou tak plné užitečných lží!

1. Encyklopedie

K zpopularizování svých idejí vydali spiklenci *Encyklopedii aneb rozumový slovník věd, umění a povolání* (*Encyclopédie ou Dictionnaire raisonné des sciences, des arts et des métiers*), vycházející v letech 1751 až 1772. *Encyklopedie* byla naprosto zednářským výtvozem. V přednášce před pařížskou lóží již v roce 1737 požadoval rytíř Ramsay, velmistr britského zednářstva, na prvním místě vydání slovníku resp. encyklopedie, která by obsáhla veškeré vědění doby.

„Řád od každého z vás vyžaduje,“ řekl závěrem, „přispět k tomuto obrovskému dílu svou podporou, štědrostí nebo prací. ... Všichni Velmistři v Německu, Anglii, Itálii i jinde nabádají všechny učence i všechny umělce *bratrstva* spojit se k dodávání materiálů pro univerzální slovník.“¹⁴⁷

Jeden z obou knihkupců, kteří tuto operaci realizovali, byl zcela jistě zednář a druhý pravděpodobně také.¹⁴⁸ – Většina redaktorů také patřila k sektě spiklenců. Ministr Ma-

¹⁴² Voltairův dopis Thiriotovi z 21. října 1736; podvrtné pasáže korespondence mezi kakuaky jsou otištěny u abbého Barruela a pátera Deschampe.

¹⁴³ Dopis d'Alemberta králi Bedřichu II., září 1766.

¹⁴⁴ Dopis Voltairovi, 29. červenec 1775.

¹⁴⁵ Diderot, *Chvalo zpěv aneb abdikace krále ze sviňského bobu* [Dithyrambe ou abdication d'un roi de la fève], rukopis z roku 1772, publikovaný posmrtně 1796 v novinách „Filosofické desetiletí“ [Décade philosophique]. Pro srovnání heslo „metoda a filosofie“ z *Encyklopedie*: „Jediný prostředek, jak naráz vysušit pramen všeho zla, které již tak dlouho sužuje lidský rod, spočívá v zardoušení posledního krále střevy posledního kněze.“

¹⁴⁶ Diderot, *Společenský systém* [Système social].

¹⁴⁷ Cit. podle: Alain Poher v předmluvě k antologii nejtýpějších hesel *Encyklopedie*, sbírka *Podstatné jsem četl* [J'ai lu l'essentiel], 1963, str. 7.

¹⁴⁸ Fay, str. 159.

lesherbes, dohledem nad knižním obchodem pověřený zednář (tzn. hlavní censor), byl také oddán nové filosofii. Ve své censorské funkci byl tedy zcela jasně stranický... ve prospěch encyklopedistů! Ovšem ze spisů Frérona, Palissota, Gilberta a pátera Thomase, skvělých odpůrců bezbožníků, energicky škrtnal všechno, co by případně mohlo encyklopedistům překážet. A to do té míry, že si d'Alembert dovolil po něm žádat, aby odpůrce Encyklopedie ještě rázněji censuroval:

„Dozvídám se tu, vážený pane, že v posledním Féronově listu je *Encyklopedie* označena za skandální dílo. Víím, že řečené listy i jejich autoři zůstanou bez následků, ale domnívám se, že takový důvod v žádném případě nemůže autorizovat povolení, a rovněž cenzorovi není dovoleno je schvalovat.“¹⁴⁹ – D'Alembert dostal samozřejmě za pravdu!

*

Voltaire psal Damilavillemu: „Všechny své naděje upínám na *Encyklopedii*.“¹⁵⁰ – Bylo však třeba jednat chytře a nepostupovat příliš rychle.

„Jestliže se lidské pokolení poučuje,“ prohlásil d'Alembert ohledně působení *Encyklopedie*, „pak hlavně proto, že byla přijata obezřetná opatření a lid se osvěcuje jen poznenáhlu.“¹⁵¹

A podle Diderotových slov bylo toto dílo skutečně jakýmsi jícnem, do nějž byly bez ladu a skladu vrženy věci nekonečně různorodé a vzájemně si odporující, dobré, špatné, nejisté a vždy vzájemně nesouvisející, protože se – stále podle jeho vlastních slov – takto chtělo lidu našeptat to, co nebylo možné otevřeně říkat bez pobouření.

„Bezpochyby,“ psal d'Alembert Voltairovi, „tam máme špatná hesla o teologii a metafyzice. Vzhledem k cenzurujícím teologům a privilegii [královského svolení k tisku] Vás žádám o jejich opravení. Naštěstí je jen méně příliš nápadných hesel, kde se musí upravit všechno.“¹⁵²

Tak například heslo „františkáni“ bylo zcela pravověrné a plně ke cti řádu; i přesto drobná poznámka odkazovala na heslo „kápě“, kde se již mluvilo o groteskním sporu františkánů o tvar jejich kapuce. Referováním o slovní potyčce, trvající více než století a pracně ukončené jen bulami čtyř papežů, Diderot zesměšnil tytéž řeholníky, jež vychválil v hesle „františkáni“. Všechno bylo „napraveno“!

Z asi 60 200 hesel lexikonu pojednávala většina technické metody a vědy. Ale právě to byl ctihodný pláštík na skrytí zbývajícího. Takovou taktiku jsme viděli již u fyziokratů, kteří si říkali „vědci“, zatímco ve skutečnosti pracovali na politickém převratu. Zástěrka přírodovědeckých a ekonomických hesel *Encyklopedie* spiklencům umožňovala ji tu a tam doplnit drobnými rozvratnickými směrnicemi. Velice početné tam byly pomluvy a posměšky „pověře“, „předsudkům“, „fanatismu“ a „intoleranci“ – čti: katolicismu! Stejnou měrou se útočilo i na „despotismus“ a „tyrany“ – čti: monarchii! Místy tam narážíme i na ideje, jež pak měly být pojaty do Prohlášení lidských práv. Zde je jako příklad několik frází, jimiž „přeslavný kádr (zednářských) encyklopedistů“ připravoval „nový věk“ podvracením představy Boha, politické autority i práva, tedy

---

¹⁴⁹ Cit. podle: Gaxotte, str. 83.

¹⁵⁰ Dopis z 23. května 1764.

¹⁵¹ Dopis z 16. července 1762. Rovněž lidé v lóžích jsou „poučovani“ postupně podle toho, jak procházejí různými stupni zasvěcení (srv. II. kap., č. 4).

¹⁵² Dopis z 24. července 1757.

pojmu, které staří shrnuli do jediné lapidární formule: „*une foi, un roi, une loi – jedna víra, jeden král, jeden zákon*“.

*

Heslo „Bůh“ v *Encyklopedii* plně potvrzuje jeho existenci, přesto je na konci čtenář odkazován na hesla „důkaz“ a „úpadek“. V prvním hesle se podvracela jakákoli důvěra čtenáře v důkazy, jež jsou mu podávány pro existenci Boha; v druhém se tvrdilo, že úpadek může nastat i bez zásahu Stvořitele lidí i zvířat. Kromě toho se v hesle „encyklopedie“ psalo, že „v přírodě není žádná bytost, kterou by bylo možné nazvat první i poslední“, a Nejsvětější Trojice je tam nahrazena „v každém směru nekonečným mechanismem“. V hesle „epikurejství“ byl atom – „prvotní příčina všeho“, „jediný věčný, jediný neměnný“ – povýšen do postavení Boha. Zkrátka a dobře, pojem Boha byl mimořádně kolísavý. Šlo o to, jistotu křesťanské víry převést na společného jmenovatele, který by byl dostatečně neurčitý, aby uspokojil celý svět – tedy přesně tak, jako v zednářstvu! Když tedy Národní shromáždění dekretovalo lidská práva „pod ochranou Nejvyšší bytosti“, mohl si ji každý sám definovat podle své chuti. Pro jednoho to byl Bůh křesťanů, pro jiného zase hmota nebo lidský rozum.

A protože se nemohlo přesně vědět, které náboženství bylo pravé, nebyl také důvod ukládat oficiální vyznání víry. „Nikdo nesmí být obtěžován pro své názory, a to i religiózní (článek 3 Prohlášení).“¹⁵³ – K čertu s „intolerancí“ a „teokracií“!

Monarchie božího práva byla také vyličeána ve špatném světle. Králové Francie měli – což je vědecky prokázáno – moc léčit padoucnici [epilepsii] vkládáním rukou. S tím ovšem autor hesla „nesmysl“ [momerie] nebyl srozuměn. Jakožto zdatný racionalista s popřením všech autentických svědectví klidně tvrdil:

„Obřad, při němž se trpící padoucníci nechávali dotýkat vladařem, je naprostý nesmysl [une momerie].“

Ateista d’Holbach v heslu „teokracie“ karikoval plodný svazek trůnu a oltáře:

„Bylo vidět, jak se křesťanští církevní pohlaváři snažili zřídit svou moc na ruinách moci královské; tvrdili, že koruna má takovou autoritu, jaká přísluší jenom vládci kosmu. ... Využitím pověřivé prostoty lidu se vyzbrojili proti jeho přirozenému vládci a uvrhli Evropu do hrůz a krveprolití.“

V důsledku toho navrhoval zlomit vliv Církve a podrobit si duchovní i státní moc. Lóžový bratr d’Holbach uzavřel své pseudovědecké heslo vyprávěním o původu monarchie božího práva... v Asii:

„Lidé již byli syti jařma služebníků teokracie a chtěli mít mezi sebou živoucí symboly božstva; zvolili si proto krále, které by měli za představitele neviditelných monarchů. ... Jednali s nimi jako s božstvy, a ti zase nakládali s lidmi jako s otroky, věřícími, že jsou stále ještě podrobena vyšší bytosti, a ti proto zanedbali prospěšnými zákony omezit moc, kterou tyto slabé obrazy [božstva] mohly zneužívat. Tam se nachází ... skutečný zdroj despotismu, tedy oné svévolné a tyran-

¹⁵³ Pozn. editora: Až flagrantní shoda s výroky dekretu II. vatikánského koncilu *Dignitatis humanae* (O náboženské svobodě): „Tento vatikánský koncil prohlašuje, že lidská osoba má právo na náboženskou svobodu. Tato svoboda záleží v tom, že všichni lidé musí být prosti nátlaku ... jakékoli lidské moci, takže nikdo nesmí být donucován jednat v oblasti náboženství proti svému svědomí...“ je *všechno jiné, než pouhá náhoda!*“ (Cit. podle: *Dokumenty II. vatikánského koncilu*, I, 2, Zvon, Praha 1995).

ské vlády, pod níž národy Asie dodnes sténají, aniž by se snažily požadovat *práva přírody a rozumu*, která vyžadují, aby byl člověk spravován s ohledem na své štěstí.“

Čtenář musel nezbytně přijít na myšlenku, že kněží a králové využívají náboženství k zotročování národů pro vlastní prospěch, a že tyto „asijské národy“ (rozumíme si!) by udělaly dobře, kdyby si konečně nárokovaly svá práva.

V „osvícené“ zemi tedy autorita vlády nesměla pocházet od Boha, nýbrž musela vyjít z lidu. Takováto filosofie ovšem naprosto odporovala učení svatého Petra a svatého Pavla. „Boha se bojte, krále v uctivosti mějte“ nabádal sv. Petr v 1. listu (2,17) „Každý buď poddán mocnostem vyšším, neboť není mocnosti, leč od Boha, a ty, které jsou, od Boha zřízeny jsou“ (sv. Pavel, List Římanům 13,1).¹⁵⁴

Prosazování autority lidu směřuje k odstranění každé myšlenky, že monarchie je božím právem. Diderot ve svém hesle „politická autorita“ velice dobře uměl zpochybnit božský původ moci a udělat z něj lidu náležící statek.

„I sám vladař *dostává od svých poddaných moc*, kterou má nad nimi. Panovník proto nemůže disponovat mocí nad svými poddanými *bez souhlasu národa*. ... Pokud by jí užíval jinak, bylo by všechno neplatné. Vládní moc ostatně, třebaže dědičná v jedné rodině nebo spočívající v rukou jednotlivce, není soukromým, nýbrž veřejným statkem, a proto nesmí být nikdy odebrána lidu, jemuž *reálně* náleží jako naprosté vlastnictví.“

Těchto pár řádků již jasně zaznívá v článku 3 Prohlášení lidských práv:

„Princip každé autority spočívá zásadně v národu. Žádná korporace, ani žádný jednatel nemůže vykonávat jakoukoli autoritu, která z toho výslovně nevyplývá...“

*

Také zákon byl očištěn od každé stopy po „teokracii“. Nadále již nesměl odpovídat křesťanskému náboženství, nýbrž pouze lidskému rozumu – rozumu zednářských filosofů, kteří se, a to si připomeňme, zbavili každé „pověry“. V heslu „zákon“ dohnala autora troufalost a pošetilost až k napsání následujících slov, která pak již platila za obecnou pravdu:

„Zákonem je obecně lidský rozum, pokud vládne všem národům světa. A politické i občanské zákony žádného národa nesmějí být ničím jiným, než různými jednotlivými případy, v nichž lidský rozum nachází uplatnění.“

Zvykové právo, katolická moudrost, byly tím napříště zavrženy. Jedině rozum, narušený dědičným hříchem a oproštěný od Boží pomoci, se vyšvihl na trůn.

A kdo měl rozhodovat o zákonech? Komu předložit otázku, co je spravedlivé, a co nespravedlivé?

„Lidskému pokolení,“ odpovídal Diderot (heslo „přirozené právo“); „jemu jedinému přísluší ji rozhodovat, protože blaho všech je jedinou tužbou, kterou má. Vůle jednotlivců jsou podezřelé; mohou být dobré nebo špatné, avšak všeobecná vůle je vždy správná: nikdy se nezmýlí a také se nikdy nezmylí.“ – Pod heslem „hospodářství“ se ozývá protestant Rousseau: „Všeobecná vůle je vždy nejspra-

---

¹⁵⁴ Citáty z NZ podle: Dr. Jan. Lad. Sýkora, NOVÝ ZÁKON PÁNA NAŠEHO JEŽÍŠE KRISTA, Vyšehrad, Praha 1946.

vedlivější, a hlas lidu je vskutku hlasem Božím. ... Ctnost není ničím jiným, než shodou jednotlivé vůle s všeobecnou.“

Členové Ústavodárného shromáždění dělali čest svému velkému předkovi. Lidský rozum, neomylnější než Boží, „obecná vůle, která se nikdy nemýlí“ (Diderot), se stala zdrojem práva: „Zákon je výrazem všeobecné vůle“ (čl. 6 Prohlášení lidských práv).

*

„Francouzská monarchie se vyvíjela v religiózní atmosféře. Její velká síla spočívala v společné přichylnosti krále i většiny jeho poddaných ke katolickému náboženství. ... Osobitá mystika, která krále činila zástupcem Boha, aby (jako takový) nalézal a uskutečňoval dobro svých národů, byla religiózního původu; úcta ke králi, vybavenému milostí pomazání, byla pouze odrazem religiózního citu... Nyní se však filosofické hnutí zaměřilo nejprve a především proti religióznímu postoji.“¹⁵⁵

Odedávna se ústava Francie dala shrnout do následující lapidární formule: „*une foi, un roi, une loi – jedna víra, jeden král, jeden zákon*“.¹⁵⁶ – Kapetovská monarchie byla křesťanskou monarchií, v níž autoritu krále usměrňovaly zákony. Encyklopedisté vynaložili veškeré myslitelné úsilí na zruinování katolické *víry* rozséváním pochybností, které ještě tak připouštěly mlhavou víru v Nejvyšší bytost. ... Pracovali na podkopání moci *krále* popíráním božského původu jeho autority a na jejím prohlášení za závislou na lidu. A konečně se také zasazovali o to, aby *zákon* byl zbaven každého křesťanského vlivu, a tím by nebyl ničím jiným, než výrazem svévole lidského rozumu, který byl okázale pokřtěn na „všeobecnou vůli“.

Revoluční ideje *Encyklopedie* se šířily v obrovském měřítku a pracovalo se na tom s největší možnou svědomitostí, ale rovněž s obrovským úspěchem! Podle Voltaira tím dosáhli knihkupci zisku 500 procent. Zednářský řád na to finančně přispíval, jak odhalil lóžový bratr Mitterrand:

„Je nejisté, zda byl knihkupec Le Breton zednář nebo nebyl; lóžemi na vydání *Encyklopedie* poskytnutá finanční pomoc je však nesporná.“¹⁵⁷

Lexikon byl vytištěn v 4 250 exemplářích o 35 svazcích fóliového formátu, což byl v té době ohromný náklad. Šlo o jistý druh periodika, jehož vydávání trvalo dvacet let od roku 1751 do 1772.

Encyklopedie byla od počátku duchovními náležitě potírána, jmenovitě jezuity, kteří dokonce sepsali konkurenční dílo, *Dictionnaire de Trévoux* [*Trévouxův slovník*]. Mezi literáty, kteří zápolili s bezbožníky, si zde uveďme jména Palissot, Gilbert, páter Thomas, a především obdivuhodný Elie Frénon, redaktor *Année littéraire* [*Literárního roku*]. Frénon byl spisovatelsky nesrovnatelně nadanější než Voltaire, ale měl smůlu, že bojoval na „nesprávné“ straně. A proto také chybí v učebních osnovách francouzských

¹⁵⁵ Félix Olivier-Martin, *Dějiny francouzského práva* [Histoire du droit français], Paříž 1951, str. 661 ad.

¹⁵⁶ „Upomeňme se na zásadu našich otců: jedna víra, jeden král, jeden zákon“ (Úvodní projev kancléře ke generálním stavům v Orléansu, 13. prosince 1560, citovaný ve vynikající knize Bernarda Basseho, *Ústava staré Francie* [La constitution de l'ancienne France], nové vydání Grez-en-Bouère 1986, str. 357.

¹⁵⁷ Jacques Mitterrand, str. 69.

škol a univerzit. Nenávist sektářů šla dokonce tak daleko, že některé jeho knihy i podstatnou část vydání *Literárního roku* odstranili z Národní knihovny!

S prvními dodávkami Encyklopedie se rozvinula vleklá polemika mezi „pobožnými“ a „kakuaky“, a tyto přezdívky označovaly stranu katolíků a encyklopedistů. Již roku 1751, když střet právě začínal, generální shromáždění francouzského kléru varovalo krále následujícími slovy:

„Ohavná filosofie se šíří jako smrtelný jed, kterým v téměř všech srdcích usychají kořeny víry, a pohoršení bezbožnosti, vyvolávané počtem i kvalitou jejich stoupců, již překročilo všechny meze. Spisy, plné hanobení a zlořečení, se den ze dne množí a vyžadují bdělost úřadů i horlivost duchovních pastýřů. Sire, dlužíte náboženství důraznější ochranu tím spíše, že jste ještě nikdy ostře nezasáhl.“

Encyklopedie byla sice v letech 1752 a 1759 zakázána, ale díky osobnímu zákroku ministra cenzury, lóžového bratra Malesherbese, mohlo její vydávání pokračovat. Ani papež Klement XIII. nedokázal odsouzením *Encyklopedie* 3. září 1759 zlo zastavit.

2. „Bratrstvo na způsob zednářů“ (Voltaire)

V jednotě je síla. ... Voltaire hýčkal myšlenku na založení filosoficko-zednářského sdružení literátů.

„Skuteční filosofové chtějí tvořit bratrstvo jako zednáři, rádi by se sdružili, vzájemně by se podporovali a chtěli být bratrstvu věrni; pak se pro ně nechám třeba upálit.“¹⁵⁸

A od té doby se předáci filosofismu pod přezdívkou „kakuaci“ scházeli u jednoho z nich, u barona d'Holbacha. A tak se i stalo, že encyklopedisté a filosofové, ministři, dvořané i právníci se dali dohromady, aby zosnovali nové Evangelium, které mělo za pár let převrátit svět. Uved'me si zde hned hlavní aktéry tohoto spiknutí: Voltaire, Bedřich II. Pruský, d'Alembert, Diderot, ateisté d'Holbach a Mettrie, Helvétius, Condorcet, astrolog a matematik de Lalande, hrabě de Volney, dále bezbožní prostopášníci la Harpe, Marmontel a Beaumarcheis i ministři Turgot a Malesherbes. Tyto muže jsme již dokázali identifikovat jako zednáře. ... Ostatní jimi pravděpodobně byli také, nebo alespoň byl jejich duch dostatečně pokřivený, aby se přimkli k bratrstvu „kakuaků“: krvelačný abbé Raynal, který toužil „vidět na náměstí krví zbrocené popraviště“, baron Grimm, ministr spravedlnosti de Lamoignon, hrabě de Argental, markrabě de Thibouville a konečně i Damilaville, který se prohlásil za osobního nepřítele Ježíše Krista. Ve III. kapitole č. 5 jsme si uvedli svědectví kajícího se spiklence, tajemníka bratrství kakuaků:

„Tento výbor, nebo lépe řečeno ta společnost, byla jistým druhem klubu, který se vytvořil mezi námi fyziokraty a do nějž se připouštěli jenom ti, jimiž jsme si byli dostatečně jistí. Setkávali jsme se pravidelně v zámku barona de Holbacha. Z obavy, že by se mohl vytušit náš pravý záměr, jsme si dali jméno ‚ekonomisté‘. ... Naše činnost byla následující: většina knih, které již odedávna vycházely proti náboženství, mravům a vládě, byla našim dílem nebo některých přidružených autorů...“

---

¹⁵⁸ Voltairův dopis d'Alembertovi, 20. duben 1761.

Cílem sdružení nesporně bylo postupné a systematické rozbíjení katolického náboženství a monarchie. Ukážeme si klasobraní filosofických výplodů těchto spisovatelů, tak hrdých na svou tolerantnost. Těch několik úryvků by již konečně mohlo přesvědčit i takové, kteří nás obviňují, že jsme zaujatí a všude vidíme spiknutí. A začněme hned vůdčí hlavou této školy, velkým Voltairem:

„Křesťanské náboženství je ohavným náboženstvím, odporná hydra, nestvůra, která musí být probodána stovkou neviditelných rukou...; aby ji zničili, musejí filosofové procházet ulicemi tak, jako putují misionáři po zemích a mořích k jeho šíření. Je nezbytné na to vynaložit všechno, odvážit se všeho a třeba se i nechat upálit pro její zničení. Rozbijme, rozdrťme tu ohavu! ... Křesťanské náboženství je zjevně špatné. Křesťanské náboženství je sekta, které se každý dobrý člověk musí zděsit... Může být schvalováno jen těmi, kterým dodává moc a bohatství. Je třeba nestvůru zesměšňovat, a její podporovatele rovněž. Je nezbytné ji napadat ze všech stran a ustavičně vyhánět z dobré společnosti. Byla vytvořena tak nanejvýš pro mého krejčího a mé lokaje... Je třeba ji zničit u všech čestných lidí a přenechat malé i velké lůze, pro niž byla udělána.“¹⁵⁹

Voltaire neváhal urážet Ježíše Krista a označovat jej za „člověka bez talentu či vědění“. Poškleboval se „ctitelům Krista, mnohem směšnějším a absurdnějším, než pohani“... Ve svém *Filosofickém slovníku (Dictionnaire philosophique)* pod heslem „tolerance“ poznamenává:

„Ti, kdož se dopustili zločinu zachování náboženství, jsou netvoři, potřebující pověru tak, jako žaludek krkavce potřebuje zdechlinu.“ – A co si myslet o následujícím výbuchu nenávisti: „... Nikdy, křesťanští psi; jak já vás nenávidím!“ – V dopisu svému příteli se vyjádřil: „Psali mi, že v Lisabonu byli konečně upáleni tři jezuité; to jsou velice radostné zprávy. ... Pro své potěšení byste měl vědět, že se **zabývám posláním kněze na galeje. Doufám, že se mi to s boží pomocí podaří.**“ – Pěkná slova od apoštola tolerance!

Jeho učedníci byli často méně vznětliví ve svých formulacích, ale v důsledcích stejně účinní.

„Nehmotný Bůh je chiméra, vytvořená teologií.“¹⁶⁰ – „Víra v nesmrtelnost duše je nezbytná k udržení spodiny na uzdě, ne však pro lidi pevného postoje.“¹⁶¹

Karel Marx tedy nevymyslel nic nového, když dekretoval, že náboženství je opiem pro lid! Nicméně pokračujme v citacích.

„Ateista je počestnější než ten, kdo věří v Boha.“¹⁶² – „Ateismus je jediný systémem, schopný přivést člověka k svobodě, štěstí a ctnosti.“¹⁶³

Ani monarchii se nevedlo lépe, než náboženství.

„Králové jsou jen divoká zvěř, hltající národy, hlavní katani svých poddaných, tygři, obdivovaní jinými tygry; jsou pouze pověrou zbožňovanými tyrany.“¹⁶⁴ – „Anglie si mohla blahopřát, že utopila despotismus v moři krve.“¹⁶⁵ –

¹⁵⁹ Voltairův dopis Damilavillemu, 14. prosinec 1764.

¹⁶⁰ D'Holbach, *Systém přírody* [Le système de la nature], 1770, díl II, str. 58.

¹⁶¹ *Filosofie zdravého lidského rozumu* [Philosophie du bon sens], str. 237.

¹⁶² Rousseau, *Julie aneb nová Helois* [Julie ou la Nouvelle Héloïse], 1761, díl IV, 18. Dopis.

¹⁶³ *Systém přírody*, díl I.

¹⁶⁴ Tamtéž, str. 400.

¹⁶⁵ Voltaire, *Různé* [Mélanges], díl IV, str. 122.

A spolupracovník *Encyklopedie*, zřejmě Diderot, hlásal už jen důsledně: „Jediný prostředek, jak naráz vysušit pramen všeho zla, které již tak dlouho sužuje celý lidský druh, spočívá v **zardoušení posledního krále střevy posledního kněze...**“¹⁶⁶

Připomeňme ještě jisté zásady, prozrazující „vysokou mravnost“, již byli tito muži oduševnění.

„Lze být legálně neposlušný, může-li to být beztrestné.“¹⁶⁷ – „Stejnou měrou, jakou hřích obšťastňuje, se musí hřích milovat.“¹⁶⁸ – „Filosofie nabízí člověku řídit se svými sklony, i vším, co se mu líbí.“¹⁶⁹ – „Namísto označování necudnosti za cestu zločinu, neštěstí a trýzně, mělo by ji náboženství moudře proměnit v bohoslužbu, udělat z ní ctnost a odměnu ctnosti...“, dovolil si napsat jistý kněz.¹⁷⁰ – Přesto je za vším tím posměšným řečením cítit zoufalá beznaděj člověka bez Boha: „Kdo se sám dobrovolně odevzdá smrti... dokazuje, že je filosof, je počestný a velký.“¹⁷¹

Při setkáních na zámku barona de Holbacha se spiklenci samozřejmě nespokojovali pouze s diskutováním. Měli zde také redakční kancelář, tiskárnu a nakladatelství, reklamní i distribuční agenturu. A právě tam vycházela *Encyklopedie*. Voltaire oceňoval tuto monumentální produkci jen částečně; dával přednost brožurám.

„Dvacetifoliové svazky nikdy neudělají revoluci; úspěch mají tenké knížečky po třiceti sou.“¹⁷² – Pokud uvěříme la Harpemu, psal Voltaire každý týden jednu takovou brožuru, které pak podomní obchodníci šířili za nejnižší ceny po celém kontinentě... „Jen považme,“ řekl d’Alembert, „že mnohem obávanější spis jako je *Systém přírody* [*Le système de la nature*] za pouhých deset sou četly dokonce i služky a kuchařky...“

Pod rouškou šíření spisů „ekonomistů“ mohl filosoficko-zednářský spolek podle libosti roznášet své ideje mezi lidi. K prosazování nových myšlenek se zahájilo pravidelné vydávání periodik, na němž spolupůsobila většina fyziokratů... Tak kupříkladu první spis Quesnaye vycházel v *Časopisu pro zemědělství* [*Journal d’agriculture*] ... a dále to byly *Efemeridy občana*¹⁷³ [*Ephémérides du citoyen*] a *Obchodní noviny* [*Gazette du commerce*], jimiž jejich teorie pronikaly do celé Evropy. Například zednářský fyziokrat Dupont de Nemours měl za ochránce švédského krále Gustava Vasu a markraběte Bádenského. Když byly jím vydávané *Efemeridy* zakázané, oba jej žádali alespoň o zasílání pravidelné korespondence k aktuálním otázkám. Ve Francii byly výtahy z nejlepších spisů fyziokratů všude kolportovány jejich přáteli: Turgot je šířil po Limousinu, Brionne – tehdy arcibiskup v Toulouse a pozdější obhájce revoluční ústavy – jimi zaplavil celý jih, Letrosne se staral o Orléans a okolí. Tím bylo vydání každého

¹⁶⁶ Heslo „metoda a filosofie“ [*Méthode et philosophie*].

¹⁶⁷ Rousseau, *Společenská smlouva* [*Le Contract social*].

¹⁶⁸ *Systém přírody*, díl I.

¹⁶⁹ Bratr La Mettrie, *Přírodopis duše* [*Histoire naturelle de l’âme*], 1745; témuž autorovi vděčíme za dílo, jehož pouhý titul říká všechno: *Mechanický člověk* [*L’homme machine*], 1748.

¹⁷⁰ Raynal, *Filosofické a politické dějiny kolonizace a obchodu Evropanů v obou Indiích* [*Histoire philosophique et politique des établissements et du commerce des Européens dans les deux Indes*], 1770, díl I, str. 245; abbé se pohoršuje nad kolonizací, a ... nad klérem!

¹⁷¹ *Encyklopedie*, heslo „sebevražda“ [*Suicide*], napsané Voltairem.

¹⁷² Voltairův dopis d’Alembertovi. Pozn. překl.: Sou byla drobná mince v hodnotě pěti centimů.

¹⁷³ Efemeridy jsou tabulky, udávající polohu nebeských těles; pozn. překl.

jejich spisu významnou událostí: 3 000 výtisků traktátu *Přirozený a zásadní řád politických společností* [*Ordre naturel et essentiel des sociétés politiques*] se rozprodaly v několika málo měsících, což bylo tehdy něčím mimořádným. Celý svět byl odhodlán postavit se na obranu nebo proti jeho autorovi, kterým byl Mercier de la Rivière. Spor dosáhl takových rozměrů, že se v jistých filosofických kruzích dohodli na toto téma již nediskutovat.

Je zcela jasné, jak říká Condorcet ve *Voltaireově životě* [*Vie de Voltaire*], „že ne všechna jeho díla se mohla dostat ke všem čtenářům, ale v provinciích nebyl sebezastrčenější koutek a v zahraničí neexistoval pod jařmem intolerance sténající národ, kde by alespoň některá z nich nevyšla... Jakmile poznali svůj počet a sílu, záhy se již volnomyšlenkáři osmělili otevřeně se ukazovat, a Evropa žasla nad tím, jak jsou bezvěreční. ... Filosof de Ferney vytvořil v celé Evropě ligu, jejíž duší byl, a která za bojové heslo měla ‚rozum a toleranci‘“.

Byly to pýcha a ješitnost, které způsobily takovou jednomyslnost. Vyhledávali se filosofové, aby bylo možné se pak cítit být povznesenější nad ostatní. Filosofismus se dostal do módy; nikdo se nechtěl ukázat jako nemoderní. V září 1772 psal Bedřich II. d'Alembertovi:

„Pošetilci a prost'áčci dříve podnikali poutě do Jeruzaléma a Loreta; kdo se nyní domnívá mít ducha, vyhledává Ferneye, jenom aby cestou domů mohl říkat: ‚Já jsem ho viděl!‘“

3. Podvratná činnost u veličin

Spiklenci působili podvratně na veličiny Evropy i na mládež. D'Alembert byl Voltaiřem pověřen formováním mladých stoupenců. „Snažte se ze všech sil mládež takto poučovat, jak jenom můžete,“ psal mu Voltaire.¹⁷⁴ – D'Alembert tedy přijímal všechny mladé lidi s talentem a trochou schopností, kteří přicházeli do Paříže. Velkoryse nabízel akademické katedry, vyznamenání nebo jinou kariéru. Postavení věčného tajemníka *Académie française* mu umožňovalo všim tím disponovat. Jeho žáci byli určeni ke školení dalších na místa profesorů, učitelů nebo vychovatelů šlechtických dětí. Takto se d'Alembertovi podařilo vyslat takové soukromé učitele do všech provincií Evropy. Například u lantkrabího z Hessen-Kasselu umístil učitele dějepisu, který se doslova zalýkal urážkami církve a duchovenstva.

D'Alembertova role byla ještě významnější, když jej Voltaire nasadil jako špicla na své přátele v kroužku spiklenců i v malém filosofickém klubu. Jeho úkolem bylo řídit diskuse o náboženství tak, aby se ještě ostřeji tepaly předsudky, pověry a fanatismus. Vysmívali se tam otevřeně Ježíši Kristu, kněžím i věřícím.

Mezitím se Voltaire staral o korunované hlavy, knížata, ministry a dvory. Byl v tom podporován pruským králem Bedřichem II., Velmistrem pruského zednářstva a Rytířem Kádošem. Korespondence filosofů prokazuje, že prvním adeptem byl rakouský císař Josef II. Král Bedřich jej zasvětil do tajemství protikřesťanského spiknutí. A stejně jako Bedřich v Prusku, začal také Josef v Rakousku rušením mnoha klášterů, zmocnil se většiny majetku kléru, vyhnal karmelitány z cel a šikanoval biskupy. Jeho svévolné měnění všeho v Církvi již bylo předebranou k pověstné civilní ústavě kléru, vypracované o několik let později francouzskými zákonodárci. Papež osobně přicestoval volat jej

---

¹⁷⁴ Dopis z 15. září 1762.

k pořádku, avšak nadarmo. Josef litoval svých špatných činů až ke konci života, když postřehl, že revoluční bouře hrozila uchvátit s oltářem i trůn... Ale pozdě; neštěstí již bylo přivoláno.

Korespondence bezbožníků odhaluje, že ke komplotu proti Kristu patřili i další panovníci.

„Máme na své straně ruskou carevnu Kateřinu II., pruského krále Bedřicha II., dánského krále Kristiana VII., švédskou královnu Ulriku se svým synem Gustavem III., mnoho říšských knížat i celou Anglii.“¹⁷⁵

Řekněme si však hned také, že mezi Voltairovými korunovanými protektory spiklenců nebyli všichni jako Bedřich II. nebo Josef II. Oddávali se sice idejím osvícenské filosofie, sdíleli je a šířili, nicméně nevydávali žádné zákony proti Církvi. Voltaire zasvětil do tajemství královnu Ulriku, a ta si považovala za čest zasvětit svého syna Gustava III. Přesto je zajímavé sledovat proradnost zednářů, protože souběžně s tím zasvětil Voltaire v Paříži Condorceta, a ten zase Ankastroma, pozdějšího vraha Gustava III.!

Polský král, zednář Poniatowski, rovněž chránil filosofy. K výchově svých dětí nechal povolat oslavovaného fyziokrata, lóžového bratra Duponta de Nemours. Přesto se i on sám stal obětí komplotu filosofů; byl zbaven trůnu!

Kateřina II. pozvala zednářského fyziokrata Merciera de la Rivière k ruskému dvoru a vyzvala jej k sepsání zákoníku pro svou obrovskou říši. Rovněž bratr Diderot tam po nějaký čas na účet carevny pobýval a navrhl ryze filosofický „plán univerzity pro ruskou vládu“ i reformní sociální program. Nicméně i přes veškerý obdiv k Diderotovi si carevna zachovala chladnou hlavu. Odpověděla mu, že její poddaní jsou méně trpěliví než papír...

Voltaire se ovšem nespokojil uplatňováním svého vlivu na krále, nýbrž sváděl i knížata a kněžny.

Pokud jde o Německo, již jsme si zde zmínili lantkrabího z Hessen-Kasselu, kterému d'Alembert nasadil do rodiny totálně bezbožného profesora dějepisu. Dopis z 25. srpna 1766 stačí jako ukázka, jaké moudré lekce Voltaire svému žáku uděloval:

„Jeho Nejjasnější Výsost zdá se mít chuť vidět nové knihy, které by jí byly důstojné. Jedna z nich vyšla pod titulem *Nezbytná sbírka* [*Le recueil nécessaire*]. Především obsahuje dílo mylorda Bolingbrooka, o němž si myslím, že ještě nikdy nebylo napsáno nic tak silného proti pověře... Mám zde brožovaný exemplář, který Vám zašlu, pokud si budete přát.“

Plný dosah nabídky k četbě díla mylorda Bolingbrooka pochopíme až tehdy, když víme, že to sám Voltaire pod tímto jménem publikoval spisy mimořádné zlomyslnosti a zuřivosti!

Uveďme si ještě protektory adeptů, vévodu z Brunšviku (vysokého zednáře), Ludvíka-Evžena z Virtemberku a prince Ludvíka z Virtemberku. 1. února 1763 psal Ludvík-Evžen Voltairovi: „Když jsem byl u Ferneye, měl jsem se za většího filosofa, než Sokrates.“ – K nim patřili ještě Karel Theodor, falcký kurfiřt, kněžna z Anhaltu-Zerbstu a markraběnka Vilemína.

---

¹⁷⁵ D'Alembertův dopis Voltairovi, 23. listopad 1770.

4. „Počátek velké revoluce“ ve Francii

Bylo to ve Francii, kde filosofismus dostal podobu skutečného spiknutí. Již za Ludvíka XV. byli mnozí ministři v důvěrném spojení s Voltairem: ministr zahraničí Amelot, hrabě d'Argenson – rovněž ministr zahraničí –, vévoda de Choiseul, státní tajemník v námořnictvu, a ministr pro cenzuru Malesherbes. Dokonce i Ludvíkova milenka, markýza de Pompadour, měla potěšení nechat se zasvětit do nové filosofie. Ochraňovala fyziokraty, kteří se u ní scházeli. Bratr Marmontel ve svých *Pamětech* [*Mémoires*] o tom psal:

„Nad salonem madame de Pompadour bylo mezanin, kde bydlel lékař, ekonomista a encyklopedista Quesnay. Tam jsme se scházeli, Diderot, d'Alembert, Duclos, Helvétius, Turgot, atd., a madame de Pompadour občas přicházela nahoru si s námi důvěrně popovídat, pokud nás přímo nepozvala sejít k ní dolů do salonu...“¹⁷⁶

D'Argenson a de Choiseul tehdy pracovali na likvidaci náboženských řádů, a začínali s jezuiti. ... Zaměřovali se rovněž na Sorbonnu. Již jsme zde mluvili o nesmírné podpoře, kterou Malesherbes poskytoval šíření nemravných spisů. A co říci o Ludvíku XVI.? Dopustil se rovněž chyby tím, že se obklopil filosofickými ministry. ... 3. srpna 1776, rok po pomazání Ludvíka XVI. na krále, napsal Voltaire odhalující dopis pruskému králi Bedřichu II.:

„Nevím, zda náš mladý král půjde ve vašich stopách; ale vím, že si za své ministry vyvolil filosofy, až na jednoho, jenž má to neštěstí být zbožný [maršál de Muy]. ... Je zde především pan Turgot, který by byl jistě hoden promluvit s Vaším Veličenstvem. Kněží jsou zoufalí. Hle, toť počátek velké revoluce, i když se ještě nelze odvážit to otevřeně prohlašovat. Potají se však podrývají staré paláce podvodu, který byl založen před sedmnácti sty šedesáti pěti lety.“

Jednou z velkých osudných pohrom Ludvíka XVI. byla brzká ztráta jediného počestného ministra. Pak už zůstal obklopen pouze filosofy. Maurepas byl nevěřící, nicméně alespoň bez nenávisti k oltáři. ... Naproti tomu o Turgotovi Voltaire po setkání s ním u Freneye psal: „Máte-li v našem století více mudrců tohoto druhu, potom se už třesu o tu ohavu [katolicismus].“ – Turgot, který se k ministerskému úřadu dostal pomocí všemožných intrik bratrstva kakuaků, využíval svého vlivu a vštěpoval mladému monarchovi svou vlastní nechuť k francouzské monarchii. Činil jej přístupným všem bludům, které hodlaly vložit žezlo do rukou lidu. Obsazení úřadu zednářem Turgotem dalo fyziokratům příležitost zdvojnásobit svou činnost. Opravdu se již zdála nastat pravá chvíle k uskutečnění myšlenek, za něž se tak dlouho bojovalo, a ministrova minulost skýtala plnou záruku pro budoucnost. Ve správě království také skutečně vedl tu-těž politiku, jakou sledoval již jako správce Limousinu.

Svoboda obchodu a práce nemohla mít nadšenějšího přímluvce, než právě jej. Již výnosem z roku 1774 povolil volný obchod s obilím, a ediktem z 5. ledna 1776 zrušením roboty i cechů zdůraznil respekt vlády k vlastnictví pozemků. V proslulé preambuli ediktu vyhlásil povinnost vlády, svým poddaným „zajistit plné a nerušené užívání jejich práv“.

¹⁷⁶ Bratr Marmontel, *Paměti* [*Mémoires*], 1804, díl II, str. 24.

Zašlo se dokonce, jak řekl Turgot, až k tvrzení, „že právo na práci je královským právem, které vladař může prodat a poddaní je musejí koupit; spěcháme takovou zásadu hned odmítnout. Když dal Bůh lidem potřeby a přikázal jim útočiště v práci jako nezbytnost, učinil tím z práva na práci statek každého člověka, a ten je prvním, nejposvátnějším a nejnedotknutelnějším ze všech“.

To byla prakticky naprostá změna Quesnayem tak energicky zdůrazňovaného práva na osobní vlastnictví.

Ministrovi stáli po boku dva oddaní přátelé, oba fyziokrati a zednáři. Condorcet psal pro ně důležitá memoranda, mezi nimi i *Úvahy o obchodu s obilím* [*Réflexion sur le commerce du blé*], a polemický spis proti monopolům a monopolistům. Dupont de Nemours pobýval v Polsku u krále Poniatowského, když ho Turgot, který si jej velice vážil, nechal povolát zpátky, aby ho zaměstnal vedle sebe. Dupont se od samého počátku vyznačoval svým obdivem k Quesnayovi, jehož byl nakladatelem. Již jsme si výše řekli, že postupně vydával *Časopis pro zemědělství a Efemeridy občana*. Po nástupu do služby u Turgota se výrazně podílel i na sepsání *Memoranda o obecní správě* [*Mémoire sur les municipalités*].

Turgot však narazil na prudký odpor k svým reformám. Zrušení cechů bylo odvoláno a sám musel abdikovat.

Po Turgotovi následoval ženevský protestant Necker. Nepoctivými obchodními spekulacemi se stal nejbohatším mužem Francie. Každý pátek se u něj scházeli d'Alembert a přední sofisté. Intriky a chvalořeči udělaly z Neckera nového Sullyho [znamení tého protestantského státníka za Jindřicha Navarrského, 1560-1641; pozn. němec. překladatele], a protože Ludvík XVI. slyšel hodně mluvit o talentu tohoto muže na finančnictví, jmenoval jej generálním kontrolorem. ... Nový ministr financí uspišil revoluci zrušením státní pokladny pomocí uzavírání přemrštěných půjček. Byl i komplicem Filipa Orléanského při vyhladovění obyvatel Paříže a následného podněcování k revoltě proti králi – v 10. čísle VII. kapitoly se k tomu ještě vrátíme.

A což teprve zločinný ministr Loménie de Brienne, blízký důvěrník d'Alemberta? K splnění služeb spiklencům, jimiž se zavázal, vydal v roce 1787 jako první královský edikt, propůjčující protestantům občanské právo! Pověstný edikt požadoval Voltaire již o dvacet let dříve ve prospěch hugenotů, přestože je považoval za „pomatence, patřící za mříže“.¹⁷⁷ Condorcet zase připravoval půdu publikováním sborníku pojednání o situaci protestantů ve Francii, kde v předmluvě říkal:

„Je to ostudné vidět milion lidí, připravených o práva humanity, státu i občana a podrobených barbarským zákonům, aniž by se pomýšlelo na ulehčení v jejich osudu. Není znát ani stopy po bezmocnosti a marnosti jejich úsilí – od těchto věcí se nelze ani odvracet, ani jim klidně přihlížet; píši to tak říkajíc proti jejich vůli.“

Řečený edikt tedy již dal heretikům naprostou volnost. Brienne, významný katolický arcibiskup, i sám Ludvík XVI., který se korunovační přísahou zavázal vyhnat hereetiky z království, svou povinnost těžce zanedbali. Trest na sebe nenechal dlouho čekat.

Je oprávněné se ptát, proč se tak religiózní vladař jako Ludvík XVI. obklopil jasně bezbožnými ministry. Vždyť u dvora byly také velmi čestné a cenné osoby: madame Elisabeth, dámy de France – jeho tety, vévoda Penthièvre, maršál de Mouchi a maršál de Broglie. Bohužel, právě takoví počestní lidé neusilovali po vysokých postaveních.

---

¹⁷⁷ Dopis Marmontelovi, 2. prosinec 1767.

Kromě toho se Voltairovi podařilo podpořit svůj filosofismus i prostřednictvím veličin tohoto světa. A tak Ludvík XVI., když se kolem sebe rozhlížel, viděl jen samé ctižádostivce, dychtící pouze vládnout a škodit. ... Mezi takovými šplhavci pak sami spiklenci pečlivě vybírali takové, kteří by stáli na jejich straně. Měli dostatečně velké publikum k řízení veřejného mínění vychvalováním svých chráněnců. Hlasy dvořanů, jež si spiklenci uměli zavázat a kteří krále v jeho výběru ovlivňovali, byly často jenom jejich ozvěnou.

„... Byl to samotný Holbachův klub, který opatroval vážnost a respekt svým chráněncům, o něž se chtěl opírat. Z něj také vycházely první hlasité projevy mínění ohledně všech druhů zásluh. Hlavní město a dvůr za stálého lichocením našeptávaly králi jména těch, o nichž sekta rozhodla dostat je do významných a výnosných postavení, přičemž noviny v provinciích byly zvyklé taková jména přijímat s úctou... V korespondenci Voltaira s d'Alembertem často vidíme vzájemně si schvalovat prostředky k vytvoření reputace a podpory svých lidí. Takto se shodovali na subjektech, které bylo třeba vychvalovat, aby z nich bylo lze udělat akademiky, ministry a dokonce i biskupy.“¹⁷⁸

Facit

Pod vznešeným Voltairovým patronátem založené filosoficko-zednářské bratrstvo kakuaků se věnovalo tiché, ale účinné práci. Podvratnými principy prošpikovaná *Encyklopedie*, Holbachovým klubem pod rukou šířené bezbožné brožury i diskuse v lóžích a salonech vytvářely příznivé klima pro bezvěrectví a nevraživost. Obratná propaganda lóžových bratrů svedla dokonce i některé korunované hlavy. Voltaire roku 1764 v dopisu markrabímu de Chauvelin s uspokojením prorokoval:

„Všechno, co kolem sebe vidím, šíří zárodky revoluce, která nepochybně přijde, ale nebudu mít již potěšení být jejím svědkem.“

O rok později po Francii cestující Angličan došel k stejnému zjištění. Tento politik, Horace Walpole, pokládal situaci monarchie za velice kritickou, jak ukazuje jeho dopis z 28. října 1765 polnímu maršálkovi Conwayovi:

„Korunní princ [otec Ludvíka XVI.] má nepochybně již jen málo dní života. Vyhlídka na jeho smrt naplňuje filosofy velkou radostí, protože se obávali jeho úsilí o obnovení jezuitů. Vyprávět o filosofech a jejich pocitech by Vám mohlo připadat jako podivná zpráva mimo oblast politiky, ale víte, co jsou ‚filosofové‘ a co to slovo znamená? Předně se tak zde označuje téměř každý; na druhém místě se to však vztahuje na muže, kteří pod záminkou boje proti katolicismu usilují dílem o zničení každého náboženství, dílem – a to hlavně – o odstranění monarchistické moci. Možná mi řeknete: odkud to vše víte, když jste teprve šest týdnů ve Francii, z nichž tři jste strávil pouze mezi svými čtyřmi stěnami? Jistě, avšak během prvních tří týdnů mě navštívilo mnoho lidí a neslyšel jsem nic jiného, než právě to. V bytě jsem byl obléhán početnými návštěvníky, a vedl dlouhé a podrobné rozhovory s mnoha osobami, jež uvažují tak, jak Vám říkám, ovšem také s velmi rozdílnými postoji, nicméně přesvědčenými o existenci takového plánu.“

¹⁷⁸ Abbé Proyat, *Ludvík XVI. a jeho ctnosti v konfliktu se zkažeností jeho století* [Louis XVI et ses vertus aux prises avec la perversité de son siècle], díl II, str. 317, in: „Zednářské dokumenty“ [Les documents maçonniques], str. 827.

Nedávno jsem zde měl návštěvu dvou důstojníků, obou již ve zralém věku. Velice jsem se snažil odradit je od vážného pouštění se do sporu, ale v zápalu diskuse mně řekli víc, než bych mohl sám zjistit důkladným zkoumáním věci.¹⁷⁹

*

Přelom 70. a 80. let 18. století byl svědkem úmrtí „staré“ revoluční gardy: Rousseau a Voltaire (1778), Turgot (1781), d'Alembert (1783), Diderot (1784), Mably (1785) a Bedřich II. (1786). Činnost kakuaků pokračovala mladými buřiči jako La Fayette a Mirabeau junior. Americká revoluce je povzbudila; doufali, že i oni rozdrťí ‚despotismus‘ ve Francii a dají provolat slávu právům člověka a zednáře.

---

¹⁷⁹ Cit. podle: Deschamps, díl II, str. 41.

V

Zednářská revoluce v Americe

„Myšlenka svobody se od americké revoluce rychle šíří.“
(*Dopis bratra La Fayette bratru Washingtonovi z 9. srpna 1787*)

Po Cromwellem, praotcem zednářstva uskutečněné anglické revoluci 17. století, se Amerika stala druhým dějištěm zednářského převratu, který měl tvořit předehru k francouzské revoluci.

1. Bostonská „Tee-Party“¹⁸⁰

Anglické kolonie byly neustále ve vzájemném sporu. Zdálo se, že ani náboženství, ani obchodní zájmy nejsou s to zavést sblížení. A přesto se podařilo dosáhnout americké jednoty díky nenásilné, důkladné a především neviditelné práci zednářstva. Sekta tam byla usazená již po dlouhý čas: ve Filadelfii a Bostonu existovaly lóže dokonce již dávno před rokem 1717!

„Kolem roku 1760 již v Americe neexistoval koutek, kam by zednářstvo neproniklo. Všude se kázalo bratrství a jednota!“¹⁸¹

Veřejné mínění se tam formovalo diskusemi v lóžích a tavernách – odpovídajících francouzským salonům –, vědeckými posudky bratrem Franklinem ve Filadelfii založené „Americké filosofické společnosti“ i zednářskými novináři.

„Noviny, taverny a lóže silně zapůsobily na americké revoluční hnutí. V letech 1750 až 1770 se všechny zednářské časopisy i všechny lóže shodovaly na tom, že je třeba se postavit na odpor vměšování anglické vlády, jež chtěla koloniím vnutit nadvládu anglického parlamentu.“¹⁸²

Ústředím revolučního hnutí byla lóže „Sankt Andreas“ v Bostonu. ... 16. prosince 1773 se její bratři přestrojili za rudokožce, vylezli na paluby tří anglických lodí a 342 bedny čaje, které tam našli, naházeli do moře na protest proti zvýšení cla. Násilná akce byla zinscenována k vyprovokování odporu anglických celníků a daňových úřadů. Případ měl za následek trestní sankce proti Bostonu, což vyvolalo bouřlivé protesty v ostatních koloniích Ameriky, které se konečně svých bratrů zastaly.

„Čajový den je prvním velkým revolučním dnem Ameriky... a je to zednářský den. Americkému zednářstvu nelze upřít čest, že přiložilo doutnák k sudu s prachem.“¹⁸³

---

¹⁸⁰ V české literatuře známější jako „bostonské pití čaje“ resp. „bostonský čajový dýchánek“; pozn. (českého) překl.

¹⁸¹ Faÿ, str. 162.

¹⁸² Tamtéž, str. 164.

¹⁸³ Tamtéž, str. 166.

2. Lidská práva ospravedlňují povstání

Mezi delegáty kolonií, jež se sešli vypracovat společnou obrannou politiku, byl velmi značný počet zednářů. Jejich kongresy při veřejných vystoupeních projevovaly čistě zednářského ducha, a zvláště ve Filadelfii, kde zástupci třinácti států zkoncipovali „Prohlášení nezávislosti“ (4. července 1776). K ospravedlnění své revolty si vzali za záminku lidská práva.

První deklaraci lidských práv oznámila Virginie. Sepsána především George Masonem – majícím své jméno právem [angl. „mason“ = „zedník, zednář“] – byla schválena již 1. června 1776, tedy dokonce ještě před Prohlášením nezávislosti. Příkladem pak následovaly i další státy přijetím „bill of rights“ („prohlášením práv“): Delaware (11. září 1776), Pennsylvania (28. září 1776) Maryland (11. listopadu 1776), North Carolina (18. prosince 1776), Vermont (8. července 1777), Massachusetts (2. března 1780) a New Hampshire (31. října 1783). Ostatní státy začlenily práva do své ústavy bez vydání zvláštního prohlášení. Ukážeme si deklaraci státu Virginia, která ostatním sloužila za vzor. Její francouzský překlad jsme převzali od lóžového bratra Rochefoucaulda.¹⁸⁴

*

„Virginia bill of rights“, 1. června 1776:

„Prohlášení práv, která mají náležet nám i našemu potomstvu, a mající sloužit jako základ vlády, dané zástupci smělého lidu Virginie, shromážděnými v plném počtu a dokonalé shodě ve Williamsburghu 1. června 1776.

Článek 1. Všichni lidé se rodí stejně svobodní a nezávislí; mají stanovená zásadní a přirozená práva, o něž ani jejich potomstvo nesmí být žádným způsobem či dohodou připraveno; mají užívat práv života a svobody, nabývat a vlastnit majetek k hledání a dosažení štěstí a bezpečí.

Článek 2. Veškerá autorita náleží lidu, a tedy z něj také vychází; úřady jsou jeho pověřenci, jeho služebníci, a vždy jsou povinni mu skládat účty.

Článek 3. Vláda je, nebo má být, zřízena k společnému prospěchu, ochraně a bezpečí lidu, národa nebo veřejnosti. Ze všech různých metod nebo forem vlády je nejlepší ta, která v nejvyšší míře dokáže zjednat štěstí a bezpečnost, a je skutečně zajištěna proti nebezpečí špatné správy. Vždy, kdykoli se vláda ukáže jako nedostatečná k plnění tohoto účelu, nebo mu odporuje, má většina veřejnosti nezpochybnitelné, nezadatelné a nedotknutelné právo ji zreformovat, vyměnit nebo sesadit způsobem, který považuje za ten nejvhodnější k zajištění veřejného prospěchu.

Článek 4. Žádný člověk, kolegium nebo sdružení lidí nesmí nést titul, který by mu poskytoval výhody nebo jiná, od ostatních rozdílná privilegia, s výjimkou veřejnosti prokázaných služeb; a protože takový titul není ani přenosný, ani dědičný, je představa k správnému úřadu, zákonodárci nebo soudci zrozeného člověka nesmyslná a proti přírodě.

¹⁸⁴ Bratr de la Rochefoucauld, *Ústavy třinácti Spojených států Ameriky* [Constitutions des treize Etats-Unis de l'Amérique], Filadelfie a Paříž 1783, str. 307-312. Francouzský překlad Prohlášení státu Virginie byl znovu reprodukován in: 1789. *Sbírka textů a dokumentů od 18. století po naši dobu*, vyhotovené „Národním centrem pro pedagogickou dokumentaci“, služebnou ministerstva školství (Paříž 1989); velmi mnoho exemplářů této sbírky na propagaci lidských práv bylo rozdáno učitelскому personálu – přirozeně za peníze daňových poplatníků...

Článek 5. Zákonodárná a výkonná moc státu musejí být odděleny od soudcovské plné moci; tím tedy členové obou prvních, byť i musejí nést břemena lidu a podílet se na bránění každé snahy o útlak, mají být po určité době vráceni do soukromí, do občanské společnosti, z níž byli původně vzati. Takto uvolněná místa mají být obsazována častými, spolehlivými a pravidelnými volbami.

Článek 6. Volby členů, kteří mají lid zastupovat v shromáždění, musí být svobodné; každý, kdo dostatečně prokáže trvalý zájem o všeobecný prospěch společnosti, má hlasovací právo.

Článek 7. Žádná část majetku člověka mu nesmí být odebrána, ani užita k veřejným účelům bez jeho vlastního souhlasu nebo zákonného zástupce, a lid je vázán pouze zákony, které si tímto způsobem k obecnému prospěchu odhlasoval.

Článek 8. Každé zmocnění k zrušení platnosti zákona, ať už jakoukoli autoritou, je bez souhlasu zástupců lidu útokem na jeho práva a nijak k němu nesmí docházet.

Článek 9. Všechny zákony, přijaté se zpětnou platností na potrestání zločinů, spáchaných před jejich existencí, jsou utiskující a je třeba se vystříhat jejich vydávání.

Článek 10. V procesech ohledně těžkých i jiných zločinů má každý právo ptát se po důvodu a povaze obvinění, jež je proti němu vzneseno, a stavět proti sobě žalobce i obhájce, povolávat další svědky a především žádat vše, co slouží jeho osvobození; má i právo požadovat rychlou proceduru nestrannou porotou z jeho sousedů, pokud by nebyl prohlášen vinným jejím jednomyslným rozhodnutím. Nesmí být nucen k předkládání důkazů proti sobě samému, a nikdo jej nesmí připravit o svobodu jinak, než rozsudkem z moci zemského zákona.

Článek 11. Nikdo po něm nikterak nesmí žádat nadměrnou kauci, ani mu ukládat příliš tvrdé, kruté nebo neobvyklé tresty.

Článek 12. Všechny příkazy justice jsou šikanující a utiskující, nejsou-li vydány bez dostačujících důkazů, a rovněž tak i pokyny jakýmkoli úředníkům nebo zmocněncům státu k zatčení jedné či více osob nebo ke konfiskaci majetku, které neobsahují přesné označení a popis místa, osob či věcí, jichž se týkají; nikdo nesmí nic takového nařídít.

Článek 13. V procesech, týkajících se vlastnictví, i v osobních záležitostech se dává přednost tradiční proceduře skrze porotu, a ta má být považována za posvátnou.

Článek 14. Svoboda tisku je jednou z nejpevnějších záštít svobody státu, a může být omezena pouze despotickými vládami.

Článek 15. Dobře uspořádané vojsko, vytvořené z lidových korporací a navyklé zbraním, je charakteristickou, přirozenou a bezpečnou obranou svobodného státu; Je však třeba se vyhnout udržování pohotového vojska v době míru jako nebezpečí pro svobodu, a v každém případě musí armáda přísně poslouchat civilní autoritu a vždy jí být řízena.

Článek 16. Lid má právo na jednotnou vládu; proto nesmí být zákonně ustavena žádná oddělená vláda, jež by byla nezávislá na vládě Virginie v hranicích tohoto státu.

Článek 17. Lid může uchránit svobodnou vládu i štěstí vlastní svobody pouze pevnou a trvalou přichylností k zásadám spravedlnosti, spořivosti i ctnosti, a hledáním útočiště v základních principech.

Článek 18. Náboženství resp. bohoslužba, jíž dlužíme stvořiteli, i způsob jejího plnění smějí být vedeny pouze rozumem a přesvědčením, nikdy ne nátlakem a násilím: z toho plyne, že každý má nejúplnější svobodu svědomí a též právo užívat naprosté svobody formy bohoslužby, kterou mu diktuje jeho svědomí; rovněž nesmí být nikdo úřady ani obtěžován, ani trestán, a to ani pod záminkou, že jeho náboženství narušuje štěstí nebo bezpečí společnosti. Je povinností občanů vzájemně si prokazovat křesťanskou snášenlivost, lásku a dobrodiní.“

Deklarace, první svého druhu, byla ještě formována praktickým duchem Anglosasů. Některé články až do detailů stanovují soudní proceduru, ukládání trestů i záruky proti svévoli justice (článek 9-13). Naproti tomu ostatní články byly stručně a jasně formulovány zednářsky: všichni lidé jsou si rovni a svobodní (článek 1 a 4); autorita vychází z lidu (článek 2), který má právo vládu podle libosti vyměnit (článek 3); oddělení legislativní, exekutivní a soudní moci, demokratické volby (článek 5 a 6); svoboda tisku a náboženství (článek 14 a 18). – Byly to přesně ty zásady, které měly svět revolučně změnit.

Měsíc po deklaraci ve Virginii, 4. července 1776, bylo jednomyslně přijato proslulé Prohlášení nezávislosti Spojených států. Jednomyslnost nebyla bez příčiny: **z 56 signatářů patřilo nejméně 50 k zednářské sektě!**¹⁸⁵ – Text byl předem vypracován pětičlenným výborem, jehož vedoucími byli bratři Thomas Jefferson a Benjamin Franklin. Stal se základní listinou federace.

Tento zednářský dokument byl uveden preambulí, která již odhalovala a odůvodňovala tendenci celého prohlášení. A najde se tam i mnoho myšlenek, jež ležely na srdci Grotiovi, Mablymu, Montesquieuovi, Rousseauovi a fyziokratům Holbachova klubu. Ukážeme si Jeffersonův překlad, který si lichotil, že píše znamenitě francouzsky:¹⁸⁶

„Je-li v osudu člověka pro lid nezbytné vymanit se z politických vazeb, které s jinými navázal, a mezi mocnostmi světa zaujmout oddělené a rovnocenné místo, na něž mu dávají právo *zákony přírody i Boha*, potom mínění lidstvu dlužná úcta zavazuje k objasnění důvodů, jež je k takovému oddělení podněcují.

Považujeme následující pravdy za rozumné a přesvědčivé samy sebou: *všichni lidé jsou stvořeni sobě rovnými*; jsou stvořitelem vybaveni jistými nezadatelnými právy; mezi nimiž jsou *život, svoboda a snaha po štěstí*; *zaručení těchto práv a jejichž spravedlivá platnost vyplývá ze souhlasu vládnoucích*. Kdykoli je vládní forma tomuto účelu škodlivá, *má lid právo ji vyměnit* nebo sesadit a ustanovit novou vládu, založenou na oněch principech a zorganizovanou do té formy, která mu připadá nejvhodnější k zajištění *jistoty* a štěstí. ... Historie současného krále Velké Británie je příběhem opakovaných nespravedlností a arogance, majících za přímý cíl zřízení absolutní tyranie nad těmito státy...“

Odsouzení britského krále byla čirá nespravedlnost. Američané „měli konflikt s parlamentem, kterému odpírali zákonodárnou moc nad sebou, ale ne s králem, jehož suverenitu uznávali“. Takový byl jejich postoj od roku 1760. Přesto jejich prohlášení obvi-

¹⁸⁵ *Evropa tajných společností* [L'Europe des sociétés secrètes], str. 168.

¹⁸⁶ Následující překlad se snaží být co možná nejvěrnější „originálu“; pozn. (německého) překladatele.

nilo krále, zatímco parlament toho ušetřili. Jako dobří, parlamentarismu oddaní zednáři sepsali manifest, který sice neodpovídal politické realitě, ale zato myšlenkám, přáním a očekáváním filosofického a zednářského světového názoru, který ve svém boji potřebovali. A byli úspěšní... Prohlášení nezávislosti se stalo evangeliem politické svobody pro zednáře Evropy i jejich souputníky.¹⁸⁷

3. Franklin jako verbíř

Poslanci parlamentu Pitt a Burke – samozřejmě oba zednáři – rozpoutali ve Velké Británii vytrvalou a zvilou propagandu ve prospěch svých amerických bratrů. Marně – král i parlament nezávislost kolonií odmítli, a válka začala.

Situace povstalců byla kritická – potřebovali materiál, úvěry a vojenskou i diplomatickou podporu, pokud se nechtěli podrobit Anglii. Jedině Francie jim mohla přijít na pomoc. Přesto všeobecná nálada v zemi byla k americké revoluci nedůvěřivá.

„Filosofie a lidská práva byly sice v módě, ale pacifismus neméně, a revolucionáři měli zatím jen špatný tisk. Králové je právě nemilovali, moudří je kárali, obchodníci zatracovali, kněží exkomunikovali a estéti je zase považovali za vulgární.“¹⁸⁸

Franklin byl poslán do Francie jako velvyslanec žádat vládu o pomoc. Využil svých zednářských kontaktů k změně veřejného mínění a tím také umožnění vstupu Francie do války na straně Spojených států.

Ihned po příjezdu roku 1777 byl přijat do pařížské lóže „Devět Sester“ („Les Neuf Soeurs“). Tam pak byl dvakrát, 1779 a 1781, zvolen Mistrem stolce, což jej opravňovalo k vedení prací. Lóže „Devět sester“ sloužila za ústředí intelektuálů, umělců a nejpokrokovější části francouzské šlechty... Byla založena De Lalandem a Helvétiem, a setkávali se tam Voltaire, Grueze, Horace Vernet, Parny, Roucher, Lacépède, Cabanis, Chamfort, Chénier, Court de Gebelin, Hilliard d'Auberteuil, Démeunier, vévoda de Rochefoucauld d'Enville, La Fayette, Suard, Guillotin, Fallet (tajemník *Leydenských novin* [*Gazette de Leyde*] a *Francouzských novin* [*Gazette de France*]), fyziokraté Le Mercier de la Rivière a Condorcet, Pétio de Villeneuve, ruský velvyslanec Golycin a mnoho dalších. Jak ještě níže uvidíme, každý z nich svými činy nebo spisy podporoval myšlenku lidských práv, svorník revoluce.

„Usazen v intelektuálním a elegantním zednářstvu Francie, mohl si [Franklin] sprádat své intriky. Systematicky, pečlivě a směle pracoval na dodání potřebného stimulu americké revoluci. Prostřednictvím lóže ‚Devět Sester‘ tedy ... sám udával tón i hesla. Americká revoluce, která na sebe již přitahovala pozornost veřejnosti, byla rázem nehorázně vychvalována. V lóži ‚Devět Sester‘ se na její počest uspořádala přednáška a přizvala se na ni veřejnost; žádný banket, žádný obřad se neobešel bez zednářského přípitku na Ameriku a její osvobození... U lóžových bratrů, kteří se věnovali umění, objednával Franklin stále znovu a znovu karikatury, kresby, malby i návrhy na tapiserie, a do všech byla ovšem zakomponována chvála Ameriky, její ideální obraz se zednářskými symboly.

Také provinční lóže se chopily tohoto refrénu; především v Marseille i v ostatních přístavních městech se velebily zednářské obřady, svoboda Ameriky a jejích

---

¹⁸⁷ Faÿ, str. 167.

¹⁸⁸ Tamtéž, str. 172.

patriarchů. Po celé Francii i po celé Evropě se šířily mědirytiny, na kterých byl vidět Franklin, vítězící nad trpytem tyranů; pod nimi stála legenda, upomínající na Jiřího III.¹⁸⁹

Vysokou šlechtou, vědci, spisovateli a umělci poháněná propaganda nesla své ovoce. Franklin dosáhl nejen vojenské intervence Francie, která by zabezpečila nezávislost Spojených států, ale také úspěšně aklimatizoval revoluční ideje v Evropě! Jeho dopis Samuelu Cooperovi z 1. května 1777 je ohledně toho velice poučný:

„Celá Evropa stojí na naší straně; přinejmenším nacházíme všude souhlasný aplaus a přání všeho dobrého. ... Ti, kdo žijí pod despotismem, milují svobodu a touží po ní neméně než vy. Pochybujete o jejím dosažení i pro Evropu; ona však s nadšením čte ústavu našich osvobozených kolonií. ... Všeobecně se zde mluví o tom, že naše věc je věcí celého lidstva, a že my bojem za svobodu Evropy bojujeme za tu naši.“¹⁹⁰

4. Francouzské překlady amerického Prohlášení

Ukážeme si nyní malou chronologii překladů amerického Prohlášení. Velvyslanci Spojených států ve Francii, lóžoví bratři Franklin (1777-1784) a Jefferson (1785-1789) dodali k francouzským překladům podklady a nešetřili radami. Rovněž i samotní překladatelé byli téměř všichni zednáři.

*

Prohlédněme si nejprve noviny. Od srpna a září 1776 byly otištěny první překlady amerického prohlášení nezávislosti v (domněle v Ženevě, ve skutečnosti však v Paříži tištěných) *Historických a politických novinách* [*Journal historique et politique*] a rovněž v *Mimořádných zprávách z různých míst* [*Nouvelles extraordinaires de divers endroits*], spíše známých pod jménem *Leydenské noviny* [*Gazette de Leyde*]. Nepodařilo se nám zjistit, zda vydavatel *Leydenských novin*, Jean Luzac, patřil k sektě; přinejmenším je to jisté o Falletovi, tajemníkovi tohoto listu. Prohlášení nezávislosti reprodukovaly také roku 1777 *Evropský kurýr* [*Le Courrier de l'Europe*] i *Aféry Anglie a Ameriky* [*Les Affaires de l'Angleterre et de l'Amérique*]. V Londýně vycházející a v Boulogni přetiskovaný *Evropský kurýr* měl mezi svými redaktory bratra Brissota. *Aféry Anglie a Ameriky* byly periodikem, výhradně a jedině určeným k podpoře americké věci... V letech 1776 až 1779 bylo potají v Paříži (domněle v Antverpách) vydáváno vévodou de Rouchefoucauld d'Enville a hrabětem de Gebelin; oba byli členy lóže „Devět Sester“. Pro jejich propagandu jim bratr Franklin dodával úřední podklady. A kromě toho si čtenář, který chtěl být průběžně informován o amerických záležitostech, mohl kupovat také *Francouzské noviny* [*Gazette de France*], jejichž tajemníkem byl také lóžový bratr Fallet, nebo *Francouzský Merkur* [*Mercure de France*]. Jak je vidno, sloužil tisk znamenitě americké, republikánské, a tedy zednářské věci!

*

Přejdeme nyní k nakladatelstvím. První vydání americké ústavy a Prohlášení nezávislosti v knižní podobě spatřilo světlo světa roku 1778 v Paříži: *Sbírka ústavodárných*

¹⁸⁹ Tamtéž, str. 173 ad.

¹⁹⁰ *Spisy Benjamína Franklina* [The Writings of Benjamin Franklin], vyd. Albert Henry Smyth, svazek VII, (1777-1779, New York 1907, str. 56.

zákonů anglických kolonií, sloučených pod názvem Spojené státy Severní Ameriky. S doplňkem dokumentů nezávislosti, dodatků a ostatních listin všeobecného kongresu, věnováno B. Franklinovi (už zase jemu!).¹⁹¹ – O něco později v témže roce byla sbírka vytištěna také ve Švýcarsku v přidruženém knižním nakladatelství. A roku 1782 vydal bratr René-Michel Hilliard d'Aberteuil v Bruselu svou *Historickou a politickou esej o Angloameričanech* [Essais historiques et politiques sur les Anglo-Américaines] a také *Historickou a politickou esej o revoluci Severní Ameriky* [Essais historiques et politiques sur la révolution d'Amérique septentrionale]. Poslední svazek obsahuje různé americké deklarace. Jeho díla měla veliký úspěch, protože ještě v témže roce musela být vydána znovu. Roku 1783 publikovali lóžoví bratři Franklin a de la Rochefoucauld d'Enville¹⁹² ve Filadelfii a Paříži překlad *Ústavy třinácti Spojených států Ameriky*, jenž se roku 1792 dočkal dalšího vydání. Francouzský ministr de Vergennes se sice vzepřel sbírkám podvrtných republikánských ústav, ale musel ustoupit veřejnému zednářskému mínění. O pár let později sehrál vévoda de la Rochefoucauld v Národním shromáždění významnou roli v debatách o lidských právech (srv. VII. kapitolu).

Nakladatelem Charlesem-Josephem Panckouckem roku 1778 založená *Metodická encyklopedie* [Encyclopédie méthodique] byla zamýšlena jako následnické dílo Diderotovy *Enyklopedie*. V letech 1782 až 1832 pak vyšlo 166 dílů včetně 51 svazku celostránkových ilustrací... Mezi spolupracovníky figurovali Delalande, Condorcet, Marmontel a Démeunier; samozřejmě všichni zednáři!

Podívejme se trochu blíže na Démeuniera,¹⁹³ který vedl sekci *Diplomatické a politické ekonomie* (čtyři svazky, 1784-1788) a sám napsal čtrnáct statí o Spojených státech. Každá z třinácti kolonií měla nárok na jednu stat', a bylo již jaksi samozřejmé po každé tam doložit *bill of right*. Čtrnáctá stat' obsahovala mimo jiné Deklaraci nezávislosti, článek o konfederaci a americké ústavě z roku 1787, i texty, jež lóžový bratr Démeunier ocenil jako „nejkrásnější pomník lidského zákonodárství“. Když se pak stal poslancem Národního shromáždění, předložil vlastní návrh Prohlášení práv, který neprošel. Jeho vliv na text z roku 1789 nicméně nebyl zanedbatelný; Démeunier se stal jedním z pěti členů výboru, který vypracoval konečný text francouzského Prohlášení lidských práv.

Jefferson, nejen zednář, nýbrž dokonce i bavorský iluminát,¹⁹⁴ zastával úřad velvyslance Spojených států od března 1785 do září 1789. Prokázal se jako Franklinův důstojný nástupce. Přátelským zprostředkováním lóžového bratra de la Rochefoucaulda zajistil bratru Démeunierovi bohatou dokumentaci pro jeho články v *Metodické encyklopedii*. Jefferson vlastnoručně korigoval i Démeunierův první příspěvek.¹⁹⁵ V červnu

¹⁹¹ Pozn. (německého) překladatele: Zde je – výjimečně mimo hlavní text – velmi dlouhý titul originálu: „Recueil des lois constitutives des colonies anglaises, fédérées sous la dénomination d'Etats-Unis de l'Amérique-Septentrionale. Auquel on a joint des actes d'indépendance, de confédération et autres du congrès général, dédiés à B. Franklin“.

¹⁹² Louis-Alexandre vévoda de la Rochefoucauld d'Enville (1743-1792), zednářský poslanec pařížské šlechty, nesmí zde být zaměňován s bratrancem, vévodou de la Rochefoucauld-Liancourt (1747 až 1827), správcem královské garderoby.

¹⁹³ Přepis jeho jména kolísá: Nicolas Démeunier, De Meunier, Desmeunier, Desmeuniers.

¹⁹⁴ Podle: William Guy Carr, *Pěšci na šachovnici* [angl. vyd.], str. 13 ad.; srv. VI. kapitulu.

¹⁹⁵ Srovnej G. B. Watts, *Thomas Jefferson, Encyklopedie a Metodická encyklopedie* [Thomas Jefferson, the Encyclopédie and the Encyclopédie méthodique], in: „Francouzská revue“ [French Review] č. 38, 1965, str. 318-325.

1789 radil bratru La Fayetteovi, který se chystal zkoncipovat návrh Prohlášení pro Národní shromáždění. Jeho diplomatický status mu nedovoloval zaujmout oficiální stanovisko, a byl tedy konzultován poloúředně v lóžích a salonech. 26. srpna 1789, v posledním den porad o Prohlášení, se všichni sešli u Jeffersona k vyjasnění ještě zbývajících (zednářských) bodů. Dílo „americké lobby“ ve Francii bylo před dokončením.

Výraz „americká lobby“ lze klidně nahradit pojmem „zednářská sekta“. My jím také ukončíme kapitolu sledováním činnosti čtyř členů francouzské šlechty, La Fayette, Brissota de Warville, Mirabeaua jun. a Condorceta. Tito muži měli společné hned dvojí: byli vášnivými zastánci „amerických ideálů“ a ovšem... členové zednářské sekty!

5. „Americká lobby“: La Fayette, Brissot, Mirabeau, Condorcet

V letech 1776 až 1783 dokázala americká armáda udržet svou soudržnost a bojového ducha jen díky bratru Washingtonovi a jeho vojenské lóži „Americká jednota“, jejímž byl Velmistrem. Zednářská soudržnost posloužila k slátání nové armády... Máme k tomu jeden perfektní příklad v postavě hraběte **La Fayette**, který se roku 1777 jako dvacetiletý vydal udělat si jméno v amerických bojích, ale byl přijat bez velkého nadšení: nesvěřilo se mu žádné vysoké velitelské postavení. Všechno se však rázem změnilo v den, kdy jej Washington zasvětil do své lóže. Sám La Fayette o tom vyprávěl svým spolubratrům v lóži „Čtyři z Wilmingtonu“ v Delaware.

„Do té doby,“ řekl tehdy, „jsem se nemohl ubránit podezření, že velící generál měl vůči mně výhrady; podezření bylo posíleno tím, že jsem **nikdy nedostal významné velitelské postavení. ... Avšak poté, co jsem vstoupil do amerického zednářstva, se zdálo, že generál Washington byl osvícen. Od té chvíle jsem již nikdy neměl důvod pochybovat o jeho naprosté důvěře. A také krátce poté jsem obdržel velmi důležité velení.**“¹⁹⁶

V průběhu války La Fayette své ženě psal:

„Mé srdce bylo vždy zcela přesvědčeno, že oddáním se věci lidstva i Ameriky jsem bojoval za zájmy Francie.“¹⁹⁷ – Život ve Spojených státech jej silně ovlivnil. „**Náruživá láska k svobodě, která mne přivedla do Ameriky, mě sama sebou učinila tak vnímavým k přijetí jejího demokratického a republikánského systému.**“¹⁹⁸ – „Tam to bylo, když se můj instinkt svobody, jakmile jsem pochopil, co mi značí a čím mě tak uspokojuje, zformoval v precizní učení, jež jsem od té doby předkládal pod jménem Prohlášení práv a jehož prosazování se stalo mým trvalým posláním.“¹⁹⁹

A La Fayette se skutečně nespokojil jen s bojováním po boku vzbouřených zednářů. Jak ve svých *Vzpomínkách* [*Mémoires*] uvádí, napomáhal i při sepsání textu Prohlášení Virginie, které mu poté sloužilo za vzor pro jeho vlastní Prohlášení. Zdůraznil, že Prohlášení nezávislosti Spojených států pouze potvrdilo zásadu suverenity lidu a práva na změnu vlády, aniž by však obsahovalo výčet konkrétních práv.

¹⁹⁶ In: Faÿ, str. 171.

¹⁹⁷ Dopis z 16. června 1778, in: *Vzpomínky, korespondence a rukopisy generála de La Fayette, zveřejněné jeho rodinou* [*Mémoires, correspondance et manuscrits du général La Fayette, publiés par sa famille*], Paříž a Londýn 1837, díl I, str. 178.

¹⁹⁸ Dopis Hamiltonovi, 12. srpen 1798, in: *Vzpomínky*, [*Mémoire*], díl IV, str. 427.

¹⁹⁹ *Vzpomínky*, [*Mémoires*], díl III, str. 222.

„Avšak ústavy, jež si třináct států postupně dalo, předcházely Prohlášení práv, jehož zásady sloužily zástupcům lidu jako měřítko jak při jejich zasedáních, tak i při ostatním výkonu moci. Virginie jako první předložila toto prohlášení práv ve vlastním smyslu.“²⁰⁰

A tak 9. srpna 1787 psal La Fayette Washingtonovi, že zednářské vymývání mozků ve francouzském království značně pokročilo. „Myšlenky svobody se od americké revoluce rychle uchytily.“²⁰¹ Považoval chvíli za zralou k provedení revoluce ve Francii pomocí nového zákonodárství. „Horoucně toužím dostat tam *bill* práv a ústavy,“ svěřil se Washingtonovi 1. ledna 1788.²⁰² Je přece, jak známo, muž činu. La Fayette se tedy chopil díla a postupně sepsal tři návrhy (srv. VII. kapitolu č. 5). Poté, co od Jeffersona dostal zelenou, jako první předložil Národnímu shromáždění 11. června 1789 koncepci Prohlášení lidských práv. Debata byla zahájena!

*

Při vypuknutí americké války za nezávislost sepsal Brissot de Warville pamflet proti Anglii.²⁰³ Jako novinář *Evropského kurýru* [*Le Courrier de l'Europe*] sledoval události zblízka. Třetí díl jeho *Filosofické knihovny* [*Bibliothèque philosophique*] (má 10 svazků, 1782-1785) obsahuje překlad pensylvánské ústavy, obohacený také mnoha pochvalnými komentáři. Společně se svým protestantským a zednářským přítelem, ženevským bankéřem **Clavièrem**, napsal pojednání *O Francii a Spojených státech, aneb o významu revoluce Ameriky pro štěstí Francie* [*De la France et des Etats-Unis, ou de l'importance de la révolution de l'Amérique pour le bonheur de la France*], jež bylo vydáno v Londýně 1787. Oba spisovatelé v něm obhajovali názorovou i obchodní svobodu, a končili takto:

„Kolik dobrého již **všude publikování a šíření** zákoníků Pennsylvanie, Massachusettsu a New Yorku udělalo, a ještě udělá! Sice si je nelze brát zcela za vzor, ale i tak bude despotismus lidská práva více respektovat, a to ať z přinucení, nebo poznáním, že jsou již tak dobře známá a pevně etablovaná. Poučeny tímto zvrátem budou pak evropské vlády nuceny zneužívání lidu zastavit a jeho jařma mu ulehčit.“

Od července do prosince 1788 Brissot ve Spojených státech na útraty bankéřů Clavièreho, Standinského a Cazenoveho spekuloval s federálními půjčkami. Po návratu zveřejnil cestovní vzpomínky, které se hemžily idylickými obrázky ze života amerického lidu i lyrickými výlevy nad svobodou.²⁰⁴ Jakmile se bratr Brissot dostal k moci, stal se jedním z hlavních původců svržení monarchie (srv. XII. kapitolu č. 2). Dodejme ještě, že protestantský zednář Clavière, Brissotův přítel, finančník a spoluautor, byl také ve velmi důvěrném spojení s Mirabeauem. Jmenovitě patřil k malému ženevskému kroužku, kde spolu s ním pracoval na redigování preambule Prohlášení z roku 1789 (srv. VII. kapitolu).

---

²⁰⁰ Tamtéž, díl II, str. 47.

²⁰¹ Tamtéž, str. 204 ad.

²⁰² Tamtéž, str. 218.

²⁰³ *Politický testament Anglie* [Testament politique d'Angleterre], Filadelfie (ve skutečnosti však Neuchâtel) 1778.

²⁰⁴ *Nová cesta do Spojených států Severní Ameriky, podniknutá v roce 1788* [Nouveau voyage dans les Etats-Unis de l'Amérique septentrionale, fait en 1788], vyd. 1791.

*

Kdo by neznal milostnou přelétavost hraběte de Mirabeau? Bylo rovněž důsledkem takového nešťastného dobrodružství, že musel hledat útočiště v Holandsku, kde měl příležitost podílet se na mocném revolučním vření. Nesmí se zapomínat, že pamflety, knihy a brožury, jež padly za oběť francouzské cenzury, byly tištěny Holanďany a pak posílány do Francie, kde je přebírali kakuaci a šířili dál i do těch nejdlejších končin země.

Mirabeau se tehdy stýkal s protestantskými revolucionáři, kteří byli trnem v oku panování rakouské katolické monarchie nad Holandskem. V letech 1786 až 1787 bylo povstání holandských republikánů poraženo anglickými a pruskými vojsky. Po návratu do Francie a internaci ve věznicích ve Vincennes napsal Mirabeau *Řeč k Batávciům*²⁰⁵ [*Adresse aux Bataves*] (1788). V prvním plánu určen pro Holanďany, mířil jeho pamflet také na Francouze. V úvodu ohledně tak dlouho je tížící vrchnosti řekl:

„Chci se omezit na vykreslení obrazu práv, která vám jako lidem přísluší; ... tato nesporná a nezadatelná práva, jejichž podřízení zapsaným titulům je prostě absurdní; řečená práva, jež tvoří společnou, trvalou základnu každého politického společenství. Roztroušená ve vaší ústavě, více koncentrovaná v americké... , jsou uzpůsobena tak, že by si člověk bez nich nikde neuchoval svou důstojnost, nezdokonalil se a nemohl v klidu užívat statků přírody.“

Následoval výčet práv v 26 člancích, viditelně inspirovaných americkou Deklarací – a duchem lóží: Mirabeau od roku 1784 náležel k obávaným bavorským iluminátům! V následující kapitole se k tomu ještě vrátíme.

Na počátku bylo zednářské bojové heslo: Volnost – rovnost.

„Článek 1. Všichni lidé se rodí svobodní a sobě rovní. Článek 2. Všechna moc vychází z lidu, nejruznější úřady i vládní činitelé s jakoukoli zákonodárnou, exekutivní či soudní mocí, jsou mu vždy povinni skládat účty. Článek 3. Lid, pro jehož štěstí je vláda zřízena, má nezadatelné právo ji přetvořit, vylepšit nebo zcela vyměnit, kdykoli to jeho dobro vyžaduje. ... Článek 25. Jsou dovoleny všechny kulty. Článek 26. Svoboda tisku musí zůstat nedotčená.“

Svým směrlým prohlášením mířil Mirabeau mnohem víc na své krajany, než na Holanďany. A přesně tytéž věci hájil také od chvíle, kdy byl na jaře roku 1789 zvolen do Generálních stavů – ne však šlechtou, která jej nechala padnout, nýbrž třetím stavem z Aix. Jeho impozantní postava a výmluvná přesvědčivost mu získaly pozornost všech. Nic nedokázalo zastavit jeho bouřlivost, kdykoli šlo o velebení demokratických svobod...

*

A Mirabeauovi děkujeme také za posmrtně, roku 1784 publikovaný **Turgotův** dopis Pricemu z 22. března 1778, který byl do té doby držen v tajnosti... Zde je jádro dopisu o americké revoluci:

„Není možné si nepřát, aby tento lid dosáhl veškerého blahobytu, jakého je jen schopen. To je nadějí lidského pokolení, a může být jeho vzorem. Necht' svět činem dokáže, že lidé jsou svobodní a dokáží se zbavit všech okovů, kterými je spoutali tyraní a šarlatáni všeho druhu pod záminkou obecného dobra. Musí být

---

²⁰⁵ Batavie byla tehdy hlavním městem holandské kolonie Východní Indie, dnes indonéská Džakarta; pozn. překl.

dán příklad politické svobody, náboženské svobody a rovněž svobody obchodu i průmyslu.²⁰⁶

Zednářský ministr Turgot, vůdčí postava fyziokratů, který tak ostře pranýřoval despotismus a tyranii, ukončil svůj dopis přáním, aby zednářské světlo zazářilo také nad Francií:

„Všichni osvícení lidé, všichni přátelé lidstva by měli vyčistit svoje svítilny a své uvažování sjednotit s moudrými Američany, aby mohli spolupůsobit na velkém [zednářském] díle vlastního zákonodárství.“

*

„První Prohlášení práv, které si skutečně takové jméno zaslouží, je zde již zmíněné z Virginie, vydané 1. června 1776, a autor díla má nárok na věčnou vděčnost lidského pokolení,“ zvolal hrabě **Condorcet** roku 1789 ve svých *Úvahách o despotismu* [*Idées sur le despotisme*].

Condorcet propagoval zednářský ideál také v několika dalších anonymních spisech: *O vlivu revoluce Severní Ameriky na mínění a zákonodárství Evropy* [*De l'influence de la révolution d'Amérique septentrionale sur les opinions et la législation de l'Europe*], 1786; *Dopisy měšťana z New Havenu občanu Virginie* [*Lettres d'un bourgeois de New Hawen à un citoyen de Virginie*], 1788; *Listy občana Spojených států Francouzi o současných záležitostech* [*Lettres d'un citoyen des Etats-Unis à un Français sur les affaires présents*], 1788; anonymní spolupráce na *Rozboru vlády Anglie* [*Examen du gouvernement d'Angleterre*], 1789 (srv. dole) a také se nesmí zapomenout jeho „překlad“ údajného amerického Prohlášení, které však bylo ve skutečnosti jeho vlastním návrhem: *Prohlášení práv, přeložené z angličtiny s originálem po okraji* [*Déclaration des droits, traduits (sic!) de l'Anglais, avec l'original à côté*], Londýn 1789. Condorcetovo Prohlášení, publikované v červnu, mělo 88 článků a obsahovalo – s výjimkou práva na odpor proti útlaku – všechna práva, která byla koncem srpna proklamována Národním shromážděním... A roku 1789 Condorcet, tentokrát již pod vlastním jménem, předložil Národnímu shromáždění do 9 článků stěsnaný návrh Prohlášení. Jeho myšlenky byly sice tehdy odmítnuty, ale přesto se mu dostalo zadostiučinění být v roce 1793 společně s lóžovým bratrem Robespierrem redaktorem ústavy I. francouzské republiky, jež byla novým, radikálnějším prohlášením lidských práv, než to z roku 1789.

*

Ve skutečnosti ovšem bojovalo ještě mnoho dalších spisovatelů ve prospěch Spojených států.

Zednářský dramatik **Beaumarchais**, autor velice podvratné *Figarovy svatby* [*Le mariage de Figaro*] dodal vzbouřencům [duchovní] zbraně.

Bratr Diderot jim roku 1782 věnoval otevřený dopis *Povstalcům Ameriky* [*Aux insurgents d'Amérique*] s obvyklou litaní:

---

²⁰⁶ In: Mirabeau, „Úvahy o řádu z Cincinnati aneb napodobení anglo-amerického pamfletu“ [*Considérations sur l'ordre de Cincinnatus, ou Imitation d'un pamphlet anglo-américain*], Londýn 1784, do-datek; dopis je také in: *Anne Robert Jacques Turgot. Díla a jich se týkajících dokumentů* [*Anne Robert Jacques Turgot. Oeuvres et documents le concernant*], vyd. Gustave Schelle, 5 svazků, Paříž 1913, svazek V, str. 534-540.

„Nechť revoluce, která právě probíhá na druhé straně oceánu, a po staletích všeobecného útlaku nabízí azyl všem obyvatelům Evropy před tyranii, poučí ty, kdo lidem vládnou, o legitimním užívání jejich autority!“

Již jsme si zde zmínili postoj abbé **Mablyho**, který proslul svým *Veřejným právem Evropy* [*Droit public de l'Europe*] z roku 1748 a *Právy a povinnostmi občana* [*Droits et des devoirs du citoyen*] 1758. Krátce před smrtí publikoval 1783 *Postřehy o vládě a zákonech Spojených států*“ [*Observations sur le gouvernement et les lois des Etats-Unis*]. Jako nadšený obdivovatel Američanů se na ně obrátil následujícími slovy:

„Mysleli jste jen na zřízení trůnu svobody mezi sebou; ve svých ústavách jste se vrátili až k **zásadám přírody**; stanovili jste jako spolehlivý axiom, že veškerá autorita vychází z lidu; jen on má nezadatelné právo vydávat, pozměňovat a rušit zákony, jakmile si je vědom jejich chybnosti, nebo jestliže usiluje o ještě větší dobro.“

Ale jako tolik lidumilných filosofů 18. století, i Mably v hloubi duše lidem pohrdal.

„Kdo by nevěděl, jak je lid nevědomý, hloupý a plný předsudků! ... Lze... bez úděsu pomyslet na ty houfy lidí, kteří tvoří společnost? Všichni mají velmi divoké a rozdílné náruživosti... Jsou však neschopní myslet, a takových je mnoho, ba velmi mnoho.“

Proto nebyl jeho ideál v lidu, nýbrž v republice, řízené elitou „osvícených“ mužů – rozumíme si!

Takový ideál „osvícenými“ zednáři řízené republiky se nachází ve francouzském vydání *Postřehů o vládě* [*Observations on Government*] od Johna Stevense. Překlada- teli byla skupina zednářů: **Fabre d'Eglantine**, který za francouzské revoluce vymyslel protikřesťanský kalendář; fyziokrati **Dupont de Nemours** a **Condorcet**, jež sehráli významnou politickou roli při vzniku Prohlášení z roku 1789; **Mazzei**²⁰⁷ z Florencie a **Gallois**. Překlada- telé k 66 stranám originálního textu připojili 176 stran plných „poznámek“ a k tomu ještě – dalších 50 stran – Prohlášení z Virginie a americkou ústavu. Na jaře 1789 uveřejněný „překlad“ měl přispět k poplavení starého režimu. Více či méně zahalenými výrazy tam sami zednáři přiznali, kdo tahal za nitky revoluce v Americe i v Evropě:

„Několik amerických, italských a francouzských spisovatelů přispělo k tomuto dílu, které má ukázat, že pokrok osvěty je naprosto všeobecný. V kosmu je jedna velká republika, v níž všichni snaživí a čestní lidé užívají občanského práva... Ti jsou přirozenými spojenci všech ostatních republik i říší, v kterých se opravdově pracuje na společném dobru. Republika je přirozeným nepřítelem všech svévolných a tyranských vlád.“²⁰⁸

²⁰⁷ Filippo Mazzei z Florencie, podle Bernarda Faÿ: *Velká revoluce 1715-1815* [La grande révolution 1715-1815], Paříž 1959, str. 471, byl vysoký hodnostář anglického zednářstva, od listopadu 1773 do počátku roku 1780 a od poloviny 1783 do června 1785 žil ve Spojených státech. Jefferson a La Fayette mu dodávali materiál pro jeho *Historické a politické bádání o Spojených státech Severoamerických od občana Virginie* [Recherches historiques et politiques sur les Etats-Unis d'Amérique septentrionale, par un citoyen de Virginie], Paříž 1788. První ze čtyř dílů obsahuje zvláště historii vzniku Prohlášení z Virginie i texty ostatních kolonií, samozřejmě provázené lichotivými komentáři.

²⁰⁸ *Rozbor vlády Anglie v porovnání s ústavou Spojených států* [Examen du gouvernement d'Angleterre, comparé aux constitutions des Etats-Unis], str. VI.

Kdo umí číst mezi řádky, ten porozumí: zednářstvo celého světa tvoří „velkou republiku“, spojení ostatních republik (Ženevy, Holandska, Spojených států) i „osvícených“ despotů (Bedřicha II. Pruského, Josefa II. Rakouského, Kateřiny II. Ruské ...). Najisto již počítali se svržením „tyranských“ vlád, počínaje francouzskou monarchií.

Facit

Americké povstání významně přispělo k francouzské revoluci. Zmíníme zde jen pro zajímavost, že La Fayette předal americkému prezidentu Washingtonovi jako znamení vděčnosti klíč od právě padlé Bastily. Je uložen na bývalém venkovském sídle lóžového bratra Washingtona v Mount Vernonu ve Virginii!

Přenechme závěrečné slovo tomu, kdo to musí vědět, tj. bratru Condorcetovi. Hrabě nám všechno dobré, co si myslel o americké revoluci, sdělil ve své *Skice historického obrazu pokroku lidského ducha* [*Esquisse d'un tableau historique des progrès de l'esprit humain*] z roku 1794:

„Tehdy byl poprvé k vidění velký národ, osvobozený ze všech okovů, pokojně si sám dávající ústavu a zákony, jež považoval za schopné zajistit mu štěstí; ... bylo v něm vidět vzniknout současně třináct ústav, majících za základ slavnostní uznání přirozených práv člověka i jejich obranu. ... Přesto ve válce, která vypukla mezi dvěma osvícenými národy, z nichž jeden hájil přirozená práva člověka, zatímco druhý proti nim stavěl ničemné učení, byla tato velká věc postavena před tribunál veřejného mínění a projednávána před tváří celé Evropy. Lidská práva byla energicky podporována a bez omezení či výhrad rozvíjena ve spisech, svobodně obíhajícími od břehů Něvy po ústí Guadalquiviru. Tyto diskuse pronikaly i do ještě tolik utiskovaných krajín, do těch nejdlehlých vesnic, a tam žijící lidé s úžasem slyšeli, že mají práva. Učili se je znát; věděli, že ostatní lidé se odvážili si jich znovu dobýt, resp. je hájit. Americká revoluce se tedy musela brzy rozšířit i v Evropě.“

Na konci této kapitoly si ukážeme, že Prohlášení z roku 1799 nebylo ničím jiným, než americké předloze odpovídající imitací... Nepochybně zde byla myšlenka obřadně vyjádřit celý katalog od ústavy odděleného Prohlášení, a současně jej přiblížit tomu, co Francouzi věděli o Americe. Skutečně lze právem říci, že si Národní shromáždění podrželo Američany zvolený způsob k zformulování svých nových práv. Obsah prohlášení z druhého břehu Atlantiku zase naopak neobsahoval nic, co by ve Francii nebylo již dlouho propagováno. Musíme tedy spolu s některými historiky vycházet z toho, že to byli američtí kolonisté, kteří se nechali ovlivnit novými, na starém kontinentu šířenými idejemi? My soudíme, že ne.

Otcovství ideologie lidských práv si nemůže nárokovat žádná jednotlivá země, zato tím spíše celosvětová organizace – zednářstvo! Za vůli vnutit lidem jejich „přirozená a nezadatelná práva“ rozhodně nelze děkovat nějakému spontánnímu hnutí, nenadálému odhalení existence dosud neznámých, opovrhovaných nebo zapomenutých práv. Vyšla naopak rovnou ze zednářských lóží. V knize *Zednáři zdrceni* [*Les franc-maçons écrasés*] abbé Péreau již roku 1747 odhalil sen zednářských bratrů, „podat pomocnou ruku nešťastným lidem, zlomit jejich okovy, srazit k zemi jejich tyrany a znovu jim vrátit práva, jejichž ztráta je stála tolik vzdechů a sténání“. Myšlenka lidských práv tedy nevznikla v žádné konkrétní zemi, nýbrž v světové organizaci! V každé zemi, kde se zednáři dokázali usadit, učili lóžovní bratři lidi poznávat, že mají svá práva. A všude to

také byla ta samá myšlenka. Nyní již lépe chápeme, že po prvním pokusu Američanů byly v Prohlášení ještě určité partikulární rysy, protože každý stát si sám blíže určoval, v jakém specifickém rámci by se mělo užívání práv pohybovat, a také již dobře rozumíme, že Francie pouze potřebovala univerzální práva přeložit do podoby, odpovídající místním zvláštnostem. Francie jen shrnula práva lidí všech zemí, všech kontinentů i dob do 17 článků. ... Prohlášení z roku 1789 již bylo zaměřeno na zákonodárce celého světa!

*

Souběžně s americkou revolucí se na starém kontinentu připravoval ještě mnohem radikálnější převrat. Roku 1776 byla v Bavorsku založena tajná společnost „iluminátů“. Zhoubnost této sekty ještě daleko převyšovala zednářskou; vždyť právě ilumináti sehráli ve francouzské revoluci rozhodující roli.

VI

Ilumináti z Bavorska

„*Ilumináti* byli založeni k našeptávání realizace toho, co Lucifer velekněžím při jejich kabbalistických rituálech nechával přikazovat.“

(*William Guy Carr*)

V roce 1776 Adam Weishaupt založil novou, děsivou sektu, řád iluminátů. Podle zednářského historika Louise Blanca byl Weishaupt „nejdůslednějším spiklencem, jaký se kdy objevil“.²⁰⁹ – Je naprosto nezbytné dobře znát nauku i činnost bavorských iluminátů, chceme-li hlouběji porozumět ideologii, jíž byli prodchnuti jakobíni i jejich následovníci. Doporučujeme čtenáři sáhnout po *Vzpomínkách [Mémoires]* abbého Barruela, bohatém zdroji informací, a rovněž po monumentální studii pátera Deschampse, ukazující, jak se program sekty v 19. století stával postupně skutečností. Ohledně našeho končícího 20. století je dobré číst *Pěšce na šachovnici [Pawns in the Game]* Williama Guy Carra. Pak už jen postačí mít otevřené oči k zjištění, že Weishauptovi následníci již nepracují jen tak na nějakém, nýbrž na „velkém díle“.

1. „Cui bono“ – komu prospívá zločin?

I jako rozený katolík²¹⁰ byl profesor církevního práva v Ingolstadtu, Adam Weishaupt, přesto židovského původu.²¹¹ Svým nižším bratrům namlouval, že jeho instituce sahá mnohem dál do minulosti, a existence skryté hierarchie jim byla pečlivě zatajována. Naproti tomu svým nejbližším přátelům vyjevil Weishaupt nejvyšší tajemství: zakladatelem řádu byl on, jen on sám. Pouze těchto několik málo vyvolených vědělo, že byl skrytou hlavou iluminátského řádu. ... Lze se ovšem právem ptát, zda i sám Weishaupt neměl nějakou „neznámou vrchnost“, ještě utajenější než on.

Kanaďan William Guy Carr, po dlouhý čas člen „Intelligence Service“ (britské tajné služby), publikoval v 50. letech značné množství tajných a nezveřejněných dokladů o celosvětovém revolučním komplotu. V knize *Pěšci na šachovnici* odhalil jako první ultratajný původ iluminátů, který neznal ani sám Barruel:

„Židovští rabíni si nárokovali plné právo vykládat skrytá poselství v Písmu svatém pomocí zvláštního, kabbalou získaného zjevení. ... Lichváři, někteří velekněží, předáci a mudrci rozhodli, že k prosazení jejich cílů je potřebná mimořádně tajná organizace.“

Jejich cílem však nebylo nic menšího, než světovláda, ujařmení křesťanských národů izraelitskými vysokými financemi. Vůdčí postavy Židovstva v Německu daly svému tajnému bratrstvu jméno „ilumináti“. Proč?

„Výraz ‚*illuminati*‘ [lat. ‚*osvícení*‘] pochází od slova Lucifer, značící „světlo-noš“ nebo „(být) mimořádně zářivý“. Ilumináti byli založeni k našeptávání reali-

²⁰⁹ *Dějiny francouzské revoluce* [Histoire de la Révolution française], 1847.

²¹⁰ Podle: Barruel, díl II, str. 205.

²¹¹ Podle: Eduard Drumont, *Židovská Francie* [La France Juive], 1886.

zace toho, co Lucifer velebnějším při jejich kabbalistických rituálech nechával přikazovat. ... Nejvyšší rada židovských iluminátů se skládala z třinácti členů. Ti byli *a pořád ještě jsou* vůdčím orgánem rady třiatřiceti. ... Nejvyšší rada se tedy skládala z třinácti mužů, aby třináctka jejím členům připomínala jejich nejvlastnější cíl: zničení náboženství, založeného Kristem spolu s dvanácti apoštoly. ... K zajištění utajenosti a vyloučení zrady, jako byla Jidášova, musel každý zasvěcenec mezi ilumináty odpřisáhnout ‚neomezenou poslušnost radě třinácti a uznat, že nad ní již žádný smrtelník není‘. Nejvyšší rada rozhodla o využití ingolstadtské lóže k zorganizování kampaně, v jejímž rámci pak agenti neboli ‚buňky‘ iluminátů pronikali do kontinentálního zednářstva a pod pláštíkem světového potěšení a dobročinnosti tam provozovali svou podzemní (underground) práci.“

V roce 1773 bankéř Mayer Amschel Rothschild pozval k sobě do Frankfurtu kolem dvaceti bohatých a směrodatných souvěrců. Předložil jim až do detailů zacházející plán, mající za cíl dosažení kontroly nad bohatstvím i lidským potenciálem celého světa financováním všemožných revolucí. ... Finančníci pověřili Weishaupta propracováním a provedením jejich plánu. Bavorský jezuita²¹² a profesor církevního práva se vzdal svého náboženství a zvolil si Luciferův tábor. – A 1. května 1776 bylo jeho plánování hotovo: začal s nábořem adeptů.

2. Zlovolná nauka

Stejně jako v zednářstvu, poutala i zde adepty k sektě děsivá přísaha poslušnosti a mlčenlivosti. Také tam existoval celý systém stupňů.

„Po své záměry nepotřebuji lidi takové, jací jsou,“ napsal Weishaupt v dopisu, „je nezbytné, abych je zformoval; každá třída mého řádu musí být školou zkušek pro nejbližší vyšší, a to všechno se může dít jen pozvolně.“²¹³

Vypracoval systém osmi stupňů, v němž byla „neznámá vrchnost“ utvářena bez vědomí níže postavených bratrů. Zde je výtah ze soudní svědecké výpovědi profesora Rennera, bývalého člena řádu:

„Tento druh poučování žáků se s každým stupněm zesiluje. Bratr smí znát jen členy své třídy a nižší, ale... všichni ostatní [vyšší] zasvěcenci jsou pro něj tím, co nazýváme ‚neviditelnými‘. Právě v tom nepochybně spočívá největší síla řádu. Takovými opatřeními sledují předáci své níže postavené, aniž by to ti poznali; vědí tedy přesně, do jaké míry je dotyčný řádu oddán, nebo jak zachovává svěřené tajemství.“²¹⁴

*

Od čtvrtého stupně (**Většího Ilumináta aneb Skotského Novice**) byl pak adept již k sektě připoután na život a na smrt, protože musel sepsat vyžádaný, zcela pravdivý a upřímný příběh celého svého života, aniž by skrýval i to sebemenší. Weishaupt mohl právem říkat:

---

²¹² Pozn. (německého) překladatele: Ve skutečnosti byl pouze několik málo let profesorem jako *laik* na téže ingolstadtské jezuitské (vysoké) škole, kde ještě krátce předtím sám sedával v žakovské lavici! Bajka o „jezuitovi“ Weishauptovi se bohužel zdá být nevykořenitelná...

²¹³ In: Barruel, díl II, str. 35.

²¹⁴ Tamtéž, str. 359.

„Tentokrát už je mám; vybízím je schválně uškodit nám, a pokud by nás chtěli zradit, mám v ruce také jejich tajemství.“²¹⁵

Nebylo by nic platné, kdyby se adept snažil skrýt nějakou temnější epizodu svého života, protože „pátrající bratři“ – tj. ti, kteří jej mají přijmout do svého stupně – udělali doslova všechno pro zjištění skutečností. Za tím účelem vyplňovali katalog 1 500 otázek na budoucího zasvěcence ohledně jeho života, tělesného i duševního zdraví, zálib a vášní, sklonů, vědomostí, rodinných vazeb a vztahů, názorů, finančních poměrů, zvyklostí, oblíbené barvy, mravů, způsobu vyjadřování, pohybů, slabostí a chyb...

„Každá čárka, kterou kreslili jeho obraz, musela být doložena skutečnostími, a to především takovými, jež by okamžitě prozrazovaly, co se od dotyčného dá přinejmenším očekávat,“ zapsal si machiavelistický Weishaupt.²¹⁶

Jakmile bylo prostudování jeho vyznání skončeno, zažil kandidát zasvěcení nepříjemné překvapení tím, že si musel pročíst popis své osoby, vypracovaný jeho budoucími bratry. Pobouřen takovým slídlivstvím, cítil se spoutaný, zajatý vlastní minulostí.

*

V pátém stupni (**Skotského Rytíře Illuminátství**) se učilo, že všechno, co až dosud viděli, nebylo nic jiného, než jen lež, zdání a iluze, a že existují školy moudrých, chránících prvotní moudrost. Mezi tyto mudrce se Weishaupt opovážil zařadit i Ježíše Nazaretského. Mj. tvrdil – a dodnes je to gnostickými lóžemi papouškovaný slogan –, že Kristovo učení bylo římskou církví zfalšováno.

„Velmi záhy zřídili kněží a filosofové na tomto božím základu budovu podivinství, předsudků a vlastních zájmů. Tyranie kněží a despotismus vladařů ztěžovaly vzájemné dorozumění nešťastného lidstva.“²¹⁷

*

V šestém stupni (**Epopte aneb Osvíceného Kněze**) se vyučovalo domněle tajné Ježíšovo učení, tradované zednářstvem. Zde musíme důrazně poukázat na Weishauptův bezostyšný podvod. Ježíš nikdy nekázal tajné učení: „Já jsem mluvil světu zjevně, ... a tajně jsem nemluvil nic“ (Jan 18,20). – Weishaupt však i přesto Kristovo učení sloučil s naukami tajných společností.

„Ježíš nezaložil nové náboženství, nýbrž pouze chtěl znovu vrátit práva přirozenému náboženství. Dodáváním světu všeobecného pojítka, šířením světla a moudrostí své morálky i rozptylováním předsudků bylo jeho záměrem nás učit a sám vládnout, a tedy bez použití násilných prostředků převratů obnovit svobodu a rovnost mezi lidmi.“²¹⁸

Co si máme představit pod tímto „přirozeným náboženstvím“, oním náboženstvím stavu přírody před pádem?

„Prvním věkem lidského pokolení byla éra divoké, hrubé přírody. V tom stavu se lidstvo těšilo z obou neocenitelných statků, ze svobody a rovnosti.“ – Člověk však toto štěstí neztratil prvotním hříchem, nýbrž zřízením občanské společnosti. „Ve stejné míře, jakou se množily rodiny, se začalo nedostávat prostředků k je-

²¹⁵ Tamtéž, str. 83.

²¹⁶ Tamtéž, str. 85.

²¹⁷ Tamtéž, str. 95.

²¹⁸ Tamtéž, str. 123.

jich obživě; nomádský způsob života skončil; zrodilo se vlastnictví. Řeč se rozvíjela. ... Svoboda byla od základu zničena a rovnost zmizela.²¹⁹

To nám silně připomíná dílo *Zednáři zdrceni* i teoretiky přirozeného práva! – Weishaupt však měl zajít ještě mnohem dál, než jeho předchůdci. Poté, co pohanil právo na vlastnictví, očerňoval i patriotismus a rodinný duch.

„Ve chvíli, kdy se lidé sjednotili v národy, přestali se uznávat pod svým společným jménem. Nacionalismus neboli láska k národu zaujala místo všeobecné lásky. ... Tato ctnost byla nazvána patriotismem. ... A proč by se od nynějška neměly této lásce vymezit ještě těsnější hranice? Takto jsme viděli vyrůstat z patriotismu lokálpatriotismus, rodinný duch a nakonec i egoismus. U vzniku státu a/nebo vlády, občanské společnosti, již tehdy byla setba roztržky, a patriotismus našel svůj trest sám v sobě. ... Oslabme a ohraničme lásku k vlasti, a lidé budou poznovu učeni uznávat se a vzájemně milovat jako lidé.“²²⁰

Weishaupt předstíral, že se musí milovat všechny lidi stejně, aby se nemuselo milovat skutečně nějakého konkrétního. Iluminátství směřovalo k produkování vykořeněného, kosmopolitního člověka. Příležitostně si ještě ukážeme, že **zánik národních civilizací, smíšení všech národů do jedné beztvaré masy pak zcela určitému národu – právě tomu, který tak vehementně střeží svůj zvláštní status, protože se vydává za „vyvolený“ – umožní všechny ostatní ovládnout.**

Neuvěřitelné, avšak pravdivé: odpadlý odchovanec jezuitů si přisvojoval vědění a umění, „střežené králi, aby je ti mohli využívat k utlačování“!²²¹ – Tehdejší oficiální výuka sloužila pouze k upevňování tyranie. Musela být proto odstraněna a nahrazena „filosofií tajných škol“, které byly vždy archivem přírody a lidských práv.²²²

Zasvěcování do šestého stupně končilo důrazným nabádáním k svržení okovů.

„Skutečná morálka... není ničím jiným, nežli uměním učit lidi být dospělými, svrhnout járho poručnictví, ... osvobodit se od vladařů a panovníků.“²²³

*

Při zasvěcování do osmého a posledního stupně **„Mága aneb Královského Člověka“** – (celý program!) – odhalila sekta konečně své skutečné záměry. Vzájemně se zde předhání cynismus s machiavelismem.

„Kdybychom se vás například zeptali, zda náboženství národů splnilo účel, za nímž bylo lidmi přijato, zda je to čisté a prosté Kristovo učení, které dnes různé sekty vyznávají, pak bychom nevěděli, za co vás považovat, ale šlo o to vidět, do jaké míry ve vás již vyklíčilo naše pojetí. Také jsme ve vás museli rozbít mnoho předsudků, nežli jsme vám mohli vštípit přesvědčení, že toto údajné Kristovo náboženství nebylo ničím jiným, než dílem kněží, podvodem a tyraníí. A když to všechno stojí již v tolik hlásaném, tak velice obdivovaném evangeliu, co si potom máme myslet o všech ostatních náboženstvích? **Zjišťujete tedy, že všechna mají za původ výmysl, že jsou také všechna postavena na lži, bludu, chiméře a podvodu.** Zde tedy máte naše tajemství. ... Okliky a obrátky, jež jsme museli

²¹⁹ Tamtéž, str. 109.

²²⁰ Tamtéž, str. 112.

²²¹ Tamtéž, str. 114.

²²² Tamtéž, str. 114.

²²³ Tamtéž, str. 120.

cestou udělat, a dokonce i přísliby, které jsme vám museli dát, naše chvalořeči na Krista a jeho údajné tajné školy i bajky o zednářích, kteří dlouho vlastnili opravdové učení – to všechno iluminátství jako dnes již jediný dědic tajemství neobdivuje! Když jsme kvůli zničení celého křesťanství, všech náboženství dělali, jako bychom vlastnili skutečné křesťanství a opravdové náboženství, pak si připomeňte, že *účel světí prostředky*, a že mudrc musí v zájmu dobra sáhnout po všech nástrojích, kterých zločinec užívá ke zlu. Prostředky, jichž jsme použili, abychem jednoho dne celé lidské pokolení osvobodili od všech náboženství, nejsou nic jiného, než *zbožný podvod*, vyhrazený pro tento stupeň Mága aneb Osvíceného Filozofa.²²⁴ – Jaké to pokrytectví! Jaká prohnanost! Taková prolhanost!

Zničení každého náboženství jde ruku v ruce s odstranění všech druhů autority.

„Všechno, co jsme dosud pro vás učinili, usiluje udělat vás hodnými pracovat na zničení jakékoli instituce, každé vlády, každé státem vytvořené společnosti, dokonce i každé republiky, jakékoli demokracie ba i každé aristokracie a monarchie. ... To jsou tedy ta naše tajemství. Všechno to, co jsme vám říkali proti despotům a tyranům, sloužilo jen k tomu, co jsme vám říkali také o samotném lidu, o jeho zákonech a tyranii. Tyto demokratické vlády již neodpovídají přírodě víc, než ostatní vlády... **Jestliže se nás ptáte, jak by lidé nadále měli žít bez zákonů a úředních institucí, bez autority, natlačení v městech, pak je odpověď prostá: Opusťte svá města a vesnice, spalte své domy! Stavěli si snad lidé v éře patriarchů města, domy, vesnice? Byli svobodní a navzájem si rovní; patřila jim země. Náležela všem stejně, a oni všude žili jako sobě rovní. Jejich vlastní byl svět, a ne Anglie nebo Španělsko, Německo nebo Francie. Byla jí celá zem, a ne jenom nějaké to království nebo republika kdesi v koutku světa. Buďte si rovní a svobodní, a stanete se kosmopolity neboli světoobčany. Naučte se vážit si volnosti a rovnosti, a nepolekáte se ani zapálení Říma, Vídně, Paříže, Londýna, Konstantinopole i všech těch měst, všech vesnic i samot, které nazýváte svou vlastní. Bratr a přítel, to je ono velké tajemství, jež jsme vám vyhradili pro toto zasvěcovací mystérium.**“²²⁵

Jak vidno, zašel nejvyšší řád iluminátů ještě hodně i nad poslední stupeň běžného zednářstva, Rytíře Kádoše!

Jakmile všechno skončí v plamenech, „nebude již mít člověk jiné zákony, než vlastní rozum“.²²⁶ – Takový kult rozumu už hraničí s pomateností. Každý si bude dělat, co se mu líbí. Egoismus je povyšován na ctnost.

„Jestliže sekta zvítězí, pak vám přestane patřit všechno... včetně vašich dětí.“²²⁷ – Nový, osvobozený člověk, se má vzdát každého majetku i autority u vlastních dětí.

Abbé Barruel shrnul strašnou ideologii tohoto démonického muže takto:

„Již tedy žádné oltáře, žádné trůny ani instituce; už žádná religiózní nebo státní společnost; žádné vlastnictví, ani pro bohaté, ani pro chudé; vůbec nic z oněch umění a věd, nepěstovaných mimo státní společnosti. A jako náhrada za všechna práva a statky: svoboda, rovnost a absolutní nezávislost jakožto kompenzace za mravy a tradice: život divokého, bludného vagabundství, okrášlený tu dodatkem

²²⁴ Tamtéž, str. 149 ad.

²²⁵ Tamtéž, str. 153 ad.

²²⁶ Tamtéž, str. 155.

²²⁷ Tamtéž, str. 160.

„nomádský“, pak zas „patriarchální“. Jako prostředek k tomu: všemožné lsti, léčky, každé předstírání a hanebnost sofistů v očekávání, že počet adeptů jim dodá potřebnou sílu, a až sekta konečně svým počtem takové síly dosáhne, použije ji k spoutání, ujařmení a nemilosrdnému zmasakrování celé části lidského pokolení, která se komplotu sekty vzepřela.“²²⁸

Spontánní reakcí na četbu těchto řádků bude konstatování, že Weishauptův program je přinejmenším podivínský a nenormální. To je nesporné. ... A přece: nezačínají od druhé světové války ideje tohoto šílence nabývat konkrétní podoby přímo před našima očima? Nezapomínejme, že si jej vyvolily vysoké finance kolem Rothschilda k uskutečnění dlouhodobého plánu na dobytí světa! Vždyť jsme skutečně svědky likvidace katolicismu brutální silou i herezemi, potlačování vlastenectví a splývání národů, existence pouhých loutkových vlád, pokračujícího ničení soukromého vlastnictví pomocí vyvlastňování, zdaňování a zadlužování, všeobecné nekulturnosti a dekadence umění, útoků na rodinu i rodičovskou autoritu, kultu požitkářství a žádostivosti. Osvobozen od všech mezí, od jakékoli autority, si „královský člověk“ dělá, co jen chce – jinak řečeno, co mu *našeptávají zednářské lóže, aby chtěl!*

3. Ilumináti připravují francouzskou revoluci

Vraťme se ještě k Weishauptově epoše. Iluminátství sehrálo ve francouzské revoluci rozhodující roli.

Roku 1781 byl pod patronátem vévody z Brunšviku svolán na příští rok mezinárodní zednářský kongres do Wilhelmsbadu u Frankfurtu. Lóže Evropy, Ameriky, Afriky i Asie vyslaly svoje delegáty. Weishaupt tam poslal své zástupce, barony von Knigge a von Dittfurta s pověřením sloučit všechny různé větve zednářstva v revoluční hnutí.

Zednáři se sešli k sjednocení svých zasvěcovacích rituálů a k poradám o revoluci, která již konečně měla obšťastnit lidstvo. Hrabě de Virieu, delegát martinistické lóže „Dobročinní Rytíři“ [Les Chavaliers Bienfaisants] v Lyonu, svým přátelům po návratu do Paříže řekl:

„Připravuje se tak pečlivě a tak důkladně zosnovaná revoluce, že náboženství i vládám bude hodně zatěžko jí nepodlehout.“

Knigge shledal zednářské delegáty „většinou přinejmenším plně dobré vůle“, a „byť i jejich postoj nebyl důsledný, pak pouze a jedině proto, že se jim nedostalo dobré školy“. Knigge se s potěšením chopil rozšíření jejich dalšího (zne)tváření, které jim dosud chybělo. Po skončení kongresu zasvětil řadu z nich do stupně Eoptů a Regentů, tedy oněch dvou stupňů, jež měly za cíl zbavit lidi každé duchovní i světské autority a navrátit je k volnosti původní přírody. Po wilhelmbadském kongresu zůstal již Knigge ve Frankfurtu, aby pokračoval v práci, a brzy měl na 500 iluminátských adeptů... Kolem něj pak vznikaly iluminátské lóže téměř ve všech městech Frank, Švábska, Horního i Dolního Porýní a Vestfálska. Byly také lóže ve Vídni a v Berlíně, a další Weishauptovi přívrženci instalovali iluminátství v Itálii, Belgii, v Holandsku, v Anglii, v Livonsku a Polsku.

Knigge a Weishaupt si přáli začlenit do svého iluminátství i francouzský národ, ale nepovažovali ještě okamžik za vhodný. Přesto již na konventu ve Wilhelmsbadu získali několik francouzských adeptů: Dietricha, starostu Štrasburku, který v Alsasku napo-

---

²²⁸ Tamtéž, str. 167 ad.

doboval Robespiera a u bratra Rougeta de Lisle poprvé zpíval *Marseillaisu*, a dále bouřlivého hraběte de Mirabeau, o němž si znovu promluvíme v následující kapitole. V Brunšviku byl Mirabeau Kniggovým žákem, a profesorem na Collegium Carolinum byl zasvěcen do posledních tajemství iluminátství. Po návratu do Francie uvedl hrabě nová mystéria do své lóže „Philalété“ [Les Philalètes] a udělil zasvěcení Talleyrandovi. Mezi Mirabeauem a Mauvillonem se rozvinula čilá korespondence, v níž se Francouz snažil svého německého komplice přesvědčit, že je už na čase iluminovat Francii k provedení revoluce, na jejíž přípravě tolik dalších spiklenců již tak dlouho pracovalo. Poté bylo rozhodnuto vyslat Bodeho – po Weishauptově odstoupení oficiální hlavu sekty – a Wilhelma barona von Busche.

„Byl to tedy výbor lóže ‚Spojení Přátel‘ [Les Amis Réunis]..., v němž měl Mirabeau slavnostní projev k bratrům, přišlým z Německa. Savalette a Bonneville udělali z výboru středisko všech nejvíce po revoluci bažících a nejhloběji do mysterií zasvěcených. V pevně stanovených dnech a hodinách se tam scházeli bez rozdílu ze všech pařížských lóží a dokonce i z provinčních všichni ti, které sekta povolala do své nejvyšší rady. Byli to vesměs vyvolení Philalété a vybraní Rytíři Kádoši neboli Rozenkruciáni; pocházeli z ulice Sourdière, z lóží ‚Devět Sester‘ a ‚Nevinnost‘²²⁹ [La Candeur], a dokonce i z nejtajnějších grémií Velkého Orientu. ... Zmíněný výbor byl také místem setkávání cestujících bratrů z Lyonu, Avignonu nebo Bordeaux... S novými mysterií z Německa přicházející bratři nemohli pro své poslání najít v Paříži ochotnější ústředí. Tam tedy vysvětlovali obsah a význam pověření. Weishauptův [řádový] zákoník byl uložen v úřadovně; byli jmenováni pověřenci k jeho dodržování a podávání příslušných referátů.“²³⁰

Němečtí ilumináti přišli do Francie počátkem roku 1787.

„Kromě toho,“ píše Barruel, „moje *Paměti* [Mémoires] i nejlépe informované osoby, totiž sami zednáři, kteří lóže jako zahraniční delegáti navštěvovali, kladou svůj příchod k prvnímu svolání [zednářských] hodnostářů, jejichž shromáždění bylo zahájeno 22. února 1787. Skutečně to bylo v tom samém roce, kdy se mezi francouzskými zednáři zplna projevil vliv Weishauptova zákoníku.“²³¹

Na podporu svého tvrzení uvádí abbé Barruel několik skutečností:

„... V tom roce zmizela nejprve mystéria ‚Spojených Přátel‘ i ostatních pařížských lóží; dokonce i jméno ‚Philalété‘ se zdálo být již zapomenuté. Zednářská tajemství nabrala nový obrat, do lóží pronikl nový stupeň a pařížští bratři spěchali jej doručit bratrům v provinciích. Znam zednáře v stupni Rytíře Kádoše, kteří přísahali nenávisť každému kultu i každému králi, a přesto jen krátce poté na přísahu zapomněli a navzdory jí rozhodně zastávali monarchii. U většiny bratrů zvíťazil francouzský duch nad zednářským... Postoj i srdce stále ještě zůstávaly na straně krále. Bylo tedy naprosto nezbytné takový postoj v duchu bratrů překonat; k tomu bylo zapotřebí síly sofismu i veškerého umění hierofantů²³² v klamání a předstírání. Jak se zdá, Weishaupt vynaložil celého svého génia na přesvědčení svých chovanců k opovrhování trůnem a k nenávisti vůči králi. Stanovil zásady,

²²⁹ Také ve smyslu: nezkaženost, čistota, panenství; pozn. překl.

²³⁰ Tamtéž, str. 429.

²³¹ Tamtéž, str. 430.

²³² Zde přenesené v antickém Řecku velekněží a učitelé posvátných tradic; pozn. překl.

radikálně z nich vyvodil důsledky a roznítil v srdcích takový hněv na krále, jakým sám planul; tentýž účinek se projevil také u jeho Epopťů...

Rovněž bylo vidět, jak se v době [zavedení] nového stupně a odjezdu delegátů v Paříži i v provinciích množily lóže a měnil se systém zednářů ohledně výběru bratrů. Jakkoli bylo zednářstvo deklasováno, přesto se jenom velice zřídka skládalo z nižších tříd dělníků a spodiny společnosti. ... Nyní se však předměstí Saint Antoine a Saint Marceau plnila zednářskými nosiči a zloději. Současně se po vesnicích i samotách rozběhli zasvěcenci zakládat lóže, v nichž bylo lze záhy možné slyšet mluvit i ty nejprostší řemeslníky a rolníky o volnosti a rovnosti, a vzrušovat hlavy lidskými právy. ... Sám vévoda d'Orléans svolával k mystériím a přijímal zednáře včetně davů jakožto francouzské gardy, určené k obležení Bastily a Versailles...

Ve stejné době se v Paříži etablovalo mnoho klubů, vyšších středních škol a společností podle vzoru těch, které ‚Germánská unie‘ zmnohonásobila za Rýnem. A nejsou to již obyčejné lóže, nýbrž kluby, ‚rozhodující‘ výbory, politické výbory. Všechny tyto kluby rokovaly; jejich usnesení... byla doručována příslušnému výboru Velkého Orientu, a odtud pak odcházela všem Mistrům stolce v provinciích. Toto je Weishauptův řetězec, to je umění národy v jednom dni od východu slunce k západu podnítit k povstání. ... Historie nám ukazuje nové temné doupě, v němž pod jménem ‚Bretaňský klub‘ [club Breton] Mirabeau a Sieyès, Barnave, Chapelier, markrabí de la Coste, Glezen, Bouche a Pétion, to znamená celá elita zasvěcenců hlavního města i provincií, zastupující ústřední výbor, pomocí korespondence určila jak okamžik, tak i způsob a druh povstání...

A je to chrám božího evangelia, je to kostel řeholníků, nazývaných ‚jakobíni‘, kam Mirabeau svolal všechny zasvěcence pařížských lóží. Tam se setkal s týmiž muži, kteří již tvořili jeho ‚Bretaňský klub‘. Tlupa jeho zasvěcených bratrů si pospíšila jej následovat. Od tohoto okamžiku je chrám v dějinách revoluce znám už jen pod označením ‚klub‘; jméno starých řeholníků, jež kdysi zaznívalo chválou živoucího Boha, přechází na samotnou bandu, která z něj udělala školu rouhačství a ústředí svého komplotu. Celá Evropa brzy znala vůdce a aktéry, příznivce a obdivovatele francouzské revoluce už jenom pod tímž jménem ‚jakobínů‘.²³³

Jakobínský klub byl vytvořen podle schéma, platného již v klasickém zednářstvu: vnější, sympatizujícímu publiku otevřený kruh obklopoval vnitřní, jen spiklencům vyhrazený kroužek. – V *Nástinu dějin zednářstva* [*Précis d'histoire de la franc-maçonnerie*], publikovaném v zednářském časopisu „Acacia“ z května 1908, „Mistr Hiram“ přiznal, že se v jakobínském klubu pořádala tajná setkání jen pro zasvěcené.²³⁴ Bratr Babeuf se opírá o přesvědčivé důkazy, když existenci tajného decemvirátu [= desetičlenného grémia] kolem bratra Robespiera připouští jako nanejvýš pravděpodobnou. Cituje očitého svědka, Sempronia-Graccha Vilateho, který „dostatečně spolehlivě prokazuje, že měl přístup do jejich [decemvirů] tajných setkání a že byl zasvěcen do nej-

²³³ Tamtéž, str. 430-434.

²³⁴ Tato informace je obsažena v článku Gustave Gautherota, „Jsou ideje revoluce zednářského původu?“ [Les idées de la Révolution sont-elles d'origine maçonnique?], in: „Protizednářský časopis“ [La Revue Antimaçonnique] č. 3, leden 1911, str. 160, pozn. 1.

hlubších tajemství“.²³⁵ – Podle jiného tehdejšího zednáře, Christopa Girtannera, byli níže postavení jakobíni manipulováni svou iluminátskou vrchností v čele se Sieyèsem. Tento švýcarský lékař [Girtanner], kající se zednář, který se stal rozhodným odpůrcem revolučních zásad, vydával pak v Göttingen noviny „Historické zprávy a úvahy o francouzské revoluci“ [„Historische Nachrichten und Betrachtungen über die französische Revolution“]. Byl první, kdo nám Sieyèse ukázal jako předáka komplotu, zosnovaného bavorskými ilumináty již před rokem 1789.²³⁶ Jeho pojetí a argumentaci přejaly i další německé kontrarevoluční noviny, a také abbé Barruel.

Facit

Znovu dáváme slovo Louisi Blancovi, zednářskému a republikánskému, ale poměrně objektivnímu historikovi. Ve svých, roku 1847 sepsaných *Dějínách francouzské revoluce* [*Histoire de la Révolution française*], velmi trefně charakterizuje Weishauptovo dílo.

„Pouze přitažlivostí tajemství – jediné sjednocující síly – podřídit tisíce mužů ze všech světových stran, ale především v Německu a ve Francii, podrobit je jedné a téže vůli a naplnit stejným duchem; z těchto mužů vytvořit pomocí poznenáhlé a odstupňované výchovy naprosto nové bytosti; učinit je až k deliriu, ba až k smrti poslušnými své neviditelné a neznámé vrchnosti; s takovým vojskem potají ovlivňovat srdce, zviklat panovníky, vlády bez jejich vědomí řídit a Evropu přimět k zničení každé pověry, k svržení každé monarchie, jakékoli privilegium prohlásit za zrod bezpráví a dokonce i odstranit právo na vlastnictví – takový byl gigantický plán iluminátství.“

*

V roce 1787 se všechno odebralo na svá místa: revoluce mohla začít.

---

²³⁵ Babeuf, *Válka ve Vendée a systém vylidňování* [La guerre de Vendée et le système de dépopulation], str. 89, dlouhý čas zatajované, poté 1987 u Tallandiera v Paříži nově vydané otřásající dílo; autor se tam odvolává na knihu Sempronia-Graccha Vilate: *Skryté příčiny revoluce z 9. a 10. thermidoru* [Causes secrètes de la révolution du 9 au 10 thermidor].

²³⁶ Informace z knihy Marcelle Adler-Bresse: *Sieyès a německý svět* [Sieyès et le monde allemand], 2 díly, Lille a Paříž 1977, díl I, str. LXI ad.

VII

Bratři prosazují Prohlášení z roku 1789

„Víte vůbec lid, co chce? Lze jej nechat říkat i chtít věci, které by mu nikdy ani nepřišly na mysl.“

(Důvěrná poznámka de Chamforta, vysoce zasvěceného zednáře, k svému nižšímu lóžovému bratru Marmontelovi, květen 1789)

Revoluce byla od a do zet, od Prohlášení lidských práv roku 1789 až po uchvácení moci bratrem Napoleonem, organizována muži lóží.

Bernard Faÿ, univerzitní historik pozoruhodné učenosti, v kapitole „Prameny a důkazy“ díla *Velká revoluce 1715-1815* [*La grande révolution 1715-1815*] napsal:

„Dvě pátrání, jedno již staré, druhé mladšího data, mně umožnila najít podklady z doby revoluce, jasným a doslovným způsobem potvrzující prvořadou roli, kterou [vévoda] d'Orléans a Velký Orient sehráli v počátcích revoluce, zvláště pak 13./14. července a 5./6. října 1789. ... Archiv Polské akademie věd a umění vlastnil do roku 1939 – a snad má i dodnes – v písemnostech kanovníka Albertrandiho dopisy s jeho přítelem Josephem de Maisonneuve, rozenkruciánem a vysokým hodnostářem polského zednářstva. Posledně jmenovaný vypráví podrobně neblahý osud svého lóžového bratra, vyššího správního úředníka v Lorasu, který byl v důsledku Cagliostrových nerozvázných pletich zatčen. Při zatýkání byly zabaveny také jeho listiny se sděleními Velkého Orientu Francie, prokazujícími příčinnou a vůdčí roli této organizace v prvním roce Ústavodárného shromáždění. Tyto informace jsem měl potvrzené písemnostmi i korespondencí Mazzeiho, dalšího vysokého hodnostáře (anglického) zednářstva a velvyslance Poniatowského v Paříži v letech 1788 až 1792. Jeho korespondence ... prokazuje Mazzeie jako důvěrníka La Fayettea, La Rochefoucaulda, Condorceta i celého klanu šlechtických revolucionářů, kteří jej průběžně informovali o své činnosti, záměrech a intrikách vévody d'Orléans.“²³⁷

Zednářský komplot byl ovšem pranýřován již současníky revoluce. Spolu s [vrstevníkem], abbém Barruelem, jsme výše viděli, jak se bavorští ilumináti zmocnili vedení francouzských lóží. ... V kapitole I jsme si uvedli svědectví abbého Péreaua, který již o čtyřicet let dříve varoval před revolucí, kterou zednáři potají připravovali. Podívejme se nyní na zprávu dalšího očitého svědka, kajícího se zednáře Cadet-Gassicourta, jenž vypráví velice zajímavou epizodu.

„V pozoruhodné době svolání generálních stavů, kdy překvapený lid chystal své nepřilíš související požadavky, které sice zavrhovaly zneužívání privilegií a přehmaty, ale nežádal ani nucené půjčky, konfiskace, ani revoluční vládu, obdržel jsem od hraběte de Ganda lístek s pozváním do lóže ‚Společenská Smlouva‘ [Le Contrat Social] v ulici Coquéron.“²³⁸ Tam se chystala luxusní slavnost (měla stát 60 000 liber) na počest Neckera. ... Mistři stolce všech lóží i výkvět vysoké

²³⁷ Paříž 1959, str. 471.

²³⁸ Cadet-Gassicourt, *Hrob Jakuba Molaye* [Le tombeau de Jacques Molai], Paříž 1797, str. 112-117.

šlechty byli k ní pozváni vévodou d'Orléans, který měl shromáždění také předsedat. Záminkou k slavnostnímu zasedání bylo přivítání Neckerovy dcery, madame de Staël – „**skutečným důvodem setkání bylo připravit povstání na červenec, dohodnout se náležitě se všemi lóžemi, spolčit Neckerovu stranu s d'Orléanovou, svést ke zradě oba pluky [švýcarské gardy] a předem zajistit volby.**“²³⁹

Znepokojený dvůr slavnost zakázal a d'Orléans, Velmistr Velkého Orientu, byl nucen vyhledávat různé lóže jednu po druhé a předat jim své příkazy. Svědectví Cadeta-Gassicourta, svědectví z první ruky, nesporně dokazuje, že přípravy k revoluci nevyšly z lidu, který byl naopak ohromen, že měl nějaká práva, nýbrž od strůjců z několika málo lóží... Podívejme se nyní, jak začali své Prohlášení lidských práv vnucovat francouzskému národu.

1. Výrobci veřejného mínění

K zesílení propagandy byly v letech 1787 a 1788 vytvořeny parazednářské společnosti, kluby.

„Ve stejné době se v Paříži etablovalo mnoho klubů, vyšších středních škol a společností podle vzoru těch, které ‚Germánská unie‘ již zmnohonásobila za Rýnem,“ povšiml si abbé Barruel. „Všechny tyto kluby rokovaly; jejich usnesení... byla doručována příslušnému výboru Velkého Orientu, a odtud potom odcházela všem Mistrům stolce v provinciích. To je Weishauptův řetězec, to je umění v jednom dni od východu slunce do západu... podnítit národy k povstání.“²⁴⁰

Spiklenci se nejprve organizovali v „Bretaňském klubu“ a poté v „Jakobínském klubu“. Bylo však ještě i mnoho dalších důležitých klubů. Tak Brissot, Clavière, Bergasse a Crèvecoeur založili v lednu 1787 „Galo-americkou společnost“ [Société Galo-Américaine]. V únoru 1788 vytvořil bratr Brissot ještě „Společnost přátel černých“ [„Société des Amis des Noirs“]. „Přátelé černých“ předstírali, že se zasazují jen za odstranění otroctví černochů, což jim vytvořilo překrásnou záminku moci hřímat proti despotismu, tyranii, předsudkům a porušování lidských práv. Tato významná společnost, čítající téměř 150 členů, byla doslova prošpikována vybranými zednáři: Brissot, La Fayette, Condorcet, Mirabeau, Pétion de Villeneuve, Volney, abbé Grégoire a Sieyès, oba Lamethové, Duport, vévodové d'Aiguillon a La Rochefoucauld, Mazzei, chemik Lavoisier, tajemník amerického vyslance Jeffersona William Short, atd. – V „Klubu Valois“ [Club de Valois], založeném 11. února 1789 v královském paláci pod patronátem vévody z Orléansu, se mezi jinými setkávali poznovu zednáři Lameth, Condorcet, La Fayette, Talleyrand a Biron. Poslanci Generálních stavů měli do klubu přístup, aniž by tam byli oficiálně zapsáni! Bylo tam možné konzultovat nejdůležitější periodika i právě aktuální brožury, a vzájemně se smlouvat ohledně politických akcí.

Jedním z nejvýznamnějších klubů, ne-li tím vůbec nejdůležitějším, byla „Společnost Třiceti“ [Société des Trente]. Svá shromáždění pořádala od podzimu 1788 u bratra Adriena Duporta. Vévoda de Montmorency-Luxembourg, zednář a člen klubu, nám zanechal velice zajímavé poznámky ohledně jeho působnosti:

„Zasedalo se vždy v neděli, úterý a v pátek od pěti do deseti hodin večer, a nebylo možné stát se součástí společnosti bez jednohlasného svolení členů, kterých

²³⁹ Tamtéž.

²⁴⁰ Barruel, díl II, str. 432.

bylo nejprve jenom dvanáct, a mezi něž jsem byl zpočátku zván. Nejnápadnějšími osobnostmi byli biskup z Autunu [Talleyrand], vévoda de Biron, Mirabeau, La Fayette, Target, Lacretelle, hrabě de Castellane..., markrabě, který napsal mnoho brožur [Condorcet], abbé Sieyès, druhý hrabě de Noailles a další.²⁴¹

Všechny tyto osoby byly zednáři, stejně tak jako Montmorencym nejmenovaní „další“: Dupont, Dupont de Nemours, Lepellétier de Saint Fargeau, Duval d'Eprenesnil, vévodové de Aiguillon a Rochefoucauld, oba bratři Lamethové, Garat, Roederer, Brisot a Barnave.

Vévoda de Montmorency-Luxembourg pak pokračuje ve zprávě o „Společnosti Třiceti“ a následující pasáž je nesporně nejdůležitější, protože jednou provždy rozbíjí republikánskou fikci o „lidu, který udělal revoluci“:

„Zasedání bylo zahájeno zprávou o stavu nálad, postupu notáblů²⁴² a ministrů, o účinku rozšiřovaných pamfletů, a zkoncipovaly se další, které měly být předány shromáždění [lůžových hodnostářů], ale jimiž se především mělo ovládat a řídit veřejné mínění a tak si vynutit průběh události podle vlastních představ.“²⁴³

„Ovládat a řídit veřejné mínění“ – revoluce byla vším jiným, než spontánním vzbouřením lidu! – Pod taktovkou „Společnosti Třiceti“ a ostatních parazednářských klubů byly revoluční ideje šířeny po celé Francii. Již jsme výše mluvili o Voltairově propagandě a jeho kakuacích (IV. kapitola) i o „americké lobby“ (V. kapitola). Během let 1788/1789 zednářští verbíři zdesetinásobili své úsilí. Příznivý okamžik pro „velké dílo“ se zdál přiblížit; bylo tedy třeba chopit se příležitosti a nežvanit, nýbrž jednat. Od roku 1788 již byla celá Francie zaplavena brožurami a pamflety; od června/července 1789 to byla hotová lavina. *Denně* se vrhalo na trh několik tuctů takových tiskovin. Anglický cestující Arthur Young konstatoval, že Francouzi jsou zachvázeni skutečnou „čtenářskou posedlostí politických spisů“.²⁴⁴ – Kromě letáků, brožur a knih byly ještě noviny. ... Koncem roku 1789 vycházelo ve Francii více než 210 novin, a z toho 180 v Paříži.

Většina z množství rozšiřovaných brožur byla anonymní, ale přesto se tu a tam podařilo jejich autory identifikovat. Ti však jako náhodou byli *téměř vždy* členy zednářské sekty. Ukážeme si několik citátů z těchto revolučních pamfletů. Lůžoví bratři se tam jízlivě vysmívali finanční krizi, ohrožující blahobyt království, ale sledovali tím nakonec jen prosazení své ideologie.

„Neměly by být povolovány žádné další dávky, ani daně, dokud se neschválí ústava, v níž budou jasně vyřčena všechna práva národa.“²⁴⁵

Tentýž refrén se opakuje i v jiné, rovněž zednářem sepsané brožuře, která lidu vštěpovala, že „je třeba odmítnout každou finanční pomoc, lhostejno pod jakým titulem, dokud nejsou uznána a potvrzena práva národa“.²⁴⁶

---

²⁴¹ In: Gaxotte, str. 119 ad.

²⁴² Příslušníků horní společenské vrstvy; pozn. překl.

²⁴³ Tamtéž.

²⁴⁴ Arthur Young, *Cesty do Francie 1787, 1788 a 1789* [Voyages en France en 1787, 1788 et 1789], první francouzský překlad od Henryho Sée ve 3 svazcích, Paříž 1931, díl I, str. 273.

²⁴⁵ Anonym, připisovaný bratru Dèmeunierovi, *O nezbytných podmínkách pro zákonnost Generálních stavů* [Des conditions nécessaires à la légalité des Etats Généraux], 1788.

²⁴⁶ Bratr Condorcet, *Úvahy o plných mocích, udělených provinciemi svým delegátům pro Generální stavy* [Réflexions sur les pouvoirs à donner par les provinces à leurs députés aux Etats Généraux].

Rousseauův stoupenec, abbé a zednář, chrlil zase jed a žluč na upírání lidských práv v proslulé brožuře takto:

„Říše rozumu se den ze dne šíří; stále naléhavěji požaduje obnovení zadržovaných práv... Všechny třídy se musejí držet v mezích, určených jim společenskou smlouvou.“²⁴⁷

A jeden z bonzů zednářské revoluce prosazoval zničení staletých institucí pod záminkou návratu k přírodě:

„Práva do společnosti sdružených lidí nejsou založena na jejich dějinách, nýbrž na jejich přirozenosti; a není ani žádný důvod, bez takového základu zřízené instituce nechat věčně trvat.“²⁴⁸

Jiný autor to řekl ještě otevřeněji:

„Nemohu požadovat práva lidstva, aniž bych se postavil proti institucím, které jim plivou do tváře.“²⁴⁹

Dobře známý zednářský pastor nejprve – stále pod ochranou anonymity – zdůraznil, že existují americké ústavy, v kterých je třeba „hledat vzory“, a poté předložil katalog lidských práv v 14 článcích.²⁵⁰

Těch několik málo příkladů, jež jsme vybrali z přívalu pamfletů, rozhodně nejsou izolovanými jevy. Americký vědec spočítal, že v období od 1. července 1787 do 25. září 1788 dobrých 90 až 94 procent všech politických brožur kritizovalo královskou vládu.²⁵¹

Ozvaly se – marné! – hlasy proti takové záplavě nechutných pomateností, které hrozily smést starý režim. Výnos pařížského parlamentu z 5. prosince 1788 varoval před „proradnými osobami“, šířícími vzbouřenecké nálady. – 8. ledna 1789 nechal parlament v Rennes veřejně spálit štvavý *Pokyn Pařížanům [Avis aux Parisiens]*. 27. ledna 1789 vyslovil parlament v Besançonu svou obavu z takové záplavy spisů, navádějících k „zničení každé subordinace ... a k otřesení, dokonce snad i k svržení monarchie“... Zmíňme ještě významný *Pamětní spis, předložený králi od pánů hraběte de Artois, prince de Condé, vévody de Bourbon, vévody de Enghien a knížete de Conti [Mémoire présentée au Roi par monseigneur comte d'Artois, M. le prince de Condé, M. le duc de Bourbon, M. le duc d'Enghien et M. le prince de Conti]*. Rodoví vládcí – pouze vévoda z Provence (budoucí Ludvík XVIII.) a politování hodný vévoda d'Orléans – nepodepsali tam vykreslený alarmující stav království.

„Sire, stát je v nebezpečí; ... v základech vlády se připravuje převrat; ten bude zaveden kvasem a rozkladem myslí. Za svaté uznávané instituce, skrze něž tato

²⁴⁷ Jde o proslulou brožuru bratra Sieyèse, vydanou bez jména autora, *Co je třetí stav?* [Qu'est-ce que le tiers état?], prosinec 1788 / leden 1789.

²⁴⁸ Bratr Pétion de Villeneuve, *Apel na Francouze ohledně blaha vlasti* [Avis aux Français sur le salut de la patrie], 1788.

²⁴⁹ Anonymní dílo, jehož titul představuje celý program, *O struktuře monarchistického státu aneb úvahy o nedostatecích francouzské monarchie a o nezbytnosti přijetí nové ústavy* [De l'organisation d'un état monarchique ou considérations sur les vices de la monarchie française et sur la nécessité de lui donner une nouvelle constitution], druhé vydání 1789.

²⁵⁰ Anonymní spis, jehož autorem je však bratr Rabaud de Saint Etienne, *Francouzskému národu* [A la nation française], listopad 1788.

²⁵¹ Ralph Greenlaw, *Pamfletová literatura ve Francii během období šlechtického povstání (1787-1788)* [Pamphlet literature in France during the period of the aristocratic revolt (1787-1778)], in: „Časopis pro moderní dějiny“ [Journal of modern history], číslo 29, 1957.

monarchie po tolik století prospívala, budou proměněny v problematickou otázku nebo dokonce vykřičeny jako nespravedlnosti. Spisy, jež se objevily během shromáždění hodnostářů, pamětní spisy, předávané podepsaným knížatům, z různých provincií, měst nebo cechů formulované žádosti, jejich obsah a styl – to všechno ukazuje na systém reptající nevráživosti i na opovrhování zákony státu. Každý autor se vydává za zákonodárce; výřečnost nebo umění psát – i když postrádají studium, znalosti a zkušenosti – se již zdají být dostatečným oprávněním k úpravě ústavy státu. Kdokoli dnes šíří troufalý návrh; kdo doporučuje změnu zákona, je si jistý, že najde čtenáře a přívržence. ... Kdo může říci, kde se smělost změn veřejného mínění zastaví?“

Ludvík XVI. nechal bohužel všemu volný průběh. Lóžoví bratři mohli veřejné mínění podněcovat, aniž by jim v tom cenzura bránila. Celá Francie byla posetá lóžemi, kluby, „vědeckými akademii“, čtenářskými spolky, kavárnami a salony, jež od roku 1788 ovládaly umění manipulace veřejného mínění. ... Všechny tyto organizace byly vzájemně ve spojení ustavičnou korespondencí a výměnou brožur. ... Místní výbory byly koordinovány ústředními organizacemi, pařížským Velkým Orientem a „Společností třiceti“. Byla to právě tato aktivní menšina, a ne „mlčící většina“ francouzského lidu, která vytvářela tak zvané veřejné mínění.

Jistěže, o spontánnosti vývoje smýšlení přesvědčení historici označují zastánce teze o zednářském komplotu jako oběti stihomamu. ... A přesto existuje skutečné spiknutí, zosnované muži lóží. Uvedme si ještě oficiální svědectví Cadeta-Gassicourta, vévody de Montmorency-Luxembourg, i abbého Grégoire, také očitého svědka a zednáře. Pasaž z jeho *Vzpomínek* [*Mémoires*] představuje znovu jen nezvratný důkaz zednářského komplotu:

„Taktika **vnučení naší vůle Národnímu shromáždění** byla prostá. Domluvilo se, že jeden z našinců [bratr] se chopí vhodné příležitosti a v zasedání vystoupí se svým návrhem. Byl si jistý, že sklídí potlesk jen velmi nepatrné menšiny, a většinou bude vypískán. To však bylo lhostejné; požádal, a bylo mu vyhověno, o postoupení návrhu výboru, kde odpůrci již doufali záležitost pohřbít. Věci se však chopili pařížští jakobíni. **Na výzvu oběžníků nebo novin byla záležitost prodiskutována ve třech nebo čtyřech stech uzavřených společnostech, a již o tři týdny později se v Národním shromáždění roztrhl pytel s řečnickými projevy, požadujícími usnesení, jehož návrh sami zpočátku rázně zamítli a který následně velkou většinou přijali, protože diskuse k tomu již učinily veřejné mínění zralým.**“²⁵²

Je k takovému zcela jasnému přiznání třeba komentáře?

2. Zfalšované volby

Když se měli volit delegáti Generálních stavů, byl národ dezorientovaný, bez vůdců. Ze dne na den museli být zvoleni dosud neznámí pověřenci; lid na to nebyl připraven...

Přesto, nebo spíše právě proto, všechno proběhlo v největší rychlosti. Delegáti byli bez otálení nominováni a zkoncipovaly se i všechny potřebné údaje, jako by to byla

---

²⁵² Abbé Grégoire, *Vzpomínky* [*Mémoires*], díl I, str. 387.

pouhá hra.²⁵³ – Vláda dostala od krále výslovný příkaz, „nesnažit se volební hlasování ovlivňovat“. Agenti krále se tedy do věci nevměšovali, zato jiní na jejich místě dělali cílevědomou reklamu. Připomeňme si, že podle Cadeta-Gassicourta vévoda d'Orléans jednal se všemi vysokými zednáři, aby „předem pojistil volby“. Augustin Cochin, na staré rukopisy specializovaný archivář, přímo mistrovsky prokázal, jakými metodami třítečkoví bratři volby zfalšovali. Těm, kdo by se blíže zajímali o skryté fungování volebních mechanismů, klademe na srdce četbu díla *Duch jakobínství [L'esprit du jacobinisme]*.²⁵⁴ Díky obratnému taktizování, jež Cochin co nejdůkladněji líčí, prodrali se lóžoví bratři téměř všude ve Francii na klíčová místa.

Místní kroniky nám také dodávají typické příklady zmanipulování voleb. V Joigny u Sensu zvolilo původní shromáždění šest zástupců, pověřených sepsáním svých předstáv, a poté určením delegáta třetího stavu, který měl jít do Versailles. Přesto z oněch šesti zástupců patřilo pět místním tajným společnostem, přijímajících rozkazy z Paříže. Komu čest, tomu čest: byl to osobně Mistr stolce z Joigny, jenž byl svými bratry vyvolen za delegáta.²⁵⁵

V Bretani se měly věci zcela podobně. Augustin Cochin probádal místní archivy a zjistil, že z 53 osob, z nichž se skládala bretoňská delegace kléru, šlechty a třetího stavu, byl neméně než 31 člen lóží.

A téměř stejně to probíhalo i na národní úrovni. Díky svým předchozím tajným dohodám se lóžovým bratrům podařilo nechat se zvolit ve všech místech Francie a Navarry. Z celkem 1 165 delegátů jich 214 jako zednáře identifikoval Pierre Lamarque,²⁵⁶ k nimž je ovšem třeba ještě přičíst lóžové bratry, jež odhalili Henry Coston, abbé Baruel, redaktoři „Mezinárodního časopisu pro tajné společnosti“ [Revue internationale des sociétés secrètes] a především F. G. Hourtoulle. Jeho kniha je mimořádně cenná pro historiky, protože podává rozšířený seznam třítečkových poslanců do Národního shromáždění roku 1789 a – jako dosud ještě nikým nepodniknutou práci – také soupis zednářů v Konventu. Hourtoulle svá bádání o Národním shromáždění shrnuje takto:

„29 členů kléru a 1 pravděpodobný; 109 šlechticů a 9 pravděpodobných; 181 člen třetího stavů a 3 pravděpodobní. ... To tudíž dává celkový počet 319 zednářských poslanců včetně 13 velmi pravděpodobných. Tedy o dobrých sto více [než udává Lamarque], aniž by ovšem zkoumání zacházelo do všech detailů.“²⁵⁷

Přesto ani tento, již i tak povážlivý počet identifikovaných zednářů, stále ještě nemusí souhlasit s realitou. Nesmí se totiž zapomínat, že početné archivní dokumenty Velkého Orientu zmizely... Mnozí zednáři přece sami uvádějí mnohem vyšší odhady.

---

²⁵³ Zde se přímo vnucuje podobnost rukopisu se „svobodnými“ volbami po listopadu 1789, kdy „dezorientovaný národ bez vůdců“ měl „zvolit neznámé osoby a programy“, předem pečlivě připravené v zednářských lóžích. „Díky obratnému taktizování ... prodrali se lóžoví bratři téměř všude ... na klíčová místa“; pozn. editora.

²⁵⁴ Vydal Presses universitaires de France (P.U.F.), Paříž 1979 (sbírka článků, sepsaných před I. světovou válkou).

²⁵⁵ „Zednářský svět“ [Le monde maçonnique], prosinec 1880, in: Deschamps.

²⁵⁶ Přehled jmen s biografiemi in: *Zednáři v Generálních stavech od 1789 a v Národním shromáždění* [Les franc-maçons aux Etats Généraux de 1789 et à l'Assemblée Nationale], Zednářské vydavatelství Francie [Editions maçonniques de France, E.D.I.M.A.F.], Paříž 1981 (volně prodejné dílo, které však není potřebné si pořizovat, protože vychází z mnohem úplnějšího Hourtoulleho díla, uvedného v následující poznámce).

²⁵⁷ F. G. Hourtoulle, *Zednářstvo a revoluce* [Franc-maçonnerie et révolution], Paříž 1989, str. 482.

Podle bratra Bonneta²⁵⁸ bylo zednářemi „více než 300“ poslanců. Podle židovského lóžového bratra Freda Zellera, tajemníka Bronštejna alias Trockého a bývalého Velmistra Velkého Orientu Francie, „je jistou věcí, že z 578 delegátů třetího stavu do Generálních stavů jich bylo 477 regulérně zapsáno do zednářské lóže, a rovněž 90 delegátů šlechty včetně svého předsedy, vévody de Monmorency-Luxembourg. Bylo také několik zástupců kléru, mezi nimi Sieyès a Talleryand“.²⁵⁹ Zednářský historik Gaston Martin, poslanec za Lot-et-Garonne, držitel 31. stupně a člen řádové rady, rovněž tak potvrzuje:

„V třetím stavu byly o něco více než dvě třetiny delegátů, patřících k zednářstvu. Okamžitě zde zaráží skutečnost, že tento počet není v žádném poměru k lidem (necelých 30 000), kteří byli členy lóží v království. V obou ostatních stavech byl jejich podíl mnohem méně významný; klérus čítal několik notorických bratrů, jako Talleyrand, ale zůstávalo jich málo. ... Mezi šlechtou byli zednáři zastoupeni mnohem hojněji. Téměř všichni ti, které P. Sagnac prokazuje jako příslušníky 90 liberálních a proreformních šlechticů kolem La Rochefoucaulda, La Fayettea atd., náleželi k velkým lóžím, jež se staly místem setkávání intelektuální společnosti: ‚Devět Sester‘ nebo lóže v ulici Coq-Héron [‚Společenská Smlouva‘]. V tutéž dobu byli však také důvěrníky královského paláce. Není proto nijak přehnané říci, že přibližně **polovina delegátů na Generální stavy náležela k aktivním členům Velkého Orientu Francie**. ... Ano, znovu opakují, že **nepoměr mezi tímto procentním podílem a procentním podílem zednářů na obyvatelstvu království nezbytně vylučuje jakoukoli myšlenku, že příčinou toho byla pouhá náhoda**.“²⁶⁰

Zednáři, tvořící 0,1 procenta obyvatelstva, měli více než 50 procent poslanců! Takový nepoměr nebyl ovšem dílem náhody, nýbrž výsledkem systematického zmanipulování voleb.

Následující obrázek doplňkově prokazuje uchopení oficiální moci skrytou silou.

Jakmile se usadili ve svých pozicích, manipulovali již lóžoví bratři libovolně „všeobecnou vůlí“ (údajně vycházející z lidu), a to jak na národní (Národní shromáždění), tak i na místní úrovni (při koncipování písemných stížností).

3. Písemné stížnosti

Petice z roku 1789 se zkoncipovaly v několika krocích: shromáždění místního obyvatelstva sepsalo písemnou stížnost a současně určilo delegáty, kteří měli zastupovat obec v nejbližší vyšším sboru, konaném ve městě. Tam pak byli delegáti shromáždění

²⁵⁸ Konvent Velkého Orientu Francie, 1904.

²⁵⁹ *Tři tečky, toť vše* [Trois points, c'est tout], Paříž 1976, str. 456. – Pozn. českého překl.: Zednářům se rovněž říká „třítečkoví bratři“, protože jejich zkratky mají vždy tři tečky [.:], viz pozn. 15. Přesnější by však bylo označení „tříbodoví bratři“, jelikož symbolizují programové body: rovnost, volnost a bratrství; přesto zůstávám u vžitého označení.

²⁶⁰ *Francouzské zednářstvo a příprava revoluce* [La franc-maçonnerie française et la préparation de la révolution], Paříž 1926, str. 147 ad., uvádí Henry Coston ve své předmluvě k novému vydání *Procésu Ludvíka XVI. a Marie-Antoinetty* [Procès de Louis XVI et de Marie-Antoinette], Paříž 1798, poté 1810 a nyní znovu 1981. Tyto dokumenty jsou pro zednářskou republiku tak demaskující, že vydání z roku 1798 bylo vládou zkonfiskováno a zničeno. Jeden z několika málo exemplářů, který ušel plamenům nebo stoupě, posloužil k vypracování druhého vydání, publikovaného za restaurace.

v soudním sále pod předsednictvím soudce, předali mu petice a vyslechli si stížnosti lidí z města, často přednášené jenom ústně. Poté ze sebe zvolili výbor šesti nebo sedmi členů, který měl všechny místní stížnosti soustředit do jediného dokumentu. Shromáždění se později sešlo po druhé, vyslechlo si čtení dokumentu, případně jej pozměnilo a schválilo, a poté si zvolilo ty, kteří jej posléze měli předat velkému shromáždění v sídle místodržitelství. Tam poprvé narážíme na klérus a šlechtu, ale zabývejme se nyní jen třetím stavem: šlo o to, všechny stížnosti znovu sloučit do jediné. Předčítala se ta, která vypadala být nejuplněnější, zatímco všichni delegáti přitom své lidi měli stále na očích; sledovali každou čárku již předčítaného článku, a nakonec stačilo už jen uplatnit články, které zůstaly, tj. ještě nebyly v hlavní petici. Delegáti fojtství poté předali své písemné stížnosti Generálním stavům, kde znovu začala práce s poskládáním různých dokumentů k vypracování generální stížnosti třetího stavu.

Takové alespoň bylo oficiální schéma. Je třeba pouze vědět, že zmíněné stížnosti v žádném případě nebyly sepsány lidem, nýbrž klikou filosofů. Jistě, občas se tam objevily požadavky čistě místních zájmů, ale jak máme uvěřit, že by prostí venkované své stížnosti dokázali vyšperkovat citáty z Cicera nebo Tacita? A jak také vysvětlit, že jisté petice, pocházející z navzájem velice vzdálených oblastí, si byly tak nápadně podobné?

Porovnejme pro příklad petice z města Béziers a z vesnice Auron, z nichž první leží v regionu Montpellier, druhá v Aix-en-Provence a jsou oddělené od sebe stovkou kilometrů, což vzhledem k tehdejším dopravním prostředkům byla značná vzdálenost.

*

Petice šlechty okresu Béziers, kraj Montpellier, 27. březen 1789:

„Nechť se Generální shromáždění zabývá jako vskutku připravovaným předmětem, přezkoušením, sepsáním a prohlášením práv lidí a občanů, prohlášením, jež bude sloužit za základ všech zákonů, ať již politického, nebo civilního druhu, které nyní i v budoucnu vyjdou ze všech Národních shromáždění.“²⁶¹

*

Petice vesnice Auron, okres Aix-en-Provence, 29. březen 1789:

„Delegáti okresu Aix jsou pověřeni Národním shromážděním navrhnout, aby jako vskutku připravovaný předmět bylo přezkoumání, sepsání a prohlášení všech přirozených a nedotknutelných práv lidí a občanů, prohlášení, sloužící za základ všech zákonů, ať již politického či civilního druhu, jež nyní i v budoucnu vyjdou ze všech Národních shromáždění.“²⁶²

*

²⁶¹ In: *Parlamentní archiv od 1787 do 1860. Kompletní sbírka zákonodárných a politických rozprav francouzské komory* [Archives parlementaires de 1787 à 1860. Recueil complet des débats législatifs et politiques des Chambres françaises], vyd. J. Mavidal, E. Lurent a E. Clavel, první série (1789-1799), díly I-IX, Paříž 1862 ad.; historici tuto sbírku zkracují jako *Archives parlementaires* nebo *A.P.*; nás blíže zajímající období, během něhož bylo Prohlášení lidských práv vypracováno, je v dílu VIII; zde citovaná petiční žádost je v dílu II, str. 348.

²⁶² Tamtéž, díl VI, str. 255.

Také v petici šlechty z Mantes u Paříže jsou podobná slova.²⁶³ Shodnost těchto textů je nevysvětlitelná, nevezme-li se v úvahu korespondenční síť společností výrobců hesel v celonárodním měřítku.

Novodobý badatel, F. G. Hourtoulle (*Zednářstvo a revoluce [Franc-maçonnerie et révolution]*), Paříž 1989, vypátral muže, kteří zmíněné petice koncipovali:

„Všude byly k dispozici jednoduché a pečlivě připravené koncepty k sepsání petic. Jeden z nejrozšířenějších měl titulku ‚Pokyny, zaslané J(eho). (N)ejjasnější. V(ýsostí). vévodou d‘Orléans pro jím zmocněné osoby u místodržitelských shromážděních‘ [Instruction envoyée par S(on). A(ltesse). S(érenissime). le duc d‘Orléans pour les personnes chargées de sa procuration aux assemblées de baillage]. Koncept byl vyroben neúnavným Choderlosem de Laclos, šedou eminencí vévody [a zednářem jako on]. Vedle těchto, ze ‚Společnosti Třiceti‘ vycházejících publikací, existoval také značný počet dopisů a pamfletů, napsaných a zveřejňovaných přímo v místech. ... Vlastní redakce pak probíhala s pomocí konceptů nebo místních vzdělců. Lóžoví bratři všude napomáhali, jak jen mohli, přičemž přirozeně dbali, aby se do nich dostaly myšlenky, prospěšné opozici. Uvedme si několik příkladů z venkova:

V okrese Saint-Flour bylo vidět lóžové bratry Bertranda a Daudeho, dva budoucí poslance, mající na starosti konečnou redakci petic. V Aurillacu byly zase sepisovány lóžovým bratrem Croizetem, státním návladním, podporovaným lékárníkem a lóžovým bratrem Boyssouem.

V Toulouse odhaduje M. Taillefer počet zednářů ve výboru pro stížnosti třetího stavu na 25 procent.

V Autunu ze šesti pověřenců pro petice byli čtyři zednáři.

V Bretani je vliv lóžových bratrů zcela zřejmý...

V Ernée [v části jménem] Mayenne viděl Mistr stolce místní lóže, Delalande, přicházet rolníky z okolí ‚jako v procesí‘ ptát se na radu ohledně stížností a hlasování. Byl také zvolen delegátem a členem výboru, který sepsal definitivní text žádosti.

V Montignacu v Périgordu to byl zase Mistr stolce lóže ‚Opravdové Přátelství‘ [‚La vraie Amitié‘], Elie Lacoste, který se svým týmem bratrů řídil redakci petice.

V Castres byli mezi šesti redaktory petice tři zednáři.“

Tak zvané „veřejné“ mínění tedy bylo silně ovlivněno zednářskými koncepty. Mnohé petice skutečně v různých tóninách protestovaly proti „svévolnému“ výkonu moci. Pryč s tajnými královskými zatykači! Je třeba domoci se svobody smýšlení, řeči, psaní a děláním všeho toho, co zákon nezakazuje. Požadovalo se vydání jednotného zákoníku pro všechny občany i rovnost všech v tom, co se týkalo státních funkcí a úřadů. Má se skoncovat s oddělenými [společenskými] kastami a s privilegovanými postaveními... A jako koruna všeho toho se požadovalo schválení náležitěho zásadního prohlášení práv člověka.

Nijak neudivuje, že petice, které se původně měly týkat jen otázky odvádění daní, přesunuly ve své většině problém na poskytnutí ústavy. Proto se tak nápadně podobaly právům, již po desetiletí hlavně v lóžích vychvalovaných a Američany dosažených je-

---

²⁶³ Tamtéž, díl III, str. 761.

jich proslulým Prohlášením. Král i lid byli notně klamáni. Jednohlasnost stížností působila velmi přesvědčivě. Zednářská korespondenční síť fungovala skvěle!

Je tedy zřejmé, že všechno bylo co nejlépe dirigováno. Drtivou většinu z těch, kdo předstírali, že zastupují „lid“ a „jeho“ ideje, tvořili zednáři. Ti však, jak jsme si již výše řekli, byli ovlivněni americkým Prohlášením do té míry, že vedle bratrů v „Klubu Třiceti“ stále více šířili nové myšlenky ve všech vrstvách obyvatelstva. Kdo by dokázal ten dobrý a zmatený lid zastupovat lépe, než ti samí muži, kteří mu vkládali do úst svá vlastní přání? Navíc se nezasvěcení poslanci, považující zednářské koncepty za mínění národa, tím snáze nechali přesvědčit o lidovosti nové ústavy.

Jak jsme výše viděli, myšlenka prohlášení práv byla vyjádřena ještě před shromážděním delegátů generálních stavů, protože se nacházela již v obrovském množství stížností, sepsaných pod bdělým dohledem sekty. A byly to jediné tyto petice, na něž se později odvolal lóžový bratr poslanec Clermont-Tonnerre, když 27. července v Národním shromáždění předčítal zprávu o obsahu stížností ohledně království dávané ústavy. Poté, co rozdělil petice do dvou velkých kategorií, do jedné, přející si zachování staré ústavy spolu se zastavením jejího zneužívání, a do druhé, požadující ústavu novou, vyslovil se ohledně druhé zvučnou větou:

„Ta druhá, pánové, byla názoru, že první kapitola ústavy by měla obsahovat prohlášení práv člověka, k jejichž zaručení byla zřízena společnost.“²⁶⁴

Clermont-Tonnerre tím jasně stranil druhé kategorii peticí; z té udělal ústřední bod a první nechal tiše upadnout do zapomnění. ... Jak to říkal Weishaupt? „Účel světi prostředky!“

4. Zednářská přísaha v míčovně

Generální stavy byly zahájeny ve Versailles zasedáním z 5. května 1789. Třem stavům bylo oficiálně uloženo rokovat odděleně. Bez ohledu na to poslanci třetího stavu, podporováni jistým počtem členů obou ostatních korporací, žádali o společné zasedání. Dokonce se troufale prohlašovalo, že ti, kdož tento apel jmenovitě nepodpoří, ztratí svůj mandát. Vyjednávání trvala až do poloviny června... 15. června se delegáti třetího stavu prohlásili za reprezentanty národa. Komora třetího stavu se 17. na návrh abbého Sieyès ustavila jako Národní shromáždění. Také zde již zednáři předem rozvinuli svůj komplot. Bratr Sieyès totiž už počátkem roku 1789 připravil půdu svou proslulou brožurou *Co je třetí stav? [Qu'est-ce que le tiers état]*.

„Shromáždění třetího stavu... reprezentuje 25 milionů lidí a rokuje o zájmech národa. Oba ostatní [stavy], i kdyby se [v plném počtu] sešly, mají pouze sílu asi 200 000 individuí a myslí výhradně na svá privilegia. Říká se, že třetí stav nemůže tvořit Generální stavy. Nuže, tím lépe! Vytvoříme Národní shromáždění.“ ... A poté, 17. června, přišel hlavní úder přesně tak, jak to Sieyès předpověděl.

²⁶⁴ Rozpravy v Národním shromáždění byly publikovány v „Parlamentním archivu“ a v „Monitoru“ [Moniteur], jedněch z tehdejších poloúředních novin, vydávaných znovu v 19. století: „Univerzální Monitor“: *Dotisk starého „Monitoru“ od sloučení Generálních stavů až ke konzulátu* (květen 1789 – listopad 1799) [„Le Moniteur universel“: réimpression de l'ancien „Moniteur“ depuis la réunion des Etats Généraux jusqu'au Consulat (mai 1789-novembre 1799)“]. Je třeba blíže prostudovat hlavně I. díl (5. květen-30. září 1789), Paříž 1840.

19. června, když šlechta setrvala ve svém odporu proti jediné komoře, prohlásil se naproti tomu klérus se 149 hlasy proti 137 pro sloučení s třetím stavem. Autorita krále byla vážně otřesena. Ještě před proklamováním deklarace [lidských práv] byl již fakticky uskutečněn jeden z jejích článků, konkrétně číslo 3:

„Princip každé suverenity pramení zásadně v lidu. Žádná instituce, žádná jednotlivá osoba nemůže uplatňovat autoritu, která z toho výslovně nevyplývá.“

17. červen je důležité datum v dějinách Francie... 17. června 1689 Ježíš žádal, aby král Francie zasvětil zemi Jeho Nejsvětějšímu Srdci (srv. IX. kapitolu č. 1). Řečené zasvěcení by nejkřesťanštější monarchii posílilo do té míry, že by říše Satana byla v celém světě úplně potlačena. Na neštěstí se tak nestalo... Toto závažné opomenutí mělo fatální následky: přesně o sto let poté, 17. června 1789, začalo povstání proti královské autoritě. Není nezajímavé podívat se na uspořádání velkolepé slavnosti dvoustého výročí francouzské revoluce 17. června [1989]. Její organizátoři tím chtěli mj. uctít Eiffela, který svou proslulou věž zkonstruoval roku 1889 k stoletému výročí revoluce. ... A jako náhodou má věž tvar otesané pyramidy. Zednářům pyramida symbolizuje moudrost. Okolnost, že věž byla tehdy ještě zkomolená, znamená, že „velké dílo“ není zcela dokončené. Buďme si však jisti, že doba světové republiky není příliš daleko!

Vraťme se do roku 1789. Tyto muže, údajné reprezentanty lidu, již nedokázalo zastavit nic, a už vůbec ne královy rozkazy. Když byl proto 20. června na příkaz dvora uzavřen jednací sál, nedbali zákazu a sešli se v tzv. „míčovně“. Tam si přísahali, že „se nerozejdou a shromáždí se všude, kde to budou okolnosti vyžadovat, a to na tak dlouho, než bude etablována ústava království a založena na spolehlivém základě“. A byli to znovu třítečkoví bratři, kdo udával tón. Z podnětu bratra Guillotina se poslanci rozhodli odebrat do míčovny; přísahu dodali bratři Isaac Le Chapelier a Barnave. Shromáždění ji pak složilo pod předsednictvím bratra Baillyho.

23. června vydal král Národnímu shromáždění příkaz rozejít se a druhého dne se odebrat do míst, přikázaných jednotlivým stavům. Věrní svému slibu poslanci na rozkaz nereagovali a s bratrem Mirabeauem v čele odpověděli, že ustoupí „jenom násilí bajonetů“.

27. června se král vzdal. Přikázal „svému věrnému kléru“ spojit se s třetím stavem. Konečně bylo možné pustit se do díla, organizovat práci a rozdělovat úlohy. 7. července Národní shromáždění jmenovalo ústavní výbor. Zednářský advokát Mounier, delegát Dauphiné [franc. kraje], se stal jeho dopisovatelem. A již 9. července vydal zprávu, začínající takto:

„Výbor považoval za vhodné připomenout účel naší ústavy předběžným prohlášením práv člověka. ... Prohlášení by mělo být stručné, prosté a precizní.“

Pozítří, tedy 11. července, bratr La Fayette, představitel šlechty z Auvergne, předložil stručný, prostý a precizní text v 9 člancích.

5. La Fayetteův koncept

Již jsme si ukázali, že La Fayette byl horlivým členem Klubu Třiceti. Kromě toho téměř každý den přijímal návštěvy ve svém paláci v ulici Bourbon. Tam se velice rád v hlavním salonu ukazoval poblíž dvojité tabule. Na jedné straně dyptichu stálo Pro-

hlášení práv Spojených států, a na druhé – nic. Na dotazy návštěvníků odpovídal: „Ta slouží k přípravě francouzských práv. Právě je zvažuji a pracuji na nich.“²⁶⁵

A La Fayette opravdu již dlouho pracoval na Prohlášení práv. V „Library of Congress“ [knihovně kongresu] ve Washingtonu jsou uloženy dva koncepty, jím vlastnoručně sepsané. První vznikl 12. ledna 1789,²⁶⁶ druhý před 6. červencem. Thomas Jefferson, autor amerického Prohlášení nezávislosti a velvyslanec Spojených států v Paříži od března 1785 do září 1789, měl druhý koncept v ruce a doplnil jej o některá vylepšení, z čehož vznikla třetí, definitivní verze. Jak vyplývá z korespondence mezi La Fayettem a Jeffersonem, dohodli se oba lóžoví bratři na 7. červenci k vyhotovení definitivního návrhu, který měl být 11. července předložen Národnímu shromáždění. La Fayette skutečně 6. července poslal svému americkému příteli tento lístek:

„Zašlete mi Prohlášení práv s Vašimi korekturami? Doufám, že je již zítra uvidím. Kde obědváte? Dobrý den.“ – Jefferson mu odpověděl ještě týž den: „Zítra přinesu listiny, které si přejete; obědvám u hraběnky de Danville, kde budu mít potěšení s Vámi se setkat. Sbohem.“²⁶⁷

Jefferson byl prací svého přítele nadšen. V dopisu z druhé poloviny června 1789 La Fayette pyšně psal:

„Dokončil jsem Prohlášení práv, které H. Jefferson shledal tak dobrým, že požádal o jeho zaslání generálu Washingtonovi, a toto Prohlášení nebo něco zcela podobného se stane katechismem Francie.“²⁶⁸

Dodejme ještě, že Jeffersonova role ve vypracování francouzského Prohlášení se neomezovala na udělení několik rad La Fayetteovi. Ústavní výbor jej zcela oficiálně konzultoval, ale jeho diplomatické postavení mu zapovídalo zaujetí oficiálního stanoviska. Proto se členové výboru u něj doma poloúředně sešli 26. srpna, poslední den debat o Prohlášení, aby různé názory na postavení královské autority v budoucím rozložení sil podřídili jeho smířčímu soudu.

Porovnáme-li první a druhý koncept s textem, předloženým Národnímu shromáždění, uvidíme tam postupnou radikalizaci. Ukážeme si nejdříve první, v lednu 1789 sepsaný text, a poté definitivní verzi, jež pak byla 11. července poslancům předložena.

*

První koncept před 12. lednem 1789:

„Příroda udělala lidi stejnými, monarchií způsobené rozdíly mezi nimi se staly základem a měly by být měřítkem všeobecného užítku.

Práva člověka zaručují jeho vlastnictví, svobodu, jeho čest a jeho život; nesmí být dotčeny s výjimkou rozhodnutí jej samého nebo jeho zástupce, nebo předem přijatého a legálním soudem uplatněného zákona.

²⁶⁵ In: „Zednářské dokumenty“ [Les documents maçonniques], str. 511.

²⁶⁶ První koncept Prohlášení byl dokončen před 12. lednem, neboť toho dne poslal Jefferson jeho opis svému příteli Jamesi Madisonovi.

²⁶⁷ La Fayetteův lístek: „Will you send me the bill of rights with your notes? I hope to see you to morrow. Where do you dine? Bonjour“ (in: *Jefferson Papers*, archiv kongresové knihovny, Washington, svazek L, číslo 8499); Jeffersonova odpověď: „I will bring you the paper you desire to morrow, and shall dine at the Dutchess Danville's where i shall be happy to meet you. Adieu“ (tamtéž, svazek L, číslo 8492).

²⁶⁸ *Vzpomínky* [Mémoires], díl II, str. 309.

Veškerá suverenita tkví zásadně v národě.

Vláda pak se dělí do třech mocí: zákonodárné, zásadně vykonávané početným, svobodně a často voleným reprezentativním shromážděním; výkonné, velení armádě přísluší pouze králi, jehož osoba je posvátná, jemuž jsou ministři odpovědní a poslušnost vůči němu nemá žádné jiné hranice, než takové, které garantují veřejnou svobodu, a dále moc soudcovská a soudní, jíž mají být svěřeny soudy, jejichž jediná úloha spočívá v zachovávání souhrnu zákonů a jejich doslovnému užívání na jim předložené případy; dbá na doslovné dodržování zákona a uplatňování jemu předložených případů. ... Jejich organizace i dohlížení na nestrannost soudců i rychlý výkon spravedlnosti musí být soudcům garantována nezávislost, veřejnosti pak jejich nestrannost a snadné dosažení spravedlnosti.

Daně musejí být ukládány jen krátkodobě a mají odpovídat skutečným potřebám i reálnému majetku při jejich rozdělování.

Hlasem a schopností myslet obdařený člověk nesmí být obtěžován pro své názory, ani pro sdělování svých myšlenek, pokud nenarušuje veřejný pořádek nebo soukromou čest; v takovém případě je podřízen zákonu.

A protože pokrok osvěty i možné zneužívání vyžadují čas od času revizi ústavy, je pro pozdější, avšak pevně určená období stanoveno svolání poslanců, jejichž jediným cílem má být navrátit národu jeho práva, k čemuž jsou obdaření oprávněním zreformovat vládu.²⁶⁹

Třetí, 11. července 1789 Národnímu shromáždění předložená verze:

„Příroda učinila lidi svobodnými a sobě rovnými; pro společenský řád nezbytné rozdílnosti spočívají výhradně na veřejném blahu.

Každý člověk se rodí s nezcizitelnými a nedotknutelnými právy; jsou to svoboda názorů, úcta k jeho cti a životu, ke všem vlohám jeho osoby, činností a schopnostem, k sdělování jeho myšlenek všemi možnými prostředky, ke snaze po zdatu i jeho odporu k útisku.

Uplatňování přirozených práv nemá žádné jiné hranice než ty, jež zaručují jejich užívání ostatním členům společnosti.

Žádný člověk nesmí být podřízen jiným zákonům, než takovým, o kterých on rozhodl sám, případně jeho zástupci, vstoupily v platnost předem a jsou zákonně uplatňovány.

Princip veškeré suverenity tkví v lidu: žádná instituce, ani žádný jedinec nesmí uplatňovat autoritu, která z toho výslovně nevyplývá.

Každá vláda má za jediný účel obecné blaho; řečený účel vyžaduje, aby zákonodárná, výkonná a soudní moc byly rozděleny a omezeny, a aby jejich vnitřní

²⁶⁹ *Jefferson Papers*, svazek XXXVI, číslo 6250. První návrh má na zadní straně Jeffersonovu vlastnoruční poznámku: „Fayette“. Druhý koncept, který zde neuvádíme, protože se velice podobá definitivní předloze, je ve svazku XXXVI pod číslem 6252. Na rubové straně má následující vlastnoruční poznámku: „Faytte, his decln of right“. Na přední straně je několik Jeffersonových poznámek, jmenovitě k rozdělení zákonodárné výkonné a soudní moci. První i druhý koncept, stejně jako definitivní předlohu, podanou Národnímu shromáždění, publikoval Otto Vossler, *Studie Prohlášení lidských práv* [Studien zur Erklärung der Menschenrechte], in: Roman Schnur (vyd.), *K dějinám Prohlášení lidských práv* [Zur Geschichte der Erklärung der Menschenrechte], Wissenschaftliche Buchgesellschaft (sborník *Wege der Forschung*, díl XI), Darmstadt 1964, str. 194-197.

organizace zaručovala svobodné zastoupení občanů, odpovědnost zástupců a ne-strannost soudců.

Zákony musejí být jasné, precizní a pro všechny občany jednotné.

A protože možnost zneužívání i právo následujících generací vyžadují revizi právě platných lidských výtvorů, musí národ mít v určitých případech možnost svolání mimořádného shromáždění delegátů, jehož jediným účelem má být prozkoumat a případně zkorigovat nedostatky dané ústavy.“

*

Bratr La Fayette tedy zamýšlel změnit vládní formu Francie: „její vládu reformovat“ (první návrh), „vládní formu v případě nutnosti pozměnit“ (druhý návrh), „chyby ústavy popřípadě zkorigovat“ (třetí verze). Jako dobrý zednář si přirozeně také pospíšil vychválit a doporučit republiku.

V konečném textu byla *vypuštěna* jakákoli zmínka o králi a monarchii. V první verzi nebyly rozdíly mezi lidmi „podmíněny monarchií“, nýbrž „nezbytností pro společenský řád“. Klausule, stanovící, že „velení armádě přísluší pouze králi“, byla rovněž vypuštěna. Ve skutečnosti měl být král své vojenské velitelské moci postupně zbavován ve prospěch Klubu. V prvním návrhu připadla výkonná moc ještě „výhradně králi, jehož osoba je posvátná“. V definitivní verzi byla tato formule, která až příliš upomínala na království z Boží milosti, nahrazena demokratickým principem; zákonodárná, výkonná a soudní moc má nadále „zaručovat svobodné zastoupení občanů“. Čas z otce na syny děděné monarchie božího práva byl pryč! Zdroj veškeré autority byl do budoucna v národu – čti: v Národním shromáždění, spočívajícím pevně v rukou třítečkových poslanců! Lafaytte kladl důraz na to, „aby žádný jedinec nemohl vykonávat autoritu, jež by z toho neplynula“, což také znamená: i kdyby to byl třeba samotný král. – A aby nakonec Lafayette usadil tři tečky nad „i“, doplnil v definitivním textu ještě nové právo na „odpor proti útlaku“!

Po čtení jeho předlohy zákona v Národním shromáždění 11. července byli poslanci ohromeni takovou troufalostí. Revoluční plán zde byl ukázán až příliš otevřeně. Bratr Lally-Tollandal vystoupil na tribunu a varoval shromáždění před ziskem, který by „nepřátelé lidu“ (tj. protizednáři) mohli vytloukat z La Fayetteova příliš precizního návrhu. Byť i jeho zásady zcela schválil, přesto radil k více nejasnostem textu.

„Předně nezapomínejte,“ prohlásil, „na nesmírný rozdíl mezi vznikajícím národem, který se ozývá univerzu, mezi lidem, jenž svrhl tíživé jařmo a zlomil své okovy [Američané], a obrovitým starým národem [Francouzů], který čtrnáct století poslouchal své vladaře a žil pokojně, pokud se nechal vést ctnostmi a mravní čistotou. Je hrozné na to pomyslet, ještě hroznější je to vyslovit: jsme obléháni pomluvami a chytají se našich projevů, aby lid otrávil; a jakou fatální příležitost jim ještě sami nabízíme debatováním o právu přírody! Brzy zde budeme mít zlovolné vykládání našich myšlenek, našich pocitů... Co by se stalo, kdyby se pár perverzních duší, které našim zásadám naprosto nerozumějí, oddalo nepořádkům a násilnostem, jimiž bychom pak my sami trpěli?“

V citované řeči bratra Lally-Tollendala máme přiznání, že Francie byla hluboce monarchistická, a nešlo tedy na její duši působit tak zhurta. Samotná myšlenka zpochybňování vladařské autority krále, jak to činil La Fayette, a odporování jí suverenitou lidu ve jménu přirozeného práva, tedy již jen tato myšlenka – to lóžoví bratři cítili zcela

přesně – by mohla poslance i lid polekat. Muselo se tudíž postupovat uměřeněji. Proto se rozvinula debata a lóžoví bratři mírnili hlasy, dokud byli poslanci ještě příliš váhaví.

6. Útok na Bastilu

A opět jiná zednářská taktika: násilný čin. Po celou revoluci prolévali lóžoví bratři krev k dosažení svých cílů. První násilný čin se udál v červnu přísahou v míčovně. Po La Fayetteově návrhu z 11. července bratři poznali, že veřejné mínění bylo ještě příliš oddáno královské autoritě, než aby akceptovalo revoluční zásady lidských práv. Protože je nemohli prosadit cestou práva, rozhodli se je etablovat násilně, podnícením povstání ze 14. července. Ještě v této kapitole uvidíme, že 5./6. října byla zorganizována krvavá vzpoura s cílem donutit krále k podepsání pověstného Prohlášení.

Dobytí Bastily bylo skutečně celé zorganizováno zednářstvem. Ponechme stranou obvyklé povídačky o „národu, který si vydobyl svobodu“, a namísto toho si důkladně prohlédněme hlavní aktéry těch pamětihodných dní.

„Kdo to 12. července volal v královském paláci do zbraně? Bratr Camille Desmoulins. Kdo byl jmenován vůdcem domobrany? Zpočátku vévoda d'Aumont, člen lóží ‚Společenská Smlouva‘ [Le Contrat Social] a ‚Svatý Alexandr‘ [Saint Alexandre]. Otálel však, a čas naléhal. Nahrazuje jej tedy hrabě La Salle, zakladatel lóže ‚Úplná Rovnost‘ [La Parfaire Egalité]. Zástupcem velitele je Charles Gaillard, Mistr stolce lóže ‚Opravdová Jednota‘ [La Vraie Union].

Na 13. červenec je určeno velké shromáždění v kostele St. Antonius. Má být řízeno bratrem Prudhonem, notářem, členem lóže ‚Svatý Karel u Spojených Přátel‘ [Saint Charles Des Amis Réunis].

Ráno 14. července 1789 městský výbor prohlašuje, že děla věže Bastily představují nebezpečí pro lid, a pověřuje čtyři zmocněnce vyzvat velitele k jejich stažení. A kdo jsou ti muži? Bratři Bellon a Chaton, členové lóže ‚Jednota Dobrých Francouzů‘ [L'Union Des Bons Français], bratr Billeford z vojenské lóže ‚Sully‘, a Ethis de Courny. Pan de Launay [velitel Bastily] je přijal zdvořile. Vyhověl jejich přání a pozval je k snídani. Po jejich návratu se připravila druhá delegace, vedená bratrem Thuriotem de la Rozière z lóže ‚Spojení Přátel‘ [Les Amis Réunis]. A je to on, kdo promluvil k vojákům [Bastily] a vyzval je ke kapitulaci... Pak jsou ještě dvě další delegace: třetí má za vůdce abbého Faucheta, budoucího [na revoluční ústavu] přísahajícího biskupa v Calvadosu, členu lóže ‚Společenská smlouva‘. Poslední delegace byla vedena bratry téže lóže Millym a Poupartem i bratrem Joanninem, Místrem stolce lóže ‚Trvalé Přátelství‘ [La Constante Amitié]. Bezpochyby nic, než jen samé náhody...

Byl vypracován i oficiální seznam vítězů nad Bastilou. Zahrnuje 763 hrdiny, rozdělené do několika úderných skupin. Pět z nich bylo mimořádně aktivních, mezi nimi: 1. skupina z předměstí Sant Antoine, vedená Santerrem a Palloyem z lóže ‚Svatý František od Naprosté Skromnosti‘ [‚Saint François Du Parfait Contentement‘], resp. ‚Společnost Přátel Mládeže a Humánnosti‘ [‚Société Des Amis De La Jeunesse Et De l'Humanité‘]; 2. skupina z čtvrti velkých tržnic, usídlená v ulici Coq-Héron a poznovu přímo v lóži ‚Společenská Smlouva‘; 3. skupina Stanislase Maillarda, jehož podpis je ozdoben třemi symbolickými tečkami; a dále 4. skupina ‚Rytířů Luku a Samostřílu‘ [‚Chevaliers De l'Arc Et De L'Arquebuse‘]. Velitelem Luku byl bratr Coconnier, bývalý Mistr stolce a dele-

gát lóže ‚Svatý Julián od Poklidného Ticha‘ [‚Saint Julien De La Tranquilité‘], kapitánem Samostřílu bratr Marie z lóže ‚Jindřich IV.‘ [‚Henri IV.‘] v Orientu Paříže. A konečně bylo 300 zběhů z francouzské gardy rozčleněno do tří útočných částí. Nejdůležitější z nich, postavené proti obrannému postavení, veleli Moreton de Chabriant, Mistr stolce lóže ‚Nevinnost‘ [‚La Candeur‘], a Mistr stolce lóže ‚Naprostá Jednota‘ z Orientu v Rousillonu (francouzské oblasti).

Pak tedy již nepřekvapuje číst z pera Gastona Martina, vysokostupňového zednáře a školského rady pro dějiny, následující řádky: ‚14. červenec je koncovým bodem několikaměsíčního procesu kvašení, jehož časový souběh se zasedáním Generálních stavů nelze považovat za výsledek pouhé náhody. Tainem uváděná spontánní anarchie neexistovala. Svržení monarchie byla do nejmenších detailů připravená akce.‘

Neudiví nás ani zjištění, že bratrem Benjaminem Raspaiem, poslancem za department Seine, byl v parlamentu předložen návrh zákona na povýšení 14. července za národní svátek. Naléhavost přijetí zákona byla vysvětlena bratrem Alfredem Naquetem, poslancem za department Vaucluse a členem lóže ‚Přátelé Budoucí Vlasti‘ [‚Les Amis De La Patrie De L’Avenir‘]. A parlament také 8. června [1880] návrh přijal po vyslechnutí referátu bratra Antoine Acharda, poslance za Gironde a zasvěcence v lóži ‚Růže Naprosté Mlčenlivosti‘ [‚La Rose Du Parfait Silence‘]. Promulgační dekret byl podepsán 6. července 1880. ... Prezidentem republiky byl tehdy zednářský bratr Jules Grévy z lóže ‚Dokonalé Přátelství‘ [‚La Parfaite Amitié‘].²⁷⁰

15. července v 8 hodin se Ludvík XVI. ve Versailles dozvěděl o dobytí Bastily. Zeptal se vévody La Rochefoulcauld-Liancourta, mistra garderoby: ‚Je to tedy vzpoura?‘ Vévoda mu odpověděl: ‚Ne, Sire, to není vzpoura, to je revoluce.‘

Takto vytvořené revoluční klima umožnilo povýšit zednářské zásady z faktického na právní postavení. Prohlášení [lidských práv] bylo tedy psáno bodáky.

7. ‚Obrovský strach‘

Pro zaopatření bodáků a pušek, tak potřebných k revoluci, se lóžovní bratři uchýlili k velice prohnané lsti. Jejich korespondenční síť šířila ve všech koutech Francie paniku. Roztrušovala zvěsti, že se již blíží lupičské bandy, rabující vesnice, a proto se řádní občané musejí... ozbrojit.

‚Koncem července,‘ psal historik Frantz de Funck-Brenatano, ‚se rázem od východu po západ, od severu k jihu šířil zvláštní, obrovský strach... Venkovské obyvatelstvo prchalo do měst, jejichž brány se pak hned spěšně zavíraly. Ozbrojení muži se shromažďovali na ulicích; ozývalo se volání, že přicházejí lupiči. ... Do mnoha míst přibývali poslové s vytřeštěnýma očima na zpěněných koních: ‚Bandité jsou už támhle na kopci a číhají v houští... Za dvě hodiny už budou ve městě‘. – Vzpomínka na takový alarm zůstala dlouho vtištěná do paměti generací, které jej zažili. ‚Obrovský strach‘ [‚la grande peur‘ – v spisovné francouzštině], tak znělo označení, jež se mu dávalo ve střední Francii. Na jihu se [podle da-

²⁷⁰ François Brigneau, *Zednářstvo, 14. červenec a revoluce* [La franc-maçonnerie, le 14 juillet et la révolution], in: ‚Anti-89‘ [L’Anti-89], číslo 13, Suresnes, říjen 1988; srv. také číslo 22 z července 1989.

ného dialektu] říkalo ‚la grande pourasse‘, ‚la gande paou‘ nebo ‚l’annada de la paou‘. Jinde to byl zase ‚den lupičů‘ nebo ‚strašný čtvrtek‘ resp. ‚strašný pátek‘ podle toho, kterého dne panika vypukla. Ve Vendée zůstala vzpomínka na událost pod jménem ‚Magdalenino nedorozumění‘ [‚les brouilles de la Madeleine‘]... Strach tam vypukl skutečně 22. července na svátek svaté Magdaleny.²⁷¹

Výnos, který Národní shromáždění zveřejnilo 10. srpna 1789, konstatoval v preambuli všudypřítomnost a současný výskyt paniky. „Alarmy byly hlášeny z nejrůznějších provincií a téměř v ten samý den.“ – A přesto se nikde neukázal ani jediný lupič! Po celé Francii současně šířená fáma se dá vysvětlit pouze existencí zednářské korespondenční sítě, která vytvářela veřejné mínění! Viděli jsme ji už při práci, když všude rozšiřovala pamflety ve prospěch lidských práv: tentokrát měla její nová, ještě záluďnější ofenzíva za cíl vyvolat paniku, aby byla záminka k uchopení zbraní. Formovaly se Národní gardy. V necelých dvou týdnech byly povolány tři tisíce mužů a oblečeny do národních barev. Takto shromážděné zbraně samozřejmě neměly být použity proti předstíraným lupičům, nýbrž **proti králi!** Strach z lupičů vytvořil skutečné lupiče, kteří se nyní zmocnili potřebných zbraní. A náš čtenář asi již nebude překvapen zjištěním, že podle F. G. Hourtoullem v ‚Zednářstvu a revoluci‘ sestavené statistiky tvořili zednáři zhruba 40 procent stavu mužstva Národních gard v Paříži. Navíc autor sděluje, že z 12 pobočků La Fayettea, velitele pařížské Národní gardy, jich 10 náleželo k sektě.

Dominující role zednářstva byla pranýřována dokonce již současníky revoluce. Roku 1797 vydal Sourdat v Neufchâtelu knihu s titulem *Skuteční původci revoluce ve Francii roku 1789* [Les véritables auteurs de la révolution de France en 1789], v níž na str. 453 konstatuje:

„Byli to zednáři, kdo v červenci 1789 v tentýž den a v tutéž hodinu rozšířili po celém království varování před údajnými lupiči; byli to zednáři, kteří si vytvořili všeobecný souhlas a zmocnili se posledních majetků ve prospěch strany [revolucionářů].“ Sourdat nebyl jediný, kdo tak uvažoval. „Mnozí historici v tom spatřují důkaz o obezřetné a dokonalé organizaci revoluční strany, jejíž agenti byli na celém území království poslušni jednotného velení.“²⁷²

Podezření starých historiků bylo nedávno potvrzeno F. G. Hourtoullem, který připadl na šťastnou myšlenku zjistit počty zednářských pošt mistrů. Prohlédneme-li si přehled vyšších poštovních zaměstnanců v Paříži i v provinciích, bude nám jasné, že zednářská chobotnice měla svá chapadla všude!

Vytvoření Národní gardy bylo jednou z nejdůležitějších událostí revoluce. K rozdracení nepřátel „lidu“ již teď zednářstvu stačilo nechat zaznít svému pověstnému zvolání: „Do zbraně, občané!“

8. Vypracování Prohlášení

Ústavní výbor se zorganizoval v definitivní podobě a jmenoval svým mluvčím arcibiskupa z Bordeaux, Championa de Cicé, jednoho z nejpřístupnějších a nejosvícenějších

²⁷¹ Článek Funck-Brentana in: „Společenská reforma“ [La réforme sociale], 1. listopad 1904, str. 670 a dále.

²⁷² Pierre de Vitt, *Strach roku 1789. Čas lupičů v Limousinu* [La peur en 1789. La journée des brigands en Limousin], str. 7; tento text byl spolu s texty Sourdata a Funck-Brentana reprodukován msgre Delassem in: *Protikřesťanské spiknutí* [La conjuration antichrétienne], str. 187 ad.

ších duchů mezi příslušníky vysokého kléru. Zpráva, kterou vydal 27. července, opravdu svědčí o jeho značné otevřenosti novým idejím. Arcibiskup se vyjádřil pro Prohlášení, které mělo napodobit americké.

„Tato šlechetná myšlenka, zrozená v jiné hemisféře, se musela jako první přesadit k nám. Přispěli jsme k událostem, jež Severní Americe navrátily svobodu... Ukazuje nám, o jaké principy se musíme opřít pro udržení té naší... A je to Nový svět, do nějž jsme kdysi nepřinášeli nic, než okovy, který nás nyní chrání před neštěstím, být jimi sami spoutáni.“ – Pak pokračuje: „Členové vašeho výboru se všichni do jednoho zabývali tímto důležitým Prohlášením. Bylo vám dáno na vědomí již v tištěné formě od pana abbého Sieyèse a od pana Mouniera vám bylo rovněž sděleno.“

Pak jen mimochodem ještě poznamenal, že první Prohlášení se vyznačuje „řetězcem myšlenek“, jež však znesnadňují jeho četbu. Naproti tomu to poslední je pro svou jednoduchost a eklektismus přístupné všem. La Fayetteův koncept se v zásadě již nachází v Mounierově návrhu, který „neleníl konzultovat předlohy různých předních členů tohoto shromáždění“. Shromáždění bylo předloženo kolem padesáti návrhů Prohlášení lidských práv. Všichni lóžoví bratři přirozeně usilovali prosadit se proti ostatním. Každý měl na mysli svůj vlastní koncept, nejen La Fayette, Sieyès či Mounier, nýbrž také Condorcet, Target, Marat, Mirabeau, Rabaud de Saint Eienne, Robespierre a další. Všechny tyto texty, které zde nemůžeme reprodukovat, jsou publikovány badatelkou „Národního ústředí pro vědecký výzkum“ [„Centre national de la recherche scientifique“ C.N.R.S.], Christine Fauré, pod titulem *Prohlášení lidských práv [Les déclarations des droits de l'homme]*.²⁷³

Byť se i podle arcibiskupových údajů všichni členové výboru zabývali Prohlášením, pak se přesto již od začátku projevovaly názorové rozdíly. Malouet a biskup z Langres, Guillaume de la Luzerne, dokonce 1. srpna zpochybnili vůbec vhodnost takového Prohlášení. Odporoval jim zednářský advokát Barnave, delegát třetího stavu, poukazem na potřebu mít „jednoduchý a chápavostí všech přiměřený národní katechismus“. Poté tam byla vidět i skupina s dalším bodem: požadovala totiž, aby Prohlášení bylo provázeno také povinnostmi. Lubersac, biskup z Chartres, s tím naprosto a plně souhlasil: „Tak lichotivé vypočítávání práv musí být provázeno povinnostmi jako vyvažujícím činitelem.“ Doporučil, aby byl dokument uveden „několika vznešeně vyjádřenými religiozními myšlenkami“... Abbé Grégoire, zástupce kléru z Lotrinska či mnohem spíše poslanec zednářstva, mu dal za pravdu konstatováním, že „člověk je obecně spíše nakloněn užívání svých práv, nežli plnění povinností“. Jak vidno, byl ústupek pouze obratným šachovým tahem: šlo jenom o otázku, zda Prohlášení doplnit povinnostmi nebo ne; *o jeho samotné realizaci se již nedebatovalo!*

Druhý hrabě de Toulangeon, jeden z prvních šlechticů, kteří se připojili k třetímu stavu (byl zednář...), rázně skoncoval s debatami, jež vůbec žádnými skutečnými debatami nebyly. Upozornil, že povinnosti budou zformulovány v ústavě, která vyvodí důsledky ze zásad, napsaných v Prohlášení. Hrabě de Clermont-Tonnere odměnil jeho „moudrou“ poznámku vřelým potleskem. Přirozeně, vždyť nakonec i on sám rovněž patřil k sektě. A tak 4. srpna byla zmařena jakékoli vyhlídka na oslabení revolučního Prohlášení takovými povinnostmi, jež by alespoň dávaly příležitost mluvit o křesťan-

---

²⁷³ Paříž, 1988; kapesní vydání Paříž 1989.

ských povinnostech. 570 hlasy proti 433 byla odmítnuta myšlenka sestavit deklaraci povinností.

Na závěr zasedání se utvořil pětičlenný výbor, jemuž připadla konečná redakce. Seděli v něm biskup z Langres, Guillaume de la Luzerne, právníci Démeunier („Devět Sester“), Redon a Tronchet, i konečně a především jako hlavní postava Mirabeau, který do Francie uvedl iluminátství a ochotně přijal roli referenta. Pověřil ženevského protestanta, pastora Etienne Dumonta, zkombinováním různých konceptů Prohlášení. ... Bylo lze volit z 50 vzorů. Mirabeau je zredukoval na 20, mezi nimiž byly ty nejdůležitější, tedy La Fayette, Sieyès a Mouniera – pořád těch samých!

17. srpna byla zpráva předložena. „Výbor,“ prohlásil Mirabeau, „udělal všechno, co bylo v jeho silách, aby po vzoru Američanů vydestiloval základní principy.“ Okamžitě po oznámení rozpoutal oficiální návrh vášnivou debatu. Lóžoví bratři nebyli spokojeni: podle nich nešlo Prohlášení dost daleko! Abbé Grégoire a Sieyès, Mounier, Adrien Duport i Alexandre de Lameth – všichni zednáři – kritizovali text tak dlouho, až se to stalo jistým druhem reklamní textové soutěže. Shromáždění k ní vyzvalo svých třicet úřadoven. Nakonec byl přiklepnut šestý z nich pod předsednictvím Championa de Cicé. Jeho návrh byl přepracováním návrhu, předloženého La Fayettem. Mirabeau pak celek korunoval preambulí (jejíž kuriózní vznik jsme zachytili v následující poznámce),²⁷⁴ která spolu s prvními třemi články Prohlášení byla shromážděním 20. srpna přijata. Šest dalších poté 21., desátý 23., čtyři následující 24., a konečně také tři poslední 26. srpna.

Ve všech debatách byl Mirabeau vždy nejvýmluvnějším a nejbouřlivějším řečníkem. Se zednářským pastorem Rabaudem de Saint Etienne vystupoval proti zastáncům státního katolicismu, ale za totální svobodu v náboženské oblasti, a jen litoval, že článek 10 ji uznává pouze neurčitými výrazy a s výhradou. A skutečně se tam říká: „Ni-

---

²⁷⁴ Příběh vzniku preambule zrekonstruoval Marcel Thomann in: *Preamble Prohlášení lidských práv (1789). Několik nepublikovaných výsledků zkoumání jejího zkoncipování a obsahu učení* [Le Préambule de la déclaration des droits de l'homme (1789). Quelques résultats inédits d'une recherche sur sa rédaction et son contenu doctrinal], in: „Viděno shora“ [Vu de haut], číslo 5, Paříž 1986.

V kapitole věnované teoretikům přirozeného práva jsme zmínili dvě díla, která sepsal románský Švýcar Burlamaqui 1747 a 1751. Jejich vliv musel být značný: „V Ženevě,“ píše Thomann, „zuřila roku 1780 divoká revolta ‚patriotů‘, a Genf argumentoval přirozeným právem.“ Revolta ztroskotala; Mirabeau třem těmto expertům na lidovou revoluci, kteří byli od roku 1782 ze své země vypovězeni, platil, aby mu pomáhali s jeho novinářskými a politickými pracemi: byli to právník Duroverai, pastor Dumont a bankéř Clavière, kterého jsme již s Brisotem viděli při práci (srv. V. kapitolu č. 5). „Pastor Dumont ve svých *Pamětech* [Mémoires] referuje, jak si čtyři pracovníci ‚dílny‘ rozdělili práci. Clavière se jako bankéř zajímal více o hospodářské a praktické aspekty konceptu. Dumont báječně názorně vysvětlil liberální tendence, panující v týmu.“ Podle vlastních slov toužil ve Francii roku 1789 „dokončit to, co revoluce v Ženevě pouze začala“. V posledních paragrafech jeho *Filosofických tezí o vlasti* [Thèses philosophiques sur la patrie], Ženeva 1767, je následující věta: „Naše rány osudu nám musejí být poučením; je to zapominání na věčné zásady, jemuž nyní děkujeme za své trápení.“ Poté, co Mirabeau vybrousil sloh, byla tato formulace vložena do Prohlášení z roku 1789: „... v uvážení toho, že neznalost, opomíjení či pohrdání právy člověka je... jedinou příčinou veřejného zla...“. Tehdejší noviny označily oba ženevské revolucionáře za „neviditelné zákonodárce“. – „Duroverai a Clavière, přátelé pana hraběte de Mirabeau ... se stali orákuly a prostřednictvím našeho nejlepšího řečníka nám sdělili nejkrásnější zákony Ženevy, jediné přiměřené velkému království.“ – Ženevané radili Mirabeauovi, Američan Jefferson dirigoval La Fayette, anglická vláda pod bratrem Pittem financovala vzbouřence – tak zvaná „francouzská“ revoluce byla internacionálním spiknutím!

kdo nesmí být obtěžován pro své názory, i religiozni, pokud jejich projevy nenarušuje zákonem stanovený veřejný pořádek.“ ... Ve svých novinách „Kurýr Provence“ [„Courier de Provence“] Mirabeau ostatně na toto téma napsal:

„Nedokážeme skrývat svou bolest, že Národní shromáždění namísto toho, aby zardousilo zárodek intolerance, si jej v Prohlášení lidských práv drží takřka v rezervě. Namísto jednoznačné chvály náboženské svobody vyhlásilo, že projevy tohoto druhu mohou být podvázány, veřejný pořádek se proti nim může postavit a zákon je smí omezit. Všechno to jsou chybné, nebezpečné a netolerantní zásady, o něž by mohl Dominik i [velký inkvizitor] Torquemada opřít své krvežíznivé učení.“

Tentýž postoj choval Mirabeau také k článku 11, stanovujícímu omezení totální tiskové svobody, kde se skutečně píše: „... s výjimkou odpovědnosti za zneužití zákonem stanovených případů.“ Bratr Robespierre s ním souhlasil a prohlásil se za nepřítele „takových omezení, která mohl vymyslet jen despotismus“. Jakmile se však on dostal k moci, neváhal tentýž Robespierre ani v nejmenším pronásledovat katolické náboženství a zrušit svobodu tisku. „Žádnou svobodu nepřítelům svobody!“²⁷⁵

Tato svědectví jsou utěšující. I když se zednářům podařilo protlačit své Prohlášení, přes to si nejextrémnější z nich stěžují, že není dost radikální, protože královské moci a katolickému náboženství pořád ještě ponechává právo na existenci.

9. Prozatímní publikování

Když 27. srpna předsedající navrhl věnovat se 18. článku, narazil na odpor. ... Byl upozorněn, že je nyní naléhavější dát zemi ústavu; poté již bude také snadnější uzavřít Prohlášení. Mirabeau se neprodleně vyslovil v témže smyslu, a to tím raději, že byl téměř vždy opačného názoru, než shromáždění. V „Kurýru Provence“ si ustavičně stěžoval na „omezení, opatrnická opatření a podmínky, jež všude z práv dělají povinnosti, a ze svobody okovy, malicherně svazující občanský stát namísto prezentování přirozeně svobodných lidí“. Mirabeau byl očividně důstojným žákem Weishaupt!

Shromáždění rozhodlo nechat již schválené články co možná nejrychleji prozatímně vytisknout. 2. října byl text krátce zrevidován, což nabídlo příležitost k dvojímu doplnění. Na konec Mirabeauovy preambule bylo připojeno několik slov s vysvětlením, že dokument byl vypracován „v přítomnosti a pod záštitou Nejvyšší bytosti“. Na druhém místě se vložilo slovo „ani“ do věty „nikdo nesmí být obtěžován pro své religiozni názory...“ – Tato vsuvka dodala řečenému jiný smysl.

I jen zběžné porovnání La Fayetteova Prohlášení s tím, jež pak bylo přijato Národním shromážděním, dokazuje, že Mirabeau měl pravdu: La Fayetteův návrh byl poněkud zmírněn.

*

Prohlášení práv člověka a občana, 26. srpen 1789:

„Představitelé francouzského lidu, sdružení jako Národní shromáždění, mající za to, že neznalost, opomíjení či pohrdání právy člověka je jedinou příčinou veřejného zla a zkázy vlád, rozhodli v slavnostním prohlášení vyložit přirozená, ne-

²⁷⁵ Jako učenlivá ozvěna zní proslulý výrok bývalého německého kancléře Helmuta Kohla, zednáře a Žida: „Žádnou toleranci netoleranci!“; pozn. editora českého překladu.

zadatelná a posvátná práva člověka, aby tak všechny části společnosti ustavičně upomínalo na jejich práva a povinnosti; aby stejně tak bylo dbáno aktů zákonodárné i výkonné moci, které mohou být kdykoli porovnány s účelem jakékoli politické instituce, jichž by se mělo tím více hledět; aby se dbalo nároků občanů, nadále založených na prostých a nesporných zásadách, majících navždy sloužit k zachování ústavy a ke štěstí všech. ... Vzhledem k tomu Národní shromáždění v přítomnosti a pod záštitou Nejvyšší bytosti uznává a prohlašuje následující práva člověka a občana.

1. Lidé se rodí a zůstávají svobodní a rovni si v právech. Společenské rozdíly mohou být založeny pouze na všeobecném prospěchu.

2. Účelem každého politického sdružení je zachovávání přirozených a nedotknutelných práv člověka. Těmito právy jsou svoboda, vlastnictví, bezpečí a odpor proti útlaku.

3. Princip každé autority spočívá zásadně v lidu. Žádná korporace, žádný jednotlivec nemůže vykonávat jakoukoli autoritu, která z toho výslovně nevyplývá.

4. Svoboda spočívá v tom, že se smí dělat všechno, co neuškodí jinému: proto užívání přirozených práv každého člověka nemá žádné jiné hranice, než ty, které ostatním členům společnosti zajišťují tatáž práva. Řečené hranice mohou být stanoveny pouze zákonem.

5. Zákon je oprávněn zakazovat jen společnosti škodlivé činnosti. Ničemu, co není zákonem zakázáno, se nesmí bránit, a nikdo nesmí být nucen dělat, co není zákonem nařízeno.

6. Zákon jest výrazem obecné vůle. Všichni občané mají právo osobně nebo svými zástupci na jejich utváření spolupůsobit. Právo musí být pro všechny stejné, ať už chrání nebo trestá. A protože jsou si všichni občané před zákonem rovni, mají také všichni stejný přístup ke všem hodnostem, postavením a veřejným úřadům, přiměřeným jejich schopnostem a bez jiných rozdílů, než je jejich mravnost a talent.

7. Žádný člověk nesmí být obviněn, zatčen nebo vězněn kromě zákonem stanovených případů a v odpovídající, předepsané formě. Ti, kdo by požadovali, vydávali, prováděli nebo nechávali provádět svévolné zákony, musejí být potrestáni; avšak každý mocí zákona předvolaný nebo zatčený občan musí okamžitě uposlechnout: odporem se proviňuje.

8. Zákon smí stanovit jen striktní a zjevně nezbytné tresty, a nikdo nesmí být trestán jinak, než na základě před deliktem schváleným, vydaným a právoplatně užívaným zákonem.

9. Protože je každý člověk považován za nevinného, dokud není prohlášen vinným, musí být, pokud se považuje za nezbytné jej zatknout, zákonem přísně zakázána každá tvrdost, není-li to nutné k zajištění jeho osoby.

10. Nikdo nesmí být obtěžován ani pro své religiózní názory, pokud jejich projev neruší zákonem stanovený veřejný pořádek.

11. Svobodné šíření názorů je jedním z nejvzácnějších práv člověka; každý tedy smí svobodně mluvit, psát a tisknout, s výjimkou odpovědnosti za zneužití v zákonem stanovených případech.

12. Zaručení lidských práv vyžaduje veřejnou moc; ta je tedy zřízena k užítku všech, a ne speciálně k prospěchu těch, jimž byla svěřena.

13. K provozu veřejné moci a na výdaje správy je nezbytná všeobecná daň; ta musí být rovnoměrně rozdělena na všechny občany s přihlédnutím k jejich majetku.

14. Občané mají právo sami nebo prostřednictvím svých zástupců zjišťovat nezbytnost veřejných daní, sledovat jejich využívání, míru a období trvání, svoobodně je povolovat i prosazovat jejich vybírání.

15. Společnost má právo požadovat od každého služebníka státu skládat účty z jeho správy.

16. Společnost, v níž záruka práv není zajištěna a která nezná stanovené oddělení moci, nemá ústavu.

17. Protože je vlastnictví nedotknutelným a svatým právem, nesmí o něj být nikdo připraven, pouze v tom případě, že by to vyžadovala zákonem stanovená veřejná nezbytnost a s podmínkou předchozího spravedlivého odškodnění.²⁷⁶

10. Trhovkyně vynucují podpis krále

Takto prohlédnutý a opravený text byl po ratifikaci Národním shromážděním předložen králi k podepsání. Ludvík XVI. se během celého trvání diskusí zdržel sebemenšího projevu svého mínění. Nyní si vzal čas na rozmyšlenou a 5. října prohlásil, že je z Prohlášení bezradný, protože formuluje „vedle velmi dobrých mravních zásad... také principy, schopné rozdílného výkladu“.

Shromáždění pochopilo královu odpověď jako vytáčku... Na místě rozhodlo vyslat k němu delegaci, která měla požadovat oficiální a okamžitou odpověď. Do čela delegace se postavil bratr Mounier. Poté se ihned vydal do zámku, kde našel všechno v naprostém rozčilení. A to právem! Téhož rána se již dalo do pohybu vzbouření, sledující přesně stanovený plán, který se však teprve postupně začal rýsovat. Již dva dny zednářům tak vítané rabování ochromovalo zásobování Paříže potravinami. Velmistr Velkého Orientu, Filip vévoda d'Orléans, králův bratranec, vyvezl obilí do Anglie, a proto Pařížané žádné nedostali! Pak již stačilo jen několik paličských projevů poslanců na podněcení vyhladovělých ubožáků k protestu. Vévoda d'Orléans sáhl hluboko do vlastní kapsy, aby je přemluvil k pochodu na Versailles. V čele táhly hordy pěti až šesti tisíců žen, trhovkyň a prostitutek, domáhat se na králi chleba. Cvičené oko mohlo mezi nimi rozeznat slušnou řádku našminkovaných mužů v sukních. Po nich se dala na pochod také Národní garda se svým generálem – La Fayettem! Poté následovala tlupa lůzy z nejnižších vrstev lidu. Všechno se nakonec slilo v jediný proud.

Ve Versailles se spolehli na své gardy. Zvažovalo se také odeslání dvora a vlády do Rambouillet. Byl záměr vytvořit jezdeckou jednotku, v jejímž čele by měl král na koni zaútočit na pochodující bandy. Nicméně Necker – jako pravý zrádce! – radil vůbec se nehnout z místa. Nakonec se spokojili s uzavřením mřížových vrat a vedle gardy rozeřádali i flanderský pluk.

Ludvík XVI. byl takřka v kleštích: na jedné straně Velkým Orientem totálně řízené lidové povstání, na druhé bratr Mounier, poslanec Národního shromáždění, který nalé-

---

²⁷⁶ Prohlášení z roku 1789 je doloženo na různých místech. My jsme použili sbírku, jejímž autorem je Jean-Jacques Vincensini, *Knih lidských práv. Historie a texty od Magna Charty (1215) až po nejnovější mezinárodní úmluvy* [Le livre des droits de l'homme. Histoire et textes, de la Grande Charte (1215) aux plus récents pactes internationaux], Paříž 1985.

hal na podepsání revolučního prohlášení. Nerozhodnost krále trvala až do večera. Teprve v deset hodin resignovaně podepsal.

„Dobře dvacetkrát,“ píše Meunier ve svém líčení této historické scény, „jsem pohrozil odchodem, pokud nedostanu souhlas [s Prohlášením]. Konečně po pěti hodinách čekání jsem byl zavolán ke králi, který vyslovil přijetí [Prohlášení] bez výhrad. Podepsal a podal mi je. Slyšel střelbu.“²⁷⁷

Král podepsal, protože chtěl zabránit prolévání krve svého národa. Přesto střelba ve skutečnosti nepocházela z bitvy: právě bylo rozhodnuto povolat většinu [ozbrojených] pořádkových sil, a když jednotky odcházely z kasáren, byly [přátelsky] uvítány několika výstřely.

La Fayette, pokrytecky předstírající, že stojí na straně krále, dorazil o půlnoci a žádal nahrazení tělesné stráže Národní gardou, která – vytvořena „velkým strachem“ – byla logicky celým srdcem oddaná Klubu. A to natolik, že když se druhého dne vzbouřenci probudili, našli vstupy do zámku otevřené svými spolubratry z Národní gardy! – Zaútočili na palác s řevem: „Sem se srdcem královny! Chceme jí uříznout hlavu, vyrvat srdce, usmažit si její játra, ze střev si udělat stužky... a teprve potom budeme spokojeni!“²⁷⁸

La Fayette uklidňoval vzbouřence. Král s rodinou se ukázal na balkoně a ozvalo se jásání. Dav byl znovu při smyslech. Za ženy převlečení zednáři však začali skandovat: „Král do Paříže!“ Tomu se muselo ustoupit. Královský kočár předjel kolem hulákajícího zástupu, vykřikujícího obscénní hesla, doprovázen *podivuhodně odkudsi se vynořivšími vozy s moukou* a nepořádným hloučkem vojáků. Večer královská rodina dorazila do Tuilerií. Revoluční Klub měl své rukojmí i jeho podpis!

11. Ústava z roku 1791

Ústava na svůj příchod potřebovala hodně času. Teprve 7. srpna 1791 ji mohl Thouret konečně předčítat. Připomněl rozhodnutí z 27. srpna 1789, vrátit se po uzávěrce redakce ústavy k Prohlášení lidských práv a k jeho dokončení. Přesto ještě dodal, že vypracováním ústavy pověřený výbor, i ti, kdo měli na její revizi dohlížet, ponechali Prohlášení v původní formě bez jakýchkoli dalších korekcí.

„Již se stalo,“ vysvětlil Thouret, „politickým krédem. Prohlášení je vyvěšeno všude na veřejných místech v tištěné podobě, je doručené do obydlí občanů na venkově, a děti se je učí s papírem v ruce. Bylo by nebezpečné současně s tím zveřejňovat ještě další, odlišné Prohlášení, nebo jen pozměnit jeho doslovné znění.“²⁷⁹ – Tím chtěl Thouret říci, že pozměnění principů, prohlášených za neměnné a posvátné, tedy jakákoli obměna tohoto nového Desatera by mohla ohrozit zednářské vymývání mozků.

Pokud šlo o ještě chybějící články, ty zatím členové příslušných výborů zapracovali do ústavy. „To mělo ostatně tu výhodu, že mohli určitá ustanovení Prohlášení doplnit, aniž by ono samo mohlo vypadat jako nedostatečné nebo nejednoznačné, čehož se již někteří snažili zneužívat.“ Uvedme si zde jen roku 1791 zamýšlená „vylepšení“: „Ne-

²⁷⁷ In: Ferdinand Buisson, *Nový slovník pedagogiky* [Nouveau dictionnaire de pédagogie], vydání z roku 1911, heslo „prohlášení“, str. 493 A.

²⁷⁸ In: Gaxotte, str. 148.

²⁷⁹ In: Buisson, str. 453 B.

ni žádná šlechta, žádná hodnost paira, nejsou žádné dědičné pocty, stavovské rozdíly, žádná dědičná bezpráví ... a také již nejsou žádné cechy.“ – „Zákon nadále neuznává žádné religiózní sliby ani jiné závazky, které by odporovaly právům nebo ústavě.“ – Články 10 a 11 byly zradikalizovány: ústava garantuje každému člověku vyslovování, napsání, vytištění i zveřejnění jeho názorů, aniž by jeho projev směl být před publikováním podroben nějaké cenzuře nebo dozoru, a má garantováno pěstovat religiózní kult, s nímž se cítí být svázán.“ – Tím již neměla Církev žádné právo dozoru na škodlivé knihy, jež by se šířily, a náboženská svoboda byla hlasitě vychvalována. Stát sáhl také na zboží kléru prohlášením: „Majetky, určené k výdajům na bohoslužbu i na všechny služby veřejnému blahu, náležejí národu a jsou mu vždy k dispozici.“ Katolická církev (ale ne již protestanti a Židé) byla připravena o své vlastnické právo a současně ztratila autonomní moc sama si určovat své [vůdčí] členy. Napříště měli [jen] protestanti, Židé a nevěřící „právo sami si vyhledávat a volit služebníky svého kultu“. Církvi bylo rovněž odebráno školství, jehož nejvznešenější poslání přece spočívalo právě ve výchově duší. Namísto toho se mělo udělovat „všem občanům společné státní vyučování“. A poprvé se v textu ústavy objevilo slovo „bratrství“: zavedly se národní svátky s cílem „zachovávat památku na francouzskou revoluci a prohlubovat bratrství mezi občany“.

Ohledně královské moci byla ústava naprosto jednoznačná. I když se stále ještě bral zřetel na zásadu salického zákona – dědičná moc, odpovídající pořadí přecházení prvozenství z jednoho mužského potomka na druhého –, katolicita [krále] již nadále neměla význam. Od nynějška nezáleželo na tom, dává-li se králi titul „zástupce Krista“ [„Lieutenat (= Lieu-Tenant) du Christ], nebo jen „král Francouzů“. A to ne bez důvodu, protože království Našeho Pána a Naší Milé Paní bylo zcela zamlčeno! Ostatně se popírala každá Boží autorita: pouze lidský zákon dovoloval králi vládnout. Budoucí suverén by již neskládal přísahu před Bohem, nýbrž před zákonodárnou korporací. ... A ještě jakou přísahu! Takovou, podle níž „má být věrně oddaný národu a zákonu, a má užívat všech na něj delegovaných mocí k zachování v letech 1789, 1790 a 1791 vydaných ústav i k realizování zákonů“. Pomazání – jak se dalo tušit – se stalo zbytečným. Určité články uváděly do detailů důvody pro abdikaci krále: neposlušnost vůči přísaze, velení proti národu zaměřené armádě, a opuštění království. Zednářským shromážděním nařízená abdikace dovolovala soudit krále jako prostého občana.

Ludvík XVI. odmítl ústavu, která jej nutila zradit slib svého pomazání, a brala mu každou autonomii. V noci 20. června 1791 se pokusil uniknout do zahraničí, byl však již 21. zradou ve Varennes zadržen a 25. dopraven do Paříže. ... 14. září byla ústava promulgována. Jelikož však monarcha byl v Tuileriích v domácím vězení, zatímco měl být podstatným orgánem nového režimu, scházela ústavě soudržnost. Taková ústava byla napůl mrtvě narozené dítě, protože nové Zákonodárné shromáždění nebylo schopné se uplatnit. Tím vyššímu respektu a tím většímu vlivu se těšilo Prohlášení lidských práv. A bylo to právě ono, na něž se zvolení poslanci vždy odvolávali, kdykoli se dostali do konfliktu s královskou autoritou. Byly to zásady z roku 1789, o které se opírala revoluční propaganda s požadavkem zřízení republiky. Poté posloužil článek 15 Prohlášení také jako právní základna k zahájení procesu s králem: „Společnost má právo požadovat od každého služebníka státu skládat účty ze své správy.“ – Třítečkoví právníci nebyli příliš úzkostliví, když šlo o „vyhubení rasy Kapetovců“... Přestože nová ústava z roku 1791 králi nedovolovala nabýt zákonodárné moci, revolucionářům to ni-

jak nevadilo udělat z toho základnu pro proces, který probíhal zcela „zákonně“. Svržený král byl svými soudci odsouzen z moci jím nerespektovaného článku nové ústavy. A další anomálie: poslanci byli současně žalobci i soudci! – **Zednářská tolerance jde zřejmě vždy ruku v ruce s nespravedlivým pronásledováním monarchie a katolicismu!**

Facit

26. srpna 1789 schválené Prohlášení práv člověka a občana nepřineslo jen – jak se až příliš dlouho nechávalo věřit – výraz oprávněných snah dobrého francouzského lidu. Je sice pravda, že promulgovalo řadu zcela nesporných zásad, jako třeba „společenské rozdíly mohou být založeny pouze na všeobecném prospěchu“, „zákon je oprávněn zakazovat jen společnosti škodlivé činnosti“ nebo „vlastnictví je svatým a nedotknutelným právem“. Přesto budí podiv, že zákonodárce považoval za nezbytné vytvořit novou ústavu k stvrzení práv, uznávaných a praktikovaných celým světem. ... Tolik nenapadnutelných zásad bylo totiž zapotřebí k prosazení článků, které představovaly vlastní smysl revolučních principů z roku 1789. A právě na prosazení takové koncepce pracovali zednáři tak posedle, potají a systematicky. Tím byly národu bratry vnuceny tři nové myšlenky: 1. Lid není povinen dodržovat zákony, které by si sám neschválil. 2. Zákonná moc spočívá v množství. 3. Všichni lidé se rodí stejně svobodní a sobě si rovní. V následující druhé části budeme perverzní obsah nového práva analyzovat... V první jsme však chtěli předem ukázat vznik proslulého Prohlášení – nejprve v lůně lóží, a poté i mimo templ, v „profánním“ světě. Pod různými označeními – teoretici přirozeného práva, kakuaci, fyziokrati, ekonomisti, ilumináti, jakobíni, delegáti francouzského lidu – všude stále znovu a znovu narážíme na tytéž lidi, na třítečkové bratry.

Muži lóží zpracovávali nálady šířením nesčetných brožur, vnucováním svých kandidátů do delegací, horlivou spoluprací na redakci peticí i rozvířováním falešných zvěstí o lupičích, což jim umožnilo se vyzbrojit. Od shromáždění Generálních stavů až po schválení Prohlášení ovládali lóžoví bratři debaty, šli od jednoho násilného činu k druhému, prosazovali a cenzurovali jen je samé zajímaví texty, a občas se dokonce stavěli, jako by ustupovali, aby revoluční myšlenky dodali více ohlasu. Všechno bylo tak dobře dirigováno, že k donucení krále podepsat Prohlášení a jeho dopravení jako rukojmí do Paříže byly na Versailles poštvány rozběsněné tlupy, a to na povel a s pomocí peněz Filipa Orléanského, Velmistra Velkého Orientu a Rytíře Kádoše.

*

Na závěr si ještě ukážeme, co Chamfort, vysoký zasvěcenec lóže „Devět Sester“, počátkem května 1789 důvěrně řekl svému níže postavenému bratru Marmontelovi:

„Obávali jsme se odporu většiny národa, který naše plány nezná a není připraven nás podporovat? Nepochybně by většina těch peciválů ve svých bytech, obchodech, kancelářích a dílnách považovala za příliš smělé naše plány, schopné narušit jejich klid a pohodlí. Když s nimi přesto byli nakonec srozuměni, pak jen bázlivě a bez rámusu. A kromě toho, ví lid vůbec, co chce? Lze jej přimět říkat a chtít věci, které by mu nikdy nepřišly na mysl. A nakonec je to jen jeho dobro, co se bez jeho vědomí hodlá zavést. ... Ani jejich starý režim, bohoslužba, ani jejich mravy či prastaré haraburdí jejich předsudků si nezaslouží, aby byly za-

chovány. To všechno je pouze ostudou století, jako je to naše, a pro postavení nové budovy se musí staveniště nejprve srovnat se zemí.

V případě potřeby je ke skoncování s měšťáctvím nutné mít po ruce jisté třídy, které nevidí, že by takovou změnou samy něco ztratily, nýbrž dokonce věří, že by všechno vyhrály. K jejich vyprovokování jsou zde ty nejsilnější motivy: zdražování, hlad, peníze, alarmující a obavy nahánějící pověsti i **delirium strachu a zuřivosti**, do něhož lze ducha lidu vpravit. ... Měšťáctví nezplodí nic jiného, než elegantní žvanily. ... Jen povaleči jsou odhodláni ke všemu. Přednost lidu v revolucích spočívá v tom, že nemá vůbec žádnou morálku. Jak čelit lidem, kterým je dobrý každý prostředek? ... Všechno, co je pro revoluci nezbytné, všechno, co je jí prospěšné, je správné; tak zní velká zásada.²⁸⁰

Jak by bylo možné ještě dál si myslet, že „lid“ udělal revoluci? Všechno bylo dílem bezohledných spiklenců, patřících k proklaté židovsko-zednářské sektě.

*

Celý komplot 18. století měl jeden jediný cíl: prosazení ideologie lidských práv. Prohlédněme si Prohlášení z roku 1789 podrobněji, a sami uvidíme, jak je d'ábelské. Každý článek tohoto vsutku „Satanova desatera“ napomáhá věčnému zatracení duší!

---

²⁸⁰ Marmontel, *Vzpomínky otce, určené k poučení svých dětí* [Mémoires d'un père pour servir à l'instruction de ses enfants], Paříž 1804. Citujeme podle zkráceného shrnutí páterem Deschampsem; tato klíčová pasáž je také v „Cestovním deníku“ [Itinéraires], číslo 334, červen 1989 – jen tam chybí poukaz na Chamfortovo a Marmontelovo členství v lóži...

DRUHÁ ČÁST

Ďábelská ideologie

„Na tom, zda společnosti daná forma odpovídá nebo neodpovídá
Božím zákonům, závisí spása nebo zkáza duší.“

(Pius XII., 1. června 1941)

VIII

Papežové odsuzují zednářstvo

„Jako ustavičné ztělesnění revolty tvoří revoluce jistý druh na hlavu postavené společnosti, jejímž cílem je vykonávat skrytou svrchovanost nad viditelnou společností, a smysl jejího bytí spočívá ve vedení boje proti Bohu a Jeho Církvi.
(*Lev XIII., encyklika „Dospěv do 25. roku“, 19. března 1902*)

Ještě než se Národní shromáždění oficiálně proklamovalo, kolovaly revoluční principy potají v šeru lóží. Papežové již dlouho před rokem 1789 odsuzováním zednářstva varovali před ideologií lidských práv.

Papežství odhalilo spiknutí prakticky od počátku zednářstva. Řád byl oficiálně založen roku 1717. V roce 1738, když vyšlo druhé a definitivní vydání Andersonovy „Konstituce“ (srv. II. kapitolu č. 1), varoval papež Klement XII. poprvé před novou tajnou společností „liberi muratori“, tj. zednářů. Následně pak papežství pranýřovalo nebezpečí takřka ustavičně. Odborníci napočítali přes dvě stě takových odsouzení a výstrah.²⁸¹

Papežové se ustavičně a stále znovu vraceli k témuž tématu, neboť dobře věděli, jak nebezpečné tyto tajné společnosti byly. Velice záhy pochopili, že pod ochranou zednářského tajemství se líhne hrozivé spiknutí proti náboženství i společnosti. Jejich hlas byl bohužel málo slyšen. Proto si dovoluujeme zde zopakovat nejzajímavější, mezitím už jen velice málo lidem známé papežské texty. Také si ukážeme jeden dokument, který se nikdy nedostal na veřejnost, totiž tajný dopis Klementa XII., skutečné mistrovské dílo protizednářské literatury.

1. Klement XII. (1730-1740)

První odsouzení *liberi muratori* neboli zednářů bylo vyřčeno papežem Klementem XII. v bule *In eminenti* z 28. dubna 1738. – 14. ledna 1739 bylo zednářstvo v papežských státech zakázáno. Zde jsou nejdůležitější pasáže papežské buly:

„Již jsme se doslechli, že široko daleko a den ze dne sílí některé společnosti, spolky, jednoty, shromáždění, lóže a pokoutní schůzky, známé pod jménem svobodných zednářů nebo v různých řečech jinak nazývaných, v nichž se vzájemně sdružují lidé všech náboženství a sekt, spokojující se pouhým zdáním přirozené mravnosti v lóžích, které jsou podle svých řádů a stanov tajné a nedostupné. Tito lidé jsou poté skládáním přísahy na svou bibli a pod nejtěžšími tresty nuceni zachovávat neporušitelné mlčení o tom, co se v lóžích za tajných obřadů děje. ... Kdyby totiž nic zlého nedělali, neměli by v nenávisti světlo. Vždyť se jejich špatná pověst tak rozšířila, že již dříve byly v mnoha zemích řečené společnosti odsouzeny světskou mocí k jejich prozíravému potlačení, protože ukládají nejenom

²⁸¹ Jde o redakci časopisu „Slovo“ [Verbe]. V čísle 123 z července/srpna 1961 otiskla početné výtahy z protizednářských papežských textů.

o bezpečnost států, nýbrž také o spásu duší. Aby tito lidé nezkazili srdce prostých lidí a nevinné aby nenápadně neubili, k zatarasení nejširší cesty, která by se odtud mohla otevřít k beztrestnému páchání nepravostí i z jiných, Nám známých spravedlivých a rozumných důvodů... jsme na základě bezpečné znalosti a zralé úvahy stanovili a rozhodli z plnosti apoštolské moci, že právě tyto společnosti, spolky, jednoty, shromáždění, lóže a pokoutní schůzky svobodných zednářů ... mají být odsouzeny a účast na nich zakázána. Proto je také touto konstitucí, která nikdy nepozbude platnosti ... odsuzujeme a účast na nich zapovídáme.

Z tohoto důvodu výslovně a pod závazkem svaté poslušnosti nařizujeme všem věřícím v Krista..., aby se nikdo pod jakoukoli záminkou neodvážil stát se členem řečených společností svobodných zednářů nebo jak se jinak nazývají, případně je šířit, prokazovat jim svou přízeň nebo je do svých domů přijímat. Rovněž přikazujeme, aby jim nikdo v jejich díle nepomáhal nebo jim jinak, veřejně či tajně, sám nebo prostřednictvím jiných nenadržoval ... a to pod trestem exkomunikace, vztahující se na všechny, kdo jednají proti výše uvedeným zákazům. ... Pokud se toho někdo opováží, nechť ví, že na sebe uvaluje hněv všemohoucího Boha i svatých apoštolů Petra a Pavla.²⁸²

Bula *In eminenti* vynesla Klementu XII. neochabující nenávisť třítečkových bratrů. Na zahazení památky tohoto skvělého papeže, použili „synové vdovy“ dvou postupů. Jednak tvrdili, že Klement XII. je senilní stařec, který správně nepochopil šlechtitý charakter zednářstva, nad každé podezření povzneseného sdružení, a jednak hlasitě ohlašovali, že v důsledku papežova úmrtí je odsouzení již bezpředmětné. ... A hned si řekněme, že oba tyto argumenty – duševní omezenost Klementa XII. i bezpředmětnost jeho buly – jsou dodnes opakovány nejen zednáři, ale také více či méně naivními křesťany. Tuto dvojitou lež vyvrátíme důkazem, že 1) Klement XII. byl duševně naprosto v pořádku a také že byl co nejlépe informován o skutečném charakteru, resp. opravdových plánech zednářů, a že 2) exkomunikace zednářů je neodvolatelná, protože bula *In eminenti* má trvalou platnost.

*

Religiózní lhostejnost, tajnůstkářství, trestání zrádců, přísaha proti vládám a náboženství pod „zdáním čestnosti“, slovem – papežova bula již zjednala dobrý náhled do sekty. Ale to ještě nebylo všechno. Papež dodal, že zednáře odsuzuje i z „dalších Nám dobře známých spravedlivých a rozumných důvodů“. Dlouho zůstávalo otázkou, co to bylo za „další důvody“, které sice Klement XII. znal, ale nesdělil. Rogeru Peyrefittemu se podařilo z vatikánské knihovny – neví se jen, skrze koho – získat důvěrný osmnáctistránkový dopis v italštině, podepsaný rukou Klementa XII. Výňatky z něj pak publikoval v románu *Synové světla* [*Les fils de la lumière*],²⁸³ aniž by to Vatikán kdy de-mentoval. Úplné znění poté předal zednářskému časopisu „Symbolika“ [„Le Symbli-sme“]; text byl následně otištěn i v dalším zednářském tiskovém orgánu „Humanita“ [„Humanisme“].²⁸⁴ Ironie osudu: dodnes bylo kompletní znění dopisu volně dostupné

²⁸² Citujeme podle antologie Georgese Virebau, *Papežové a zednáři* [Les papes et la franc-maçonnerie], Paříž 1977, str. 15 ad.

²⁸³ Vydavatelství Flammarion, Paříž 1961, str. 395-405; srv. následující poznámku.

²⁸⁴ Citujeme podle: „Humanita, věstník dokumentačního střediska Velkého Orientu Francie“ [Humanisme, bulletin du centre de documentation du Grand Orient de France], č. 33. květen/červen 1962, str. 2-7; v *Synech světla* přetištěné výňatky jsou pro potřeby románu zkráceny.

jen zednářům! Proto jsme považovali za prospěšné seznámit s ním také věřící křesťany. Tajný dopis se vyznačuje nevyrovnatelnou jasnozřivostí a moudrostí... Čtěme tedy a přemýšlejme!

„Není žádných pochyb, že tajné společnosti již samotnou okolností jsou jako takové, a rovněž tím, že celé, nebo přesto alespoň části jejich učení jsou v rozporu s povinnostmi katolíka. A to především proto, že zvláště v oblasti poznání a víry nikdo nesmí ani v nejmenším riskovat oddání se pokušení a zastávání či obhajování idejí, které přesně nezná nebo znát nemůže. Na druhé straně žádná myšlenka, shledaná za nezbytnou být utajována, se nikdy nesmí s plným vědomím vykládat k dobrému.

Katolík musí mít na prvním místě víru a věřit v zjevené pravdy; jinak by jím nebyl.

Každá teorie nebo filosofické, morální, teologické či vědecké učení, stojící v rozporu s křesťanskou vírou, jsou pro nás nezbytně falešné a lživé... Katolík, který takové učení vyznává a je přísahou a zvláštním závazkem povinen je vyznávat a propagovat, je špatný katolík. Ba co víc, je nekatolík, apostata a stoupenec Antikrista.

Jakou má katolík potřebu poslouchat jiná učení, vyznávat je a propagovat, když má přece svá, pocházející od Boha a zjevená Kristem?

Ještě závažněji je vinen a ještě horším bludům a omylům podlehně ten katolík a tedy křesťan, který by poslouchal nějakou tajnou sektu nebo se k ní přidal. Na jedné straně riskuje nikdy se přesně nedozvědět skutečný a hluboký smysl učení této sekty, a na druhé straně se zavazuje nikomu neodhalit, co ví, nebo co se právě dozvěděl. To pak svému vlastnímu zpovědníkovi, jemuž nezbytně musí přednést falešnou a neúčinnou zpověď, nikdy nevyjeví, protože by tím byl připraven o plnou svobodu svého svědomí. A kdyby hodlal jediné při zpovědi své slovo nedodržet, vystavil by se oprávněnému podezření, že nejedná shodně se svým svědomím a netouží se polepšit.

Pozn. (německého) překladatele: Text je bohužel velmi pravděpodobně čirým výmyslem pochybného romanopisce Peyrefitteho. Ukazuje na to volba slov i stylu, který v žádném případě neodpovídá první polovině 18. století, a to ani tehdy, kdybychom připustili, že Peyrefitte překlad z italského záměrně „zmodernizoval“. Další závažnou indicií je vedle strojeně působící banálních opakování také častá zdlouhavost některých vývodů a obsahových slabostí, kterými by se papež nikdy neprovinil, např. pozoruhodně pravdu relativizující formule „**pro nás [pour nous!]**“ je jako víře odporující učení nezbytně falešná a lživá...“ – Jiné pasáže vypadají dokonce až subtilně posměšné, např. věta „Kdyby [v lóži absolutní mlčenlivosti přísahou vázaný katolík] hodlal při zpovědi [lóži dané slovo] nedodržet, vystavil by se oprávněnému podezření, že nejedná shodně se svým svědomím **a netouží se polepšit**!“ Ve skutečnosti však Církev odedávna učí, že zakázaným způsobem složené přísahy, tedy také zednářská přísaha mlčenlivosti, se naopak vůbec **nesmějí** dodržovat! – Není však jasné, co ne právě zbožný katolík a už vůbec ne jako odpůrce zednářstva vystupující romanopisec takovou drzou montáží zamýšlel. Protože sám měl zjevně ty nejlepší styky s lóží, snad zinscenovat něco jako nové vydání Taxilova podvodu, ale k tomu neměl možnost, protože již o čtyři roky později byl se závěrem II. vatikánského koncilu uskutečněn velký „průlom“. – Překládám velmi opatrně podle mého mínění pouze údajný „tajný dopis“ Klementa XII. i přesto kompletně a dokonce doslova, abych čtenáři umožnil udělat si vlastní úsudek. Za tím samým účelem reprodukuji také nezmeněné a nezkrácené všechny – bez výjimky velmi pochvalné – komentáře autora této knihy.

Tím více je vinen a v bludu se nachází ten katolík, pokud mu v sektě, k níž náleží, mohou být podle ústavy samotné sekty pravdy²⁸⁵ jejího učení odhalovány jen postupně, krok za krokem. Tím si dotyčný – a bývá tomu tak i při dosažení nejvyššího postavení v hierarchii – nikdy nemůže být jistý, že je mu skutečně známo celé učení i pravý a hluboký smysl účelu sekty. Je tedy bez stínu pochybností zjevné, že příslušnost k takové sektě je v naprostém rozporu s povinnostmi katolíka a je současně tím nejzhooubnějším pro něj, pro jeho víru, konání i spásu duše.

A třeba již jen s ohledem na tento důvod nemůže věřící katolík s klidným svědomím přistupovat k svátostem a zjevně musí být ze svatého přijímání vyloučen, aby ostatní nebyli ohroženi případným nakažením bludem pro spásu svých duší podle příslušného učení Církve.

My však přinejmenším dobře známe skutečné učení a pravý účel sekty, nejzhooubnější a nejnebezpečnější ze všech právě proto, že synové temnoty s dokonalým uměním skrývají svou skutečnou povahu a své opravdové učení. Máme za jisté, že není nezbytné otevřeně mluvit o tak zjevných otázkách, protože již to, co se o tom obecně ví, zcela dostačuje k prokázání neslučitelnosti sekty s podstatou křesťana.²⁸⁶

Přesto však pro paměť a varování budoucím budiž vše odhaleno.

Jakékoli libovolné učení, jež neuznává hlubokou opravdovost a pravdu Kristova božství, pravého Božího syna, vtěleného pro spásu světa, nelze nazývat křesťanským; je dokonce protikřesťanské, protože odporuje Kristu, který je jedinečný a tvoří základ svého Zjevení i své Církve.

Již jste viděli, jaké zpustošení vyvolalo schisma a blud mezi těmi, kteří předstírají, že se nazývají křesťany [sic! – qui prétendent se dire chrétiens], přestože z pýchy, vzpurnosti a satanské zatvrzelosti nechtějí uznat pravdu jediné křesťanské, katolické apoštolské a římské církve. Mnozí z nich disputují o Kristově božství, mnozí je dokonce rozhodně popírají, a to ve stejné době, kdy se prohlašují za Kristovy učedníky, přičemž své křesťanské přesvědčení redukuje na jednoduchou filosofii bez významu a své stoupence jen stále hlouběji stahují do bludů a zmatků. Tito falešní křesťané každým dnem odsuzují Krista svým učením, a to z téhož důvodu, z jakého jej odsoudil sanhedrin, totiž přesně proto, že se prohlásil za Syna Božího, přestože oni sami tvrdí, že v Něj věří a jím zvěstovanou křesťanskou víru vyznávají... Jak ohromný protimluv! Jaký dramatický kontrast! Jak tragický, od mnohých záměrný, zlomyslný a zvrácený blud! Užívají Kristova jména k službě Antikristovi.

Není tedy třeba dál se podívat něčemu, co je stejně nesrozumitelné. Mnozí z těchto falešných křesťanů k popření samotným Kristem vyslovených pravd, které rty vyznávají a tvrdí je následovat, se stále častěji odvolávají na slova a věty Starého zákona, jak to již od počátku činil Luther, když chtěl zneuctit křesťanské

²⁸⁵ Pozn. (německého) překl.: Znovu cosi, co by papež takto nikdy neformuloval: v učení zednářů přece nejsou žádné „pravdy“ (vérités), nýbrž jen samé bludy a lži!

²⁸⁶ Pozn. (němec.) překl.: Povšimněme si znovu několikeré – výsměšně karikující – rozpornosti výroků této krátké pasáže: zatímco údajný papež právě tvrdil, že ani **nejvýše zasvěcení** nemohou **nikdy** s jistotou pochopit smysl lóžové doktríny, **nezasvěcený** „papež“ hned poté říká, že je o něm **zcela přesně** informován, a to právě proto, že sekta své učení **tají**; to je však tak zjevné, že se o něm vůbec nemusí mluvit!

manželství a rodinu: protože tam k tomu nenalezl žádné ospravedlnění, uchýlil se proti nim k falešnému výkladu Starého zákona.

Totéž chtěli, to samé vyprovokovali, totéž měli zlovolně a tvrdohlavě na mysli i **přímí potomci a následovatelé krve nebo smýšlení těch, kteří v sanhedrinu odsoudili Krista, a sami pokračují v boji proti Němu: chtěli to proto, aby mezi křesťany vyvolávali chaos a blud, štěpení a slabost.** ... A jako tehdy, tak i dnes proti těm, kdo křesťanství a jeho učení vždy loajálně a otevřeně vyznávali, naopak vymysleli, inspirováni svým zlým géniem (protože synové temnot, jak čteme v evangeliu, jsou v tomto světě často chytřejší než synové světla), ten tragický a záludný systém: bojovat s Kristem a Jeho Církví používáním samotného Krista a staráním se o to, aby mnozí z nich vědomě, většinou však zcela nevědomě se sice nadále nazývali křesťany, ale současně sloužili nejzarytějším a nejrozhodnějším nepřátelům Krista, jichž učenlivějšími žáky se každým den stávali.

Židé, kteří Krista odsoudili, jsou dnes nejen mezi oněmi Hebrejci, kteří setrvávají ve svém omylu, nýbrž jsou i takoví, kdož se vědomě či nevědomě nadále řídí starým bludem, oním tragickým uchýlením od samotného zákona, který dal Bůh svému hebrejskému lidu, jenž byl právě proto nazván vyvoleným. Toto zbloudění zaslepilo ducha těch, kteří, setrvávající v bludu, proti němuž On sám až k sebeobětování pozdvihl hlas, již nechtějí v Ježíši uznávat Syna Božího a popírají jeho Zjevení.

U Židů Starého zákona byli mnozí, především mezi kněžími a vůdci lidu, kteří zašli tak daleko, že již v Boha nevěřili; ve svých, pýchou a šílenou hrdostí na svou lidskou inteligencí opojených srdcích odmítli ducha i existenci samotného Boha. Dál sice hlásali mojžíšský zákon jako nástroj moci a politiky své vlády, i určení svého národa k panování, nadále jej sice nazývali vyvoleným, ale již ne jako jediní strážci kultu jediného pravého, nepoznatelného [sic! – inconnaissable, tedy ne, jak by se dalo katolicky očekávat: invisible = neviditelného], nedílného, všemocného a vševědoucího Boha, nýbrž jako strážci vyšší lidské inteligence, určené k materiálnímu využívání a ovládnutí ostatních národů.

Zákon se stal sledem malicherného dodržování předpisů politické a vládní povahy, určených k zajištění vnitřního pořádku a materiální moci vyvoleného národa. Na Boží přikázání se zapomnělo nebo se vztahovalo pouze na vyvolený národ, což u něj tlakem tohoto učení vedlo k tomu, že všechno, co způsobil ostatním národům a lidem, bylo legitimní a spravedlivé, i kdyby to bylo v rozporu se samotným Desaterem.

Ježíš přišel, a poté, co se jej snažili udělat svým brzkým králem, je přísně odsoudil, protože ze staré duchovní víry očekávání Mesiáše si Jej zredukovali na osvoboditele vyvoleného národa. Již Jej nepovažovali za duchovního zachránce, nýbrž za politického vůdce, schopného navrátit hebrejskému národu politickou moc a ukončit jeho žízeň po moci.

Poté, co křesťanstvo rozpoltili a rozdělili tím, že část z nich udělali nástroji Antikrista, chystají se odmítnout i existenci Boha tak, jak byla odmítnuta již jejich filosofickým učením. **Jediným předmětem jejich bohoslužby je ve skutečnosti uctívání lidského rozumu, který prohlašují za svobodný i za jedinou sílu lidstva, na oltář je stavěna nejdomyšlivější pýcha a díky ní vzývá sama se-**

be; neslýchaná velebení, vědomě opakující Luciferův počáteční hřích a úmyslně stavící lidský rozum proti svému Pánu a Stvořiteli, jehož bytí naprosto odmítá, neboť existuje-li Bůh, je glorifikace a vzývání člověka již samo sebou nemožné.

Namísto hledání duchovní potavy pro citlivé uctívání a hrdost v pokorném a vděčném vzývání Boha, který člověku dal schopnost myšlení a rozlišování, aby Jej poznával, Jemu sloužil a Jeho pravdu hledal, se nabubřele zdůrazňuje, že pravda je v jeho držení, a že objevy i pokrok naopak dokazují Boží neexistenci.

Bytí Boha je tím v rozporu s lidským rozumem, a ten jako samoučel je určen k zániku s fyzickou smrtí; proto by byl fantastickým a nepochopitelným Bohem vesmíru, jemuž by se dodávalo zdání, že byl vytvořen a existuje pouze ke cti a oslavě člověka a jeho rozumu.

Zatímco setrvávají v bludu schisma a hereze tím, že popíráním Kristova božství jak protestanty, schizmatiky i jimi podněcovanými heretiky stále více inspiroují a ovládají, pořád ještě jdou touto cestou a popírají bytí Boha, na jehož místo stavějí lidský rozum.

Takové je skutečné učení svobodných zedníků neboli zednářů, tajné sekty, založené a chtěné týmiž lidmi, kteří požadovali a podnítli tzv. reformaci s jasným cílem zmatení a rozpolčení křesťanů tím způsobem, že mnohé z nich si získali pod záminkou svobody člověka a lákavým vzrušujícím předstíráním vznešených a rozumných věcí. V souladu s tím je i znak této sekty, popírající existenci Boha, zatímco na venek se vyvolává zdání, že si Jej vyvolila za symbol a předmět uctívání. Zednáři však současně akceptují různá bludná učení racionalismu i ta nejohavnější přesvědčení o lidské přirozenosti Krista.

Co je tedy tento Bůh, jehož bytí je popíráno všude ve filosofickém a etickém učení, které vyznávají nebo mají vyznávat? Bůh, popíraný rozumem, jehož samého stavějí do středu kosmu a který údajně odporuje existenci Boha?

Je jím Nejvyšší Stavitel Všehomíru.

Je Nejvyšším, ne však jediným stavitelem kosmu. Kde je však něco nejvyššího, je také ještě něco jiného, cosi, s čím ne jedině Bůh všehomír vystavěl a nadále staví. Bůh, jaký musí být, je-li chápán jako všemocný tvůrce a Pán, může být pouze jediným stavitelem vesmíru tak, jak je jím pro křesťany ve své nedělitelné trojjedinosti v jediné podstatě.

Trvat na nejvyšším postavení tohoto Boha jako stavitele kosmu tedy znamená popírat v praxi jediné možnou rozumnou existenci Boha.

Co jiným je potom tento nejvyšší stavitel všehomíru, kterého bratři zednáři nastavují před oči jako prázdné a mlčící zrcadlo k zmatení jejich ducha a zabránění příliš rychlému a náhlému odhalení, ne-li pouhou **náhodností, o níž jejich učení ve slepé domýšlivosti tvrdí nebo podprahově nechávají věřit, že stojí u vzniku kosmu?**²⁸⁷ Takový stavitel všehomíru je pouze slepá figurína bez stínu podobnosti s Bohem, v nějž věříme.

²⁸⁷ Pozn. (německého) překl.: Také tento jasný anachronismus – jako již výše povídání o údajném ateismu **tehdejších** zednářů – mluví proti autorství Klementa XII., protože v oné době nebylo ještě dlouho ani řeči o nějaké náhodnosti jako příčině evoluce (ta přišla do módy téměř přesně o sto let později s Darwinem!); Osvícenská a lóžová ideologie zastávala naopak téměř výhradně deistické

Je stavitelem, ale oni sami se nazývají zedníky a tím stálými, přímými a nepostradatelnými spolupracovníky stavitele, podílejícími se na jeho činnosti, a tedy jeho syny a služebníky. Ba co více: jsou ‚stavebními kameny‘, z nich se den za dnem buduje kosmos, v jehož středu již není žádný Bůh, nýbrž lidský rozum, podle jejich učení skutečný dílovedoucí všech věcí. Proto se také nacházejí v ‚zednictví‘, to znamená ve skutečné dílně a výrobně, vzájemně spojující zednáře, tyto stavební kameny lidské tovární výroby.

Jsou svobodní, ne však proto, že by někdo ohrožoval jejich materiální svobodu, nýbrž pouze z toho důvodu, že svůj rozum a své názory prohlašují za svobodné, osvobozené od Boha, který neexistuje a je pouze slepou, každé hodnoty prostou náhodou.

Svým specifickým způsobem vyjadřování tedy zvěstují za spolehlivé své hrůzně bludné učení, své skutečné a nejvlastnější učení, i když je stále ještě skrývají před vnějším světem i před mnoha vlastními stoupenci. A z toho důvodu musí jejich sekta tak pečlivě dbát na utajování.

Víme to nejen z bezpečné znalosti, které se nám dostává ze zjevení i z Našeho postavení, nýbrž i proto, že se to doneslo Nám *i Našim předchůdcům*,²⁸⁸ přestože z opatrnosti a povinnosti utajení k tomu nemohli uvést prameny, což však vzhledem k realitě nebylo vůbec třeba.

Přijde čas, kdy samo toto groteskní maskování bude odhaleno. Díky opovázlivosti, kterou stupňující se zatemňování vzbudilo v duších i svědomí, přijde čas, kdy – jako již tolik schizmatiků neskrývaně odmítlo Kristovo božství a přesto se prohlašují za křesťany – mnozí z nich konečně otevřeně potvrdí svůj ateismus a odvolají se na jimi zastávanou svobodu, aby mohli dál pokračovat v matení duchů i srdcí ke konečnému cíli.

Přesto přijde také doba, kdy se mnoho duchů odpoutá od tak záludné bandy, mnoho srdcí povstane proti takové domýšlivosti a pýše, což způsobí, že My tuto sektu můžeme označit za zcela satanskou, protože její učení obnovuje Luciferův hřích, a mnozí z nich po tvrdém úsilí najdou výhradně v pravé Církvi světlo i Bohem osvícený lidský rozum, jež dnes marně hledají v bludu a povýšenosti.

Není jediného zjevení, které by neobsahovalo ohlášení Ježíše. Současně, jak již bylo řečeno, přijde čas, kdy sám lidský rozum dodá jiskry, aby dospěl ke skutečnému světlu.

Kristus praví: ‚Budou takové zázraky, že by, kdyby to bylo možné, svedly i vyvolené, avšak Kristus přijde s ještě větší silou a mocí.‘

Posilujme se tedy v ctnosti a trpělivosti. Zatímco My s Naším učitelským úřadem ukazujeme cesty pravdy a života a silou Naší plné moci katolíkům zakazujeme takovým bludům sloužit, a to tak jasným způsobem, aby nikdo nemohl říkat, že nebyl otcovskou, ale přísnou rukou poučen a od bludu odvracen, čekáme, až sám blud se bludem zničí.“

Klement XII. byl první papež, který zednářstvo oficiálně odsoudil. Pranýřoval nejen případy utajování a systém stupňů, nýbrž odhalil také pravé učitele a zakladatele sekty:

---

pojetí Boha: Bůh stvořil svět jako perfektní, sám od sebe dál jsoucí hodinový stroj, a pak se z něj stáhl.

²⁸⁸ Pozn. (německého) překl.: Znovu krajní nepravděpodobnost, protože tito předchůdci se jak známo k zednářstvu vůbec nevyjádřili, čímž by se dopustili závažného porušení povinností...

Židy. Musíme obdivovat nadpřirozenou jasnozřivost papeže! – Roku 1738 se v Paříži bratranec Stuartů, Velmistř lord Derwentwater, právě chystal nahradit vévodu d'Antin; v Londýně byl princ z Walesu o rok dříve zasvěcen do lóže a Velmistřem byl vévoda de Chandos; v Irsku to byl lord Besinton, ve Skotsku lord Kintore; budoucí pruský král Bedřich II. byl v srpnu téhož roku uveden do brunšvické lóže; ve Florencii byl [lóžový bratr] František Lotrinský; v Nancy zase Stanislas Leczinski, příbuzný manželky Ludvíka XV.; v Římě byl [zednář] lord Wintoun. A za touto fasádou, tvořenou vysokou šlechtou, dokázal papež vypátrat skutečné hlavy, skryté strůjce, tj. kabbalistické Židy ... Jeho analýza, jak jsme si ukázali v II. kapitole č. 1, byla mnohem později potvrzena přiznáními samotných izraelitů. Dbejme tedy pozorně varování papeže, protože zatím co očím gójů kouzlí bludnou svobodu, sledují tito skrytí vůdcové jeden jediný cíl: **zničení křesťanské víry a panování údajně „vyvoleného“ národa nad všemi ostatními**. Obdivujme papežovo mistrovské prozkoumání pseudovědeckého materialismu, je- muž se v lůně lóží holduje. Klement XII. dokonce i předpověděl, že zednáři jednoho dne svedou rostoucí počet duší a osmělení svými úspěchy odloží masky pokrytecké zbožnosti. Předpověděl také, že jednoho dne se zřeknou svého V.S.V.S. („Všeobecného Stavitele Všech Světů“) a otevřeně vyhlásí ateismus. Vzдор husté kouřové cloně, jíž se zednářstvo obklopilo, Klement XII. odhalil jeho nejintimnější tajemství. ... Lze potom ještě zcela upřímně tvrdit, jak to již dnes jistí vysoce postavení lidé (mezi nimi i muži Církve!) dělají, že prý papež zavrhl zednářstvo kvůli místním politickým otázkám, nebo proto, že byl postižen senilitou?

*

Poté, co jsme takovou pomluvu odmítli a vyvrátili, zbývá ještě odhalit druhý podvod, který se stále znovu a znovu ozývá ze strany třítečkových bratrů a jejich kompliků. Dalo by se říci, že exkomunikace je jim nepříjemná, což lze snadno chápat: pokud sektu neopustí, propadnou na věky ohni! A protože vzдор všemu je taková vyhlídka trochu znepokojuje, ustavičně prohlašují, že exkomunikace zednářů již neplatí, neboť byla zrušená, nebo proto, že se časy změnilly. Zkrátka, bula *In eminenti* prý zavazovala pouze Klementa XII., ne však jeho nástupce.

Je však důležité správně chápat, že apoštolská konstituce *In eminenti*, publikovaná v slavnostní formě buly, je *neomylná a neodvolatelná*.

I. vatikánský koncil (v dogmatické konstituci *Pastor aeternus*, schválené v IV. zasedací periodě z 18. července 1870) učí jako Bohem zjevené dogma, že papež je neomylný, když 1) jako pastýř a učitel hovoří ke všem věřícím; 2) definuje učení, týkající se víry nebo mravů a 3) celá Církev se jej musí přidržovat. Bula *In eminenti* splňuje všechny tyto tři podmínky neomylnosti. Klement XII. totiž píše: 1. „... s bezpečnou vědomostí“ a „z Našeho apoštolského plnomocenství“ 2. „odsuzujeme a zakazujeme“ tajné společnosti „naší současnou, *navždy platnou* konstitucí“ a 3. „zapovídáme ... všem i každému jednotlivému v Krista věřícímu“ vstupovat do lóže nebo tomuto druhu společností nějak napomáhat, „pod trestem exkomunikace... a to činem samým bez dalšího výkladu“.

I. vatikánský koncil k tomu dodává, že neomylné definice papeže jsou „neměnné samy sebou, a ne souhlasem Církve“. Proto je neomylná bula Klementa XII. definitivně neměnná. Nikdo, i kdyby to byl jiný papež, všeobecný koncil nebo třeba celá Církev, nemá oprávnění toto rozhodnutí zrušit. Odsouzení zednářů bylo Církví vícekrát

připomenuto, ale bula *In eminenti* je již sama o sobě postačující, protože zůstává účinná až do konce světa, jak prokazuje výraz „navždy platná“ („perpetua valitura“).

2. Benedikt XIV. (1740-1758)

Svým tvrzením jsme ostatně v tom nejdokonalejším souladu s papežským učitelským úřadem. Nástupce Klementa XII. se totiž viděl být konfrontován právě s problémem údajné zvetšlosti buly *In eminenti*. Dovolujme si jej zde krátce citovat, abychom udělali tečku za větou. Otázka je palčivě aktuální, protože existuje velice mocná lobby, která chce exkomunikaci zednářů za každou cenu anulovat nebo alespoň namlouvat, že již není použitelná!

Po skonu Klementa XII. pustili někteří lidé do světa fámu, že exkomunikace zednářů již pozbyla platnosti, protože jeho nástupce ji nepotvrdil. Vzhledem k takovému manévru se Benedikt XIV. viděl nucen odsouzení zopakovat. Zvláště dbal na přesné vyjádření skutečnosti, že navždy platná apoštolská konstituce jeho předchůdce v žádném případě nepotřebuje [nové] ratifikace... Přestože to tedy z právního hlediska bylo zbytečné, Benedikt XIV. ve snaze odstranit jakoukoli nejasnost potvrdil ve své apoštolské konstituci exkomunikaci zednářů ve formě buly *Providas romanorum pontificum* z 18. května 1751.

„Jelikož se, jak slýcháme, našli tací, kteří se neostýchají tvrdit a publikovat, že Naším předchůdcem uložený trest exkomunikace ... prý již neplatí, protože řečená konstituce [Klementa XII.] nebyla Nami potvrzena, jako by potřebovala výslovného potvrzení příštím papežem, aby předchozím papežem vydaná apoštolská konstituce trvala dál, a protože Nám to i někteří zbožní a bohabojní lidé radili, je tudíž vhodné dodat souhlasné potvrzení konstituce Našeho řečeného předchůdce, abychom pomlouvače zbavili možnosti jakékoli výmluvy a My tím projevíli shodu Našeho úmyslu s vůlí svého předchůdce..., tedy chceme a určujeme svým vlastním jménem, že má mít navždy platnost a účinnost.“²⁸⁹

3. Klement XIII. (1758-1769)

Tento papež nevystoupil přímo proti sektě, ale zato proti zhoubným spisům, které se všude šířily. Připomeňme si, že se v té době utvořilo bratrstvo kakuaků. Zmíníme zde především jeho *A quo die* ze 14. září 1758, dále odsouzení *Encyklopedie* (*Ut primum* z 3. září 1759), a rovněž *Christianae reipublicae salus* z 25. listopadu 1766. Musíme také zmínit papežova energická nabádání a napomínání v encyklice *Christianae*, kterých bohužel nebylo příliš uposlechnuto.

„Je třeba neohroženě bojovat... a veškerými silami odstranit metlu tolika neblahých spisů. Nikdy nezmizí zdroj, z něž se napájejí bludy, dokud zločinné elementy nestráví plameny.“²⁹⁰

4. Pius VI. (1775-1799)

Od svého zvolení vedl Pius VI. energicky boj s protikřesťanským spiknutím. V encyklice *Inscrutabile* z 25. prosince 1775 ostře pranýřoval perfidní manévry klanu „filo-

²⁸⁹ In: Virabeau, str. 18 ad.

²⁹⁰ Cit. podle: Řehoř XVI. v encyklice „Mirari vos“.

sofů“. Jeho kritika perfektně shrnuje všechno, co jsme si v celé první části naší knihy podrobněji ukázali.

„Poté, co se všude rozprostřelo temno jejich zloby, a lidem bylo ze srdcí téměř vyrváno náboženství, se tito zhoubní filosofové ještě snaží přetrhat všechny vazby, jež lidi pojí vzájemně mezi sebou i s těmi, kteří jim vládnou. Důrazně a hlasitě hlásají, že člověk se rodí svobodným a neúnavně opakují, že není podřízen žádné moci, ať už je jakákoli; společnost není nic jiného, než množství nevědomých lidí, pokorně se sklánějících před kněžími, kteří je podvádějí, i před králi, jež je utiskují, takže spolčení kněžstva a panovnické moci je podle nich pouze barbarské spiknutí proti této údajné svobodě. Kdo by neviděl, že tak neslýchané výstřednosti a mnoho dalších podobně bludných představ, které jsou však zastírány s takovou dovedností, tím více ohrožují veřejný klid a svobodu, čím déle se otálí se zkrocením ničemné bezbožnosti jejich původců, a také že jsou zhoubné pro spásu za cenu Kristovy krve vykoupených duší, když jejich doktrína jako sněť stále více škodí tomu, co je ještě zdravé, a již se vloudila i do srdcí králů, ba dokonce (což se hrozíme vůbec říci) až do samotné svatyně?“²⁹¹

*

Varování Pia VI. nebylo dbáno o nic více, než stejných výstrah Klementa XII. Bezstarostnost vlád mimořádně napomáhala šíření tajných společností a jejich perverzního učení. Situace se rapidně zhoršovala. Jasnozřiví lidé předvíдали revoluci. V předvečer výbuchu, v říjnu 1787, předal kardinál Caprara papeži Piu VI. pamětní spis, v kterém přesně popsal situaci v Rakousku i v celé Evropě. Nebezpečí již hrozilo bezprostředně.

„Správní orgány jsou přetěžovány, a sama vláda se cítí být uchválena tajnou mocí. První generace, kterou formovala [narážka na protikřesťanskou politiku císaře Josefa II., srv. IV. kapitolu, č. 3], nyní právě vstupuje do praktického života, a ... tato generace má více nepravostí a neřestí, než vzdělání. To je zlo, jehož dopad se předvídal a může být vyléčeno, pokud se změní směr vývoje; co mi však připadá neléčitelné a co také zůstává nevyhnutelně nevléčitelné, je zhoubná činnost, rozšířená po celém Německu množícími se sektami iluminátů, perfektabilitů, zednářů, věstců, duchů třetího nebe a swedenborgiánů.

Jak je Naší povinností, snažili jsme je již při nejedné příležitosti ukázat císaři nebezpečí, ohrožující monarchii, jestliže jednoho dne nějaká nečekaná událost nebo společenská krize dodá tomuto temnému sdružení soudržnost a prapor. Jeho Císařské Veličenstvo Nám skleslým hlasem a plné obav odpovědělo, že také velmi dobře vidí nebezpečí, avšak státnímu kancléři se zdá nemožné je zažehnat. Císařský trůn poté, co se vydal do rukou bezbožníků, může být pohlcen ilumináty, jejichž hlavním zločinem je opovrhování Bohem a ztřeštěnost nového Jeruzaléma...

Toto cizorodé učení [získává] početné proselyty ve vysoké šlechtě, v justici i různých odvětvích státní správy... Mluví se o děsivém zasvěcování, a jistý Adam Weishaupt, kanonista a bavorský učitel práv s dosti dobrou pověstí na nové univerzitě se u mládeže i v samotném světě těší proslulosti, která ohledně budoucnosti nahání strach. Řečený Weishaupt, jak se říká, byl učitelem a zasvěcovatelem H. von Montgelase i barona von Kniggeho do tajemství ‚velkého‘ díla‘. ...

---

²⁹¹ In: Crétineau-Joly, díl I, str. 102.

Hlásají lidskou trojjedinost, pozemský výklad Písma a zázraky bez konce, jejichž jediným původcem a svědky jsou oni sami...

Pod pláštíkem všech těchto podvodných divů se skrývá zkázonosné učení a zločinné machinace. V takovýchto spolcích neb sektách nejsou, pokud vím, než snílci nebo osvícení. Přesto však formují více praktickou, na činnost zaměřenou školu, která ovšem v této zahradě Eden plně hyperbolických smyslných požitků vede pouze k reálnému zklamání. A tato škola si z naší svaté Matky, Církve, udělala svůj terč; od Církve jde dále k trůnům a (jsem-li dobře informován, o čemž mám důvody věřit) nijak nepřeceňuje své síly, když říká, že davy svých adeptů připravuje na polickou revoluci. ... **Nebezpečí se blíží, protože ze všeho tohoto nesmyslného blouznění iluminátství, swedenborgismu či zednářství musí vyjít hrozná realita. Přišel čas vizionářů: převrat, který předpovídají, jim také vyjde.**²⁹²

Komuniké kardinála Caprary podává téměř exaktní obraz předrevoluční éry. Všude se hemžili ilumináti, muži hledající kámen mudrců, vizionáři a Rytíři Kádošové. Ale všichni tito ilumináti nebyli pouze neškodnými blázny. Luciferiánský Saint Martin financoval francouzskou revoluci; celou tu temnou epochu prožil bez sebemenší újmy díky talismanu, který mu prý předal velmi vysoko zasvěcený kabbalistický Žid Falk. Okultisté si byli svým úspěchem tak jisti, že dva z nich, Gablidonne a Swedenborg, od ledna 1788 v německém časopisu *Museum* jasně a otevřeně ohlašovali:²⁹³

„Na naší planetě dojde k velice pozoruhodné politické revoluci, a nadále již nebude žádné jiné náboženství, než náboženství patriarchů, zjevené Cagliostrovi Pánem, jehož tělo je obklopeno trojúhelníkem.“

Mezi těmito všemi okultisty byl jeden, jehož případ si zaslouží zvláštní pozornosti: židovský bratr Joseph Balsamo, zvaný hrabě de Cagliostro. Spolu se svými židovsko-zednářskými souvěrci zinscenoval náhrdelníkovou aféru, zaměřenou na stržení Marie Antoinetty do bahna i na zdiskreditování kapetovské monarchie.²⁹⁴ – Tvrdí se nám, že byl pouhý šarlatán a že si nečestnými cestami obstarával zlato. Cagliostro však nebyl obyčejný podvodník; naopak byl mistr okultních nauk a vysoký zasvěcenec do spiknutí, ukutého v tajných lóžích. Jmenovitě ohlásil zboření Bastily, a to o celý rok dříve! V témže *Listu francouzskému lidu [Lettre au peuple français]*, vydaném roku 1786 v Londýně, také prorokoval:

„Bude vám vládnout kníže, jemuž budiž čest, který odstraní tajné královské zatykače, svolá generální stavy a především obnoví pravé náboženství. Bude cítit, že zneužívání ničí samotou moc; nespokojí se být jen prvním ministrem: bude chtít být prvním z Francouzů.“²⁹⁵

²⁹² Tamtéž, str. 90-93.

²⁹³ „Museum“, vydání z ledna 1788, str. 56, cit. podle: Cadet-Gassicourt, str. 110.

²⁹⁴ Jacques de Boistel, *Falešné tajemství: Náhrdelníková aféra [Un faux mystère: l'affaire du collier]* ukazuje, jak židovské zednářstvo tuto aféru zosnovalo. Sepsání naší VIII. kapitoly bylo již skončené, když jsme se dozvěděli o existenci díla, které Henri Coston doporučoval k přečtení: Jean Villiers, *Cagliostro, prorok revoluce [Cagliostro, le prophète de la révolution]*. Již nám nezbýval čas na využití této pedanticky přesné analýzy „temných politicko-gnostických plánů skrytých manipulátorů z roku 1789“.

²⁹⁵ In: Cadet-Gassicourt, str. 50.

Koncem roku 1789 nechal Pius VI. zatknout Cagliostro s jeho v Římě již usazeným „egyptským zednářstvem“. Papež přikládal záležitosti zcela mimořádný význam, protože – což se již po léta nestalo – se osobně účastnil prací komise Svatého officia, pověřené v prosinci 1789 zajištěním důkazů proti sektě. Během procesu, trvajícím od 12. dubna 1790 do 21. března 1791, byl židovský bratr Balsamo alias Cagliostro obviněn z podepsání paktu s ďáblem. Inkvizičním soudem vynesený rozsudek smrti za členství v zednářstvu, hereze a delikty proti zemskému právu papež změnil v doživotní vězení.

Vysoký zasvěcenec Cagliostro učinil přiznání zásadního významu. Vyšetřovatelům Svatého officia mj. vypověděl, že cestou do Štrasburku byl při zastávce ve Frankfurtu „dvěma vůdci a archiváři striktní observance, zvanými ilumináti“ zaveden do sklepení, kde si směl přečíst stanovy řádu. Kniha obsahovala prohlášení, začínající slovy „My, Velmistr Templářů“, a také formulí přísahy, kterou přijímaný kandidát musel podepsat vlastní krví a jíž se zavazoval sesadit všechny vladaře. A protože římská policie v Cagliostrových zavazadlech našla nápis s iniciálami L.D.P., svěřil se obžalovaný svým soudcům, že tato tři písmena znamenají *lilia destrue pedibus* (*pošlapej lilie*). Vyslýchán ohledně struktury zednářstva, rozlišoval dvě hlavní, stejně škodlivé sekty: „striktní observanci“, k níž patřili ilumináti, hlásící se k ateismu, praktikující magii a usilující o zničení katolického náboženství i monarchií jako pomstu za smrt Jakuba Molaye (srv. VI. kapitolu), a dále „vysokou observanci“, která pod záminkou studia tajemství přírody a práce na „velkém díle“ měla za cíl svržení všech vlád. K financování povstání vysocí zednáři, kteří tahali za nitky sekty, uložili ohromné částky peněz u izraelských bankéřů v Amsterdamu, Rotterdamu, Londýně, Ženevě a v Benátkách. Cagliostro (ještě před jeho uskutečněním) odhalil i další aspekt zednářského komplotu: sekta byla rozhodnuta zasadit první úder Francii; po pádu Burbonů hodlala napadnout Itálii a především Svatý stolec. A plán byl také během několika málo let uskutečněn: Ludvíka XVI. roku 1793 popravili, papežské státy byly r. 1798 obsazeny, a celá Evropa postavena převraty na hlavu. Uvádíme jenom na okraj, že francouzské jednotky se při vtržení do Říma pokusily Cagliosttra osvobodit z Andělského hradu. Nicméně mistr, považovaný za nesmrtelného, zachvácen šílenstvím zemřel...

Vlády se zednářskou revolucí nechaly zaskočit. A přece papežství zaslalo vladařům poslední varování! Svatý stolec totiž Cagliostrovým doznáním přikládal takový význam, že je roku 1790 dal na vědomí veřejnosti publikováním pod titulem *Kompendium života a činů Josepha Balsama* [*Compendio della vita e delle gesti di Giuseppe Balsamo*]. Francouzský překlad vyšel 1791 v Paříži: *Život Josepha Balsama, známého pod jménem Cagliostro, podle proti němu roku 1790 v Římě vedeného procesu* [*Vie de Joseph Balsamo, connu sous le nom Cagliostro, extraite de la procédure instruite contre lui à Rome en 1790*]. Také zde papežství dobře zacílilo! Jaký to kontrast mezi bdělostí Svatého stolce a ignorancí dvořanů Ludvíka XVI.! Tím, že vlády ponechávaly okultním silám volnou ruku, zahrávaly si s ohněm. Zatímco se šlechta bavila, kuly tajné lóže komploty. Drama se dalo do pohybu!

*

Po smrti Ludvíka XVI. papež Pius VI. s nevýslovnou bolestí pronesl pohřební řeč za mučednického krále:

„Nejkřesťanštější král Ludvík XVI.,“ plakal papež v projevu k tajné konzistoři 17. června 1793, „byl bezbožným spiknutím odsouzen k mimořádnému trestu a rozsudek byl již vykonán.“²⁹⁶

Následuje dlouhý výčet křesťanských ctností mučednického krále. Poté Pius VI. objasnil příčiny revoluce. V žádném případě nešlo o spontánní hnutí celého francouzského národa, jak nám chce namluvit republikánská historiografie, ale naopak o spiknutí, dlouho připravované podlou menšinou.

„Kalvinisté již dávno začali ve Francii pracovat na zruinování katolického náboženství. Aby toho dosáhli, musely se nejdříve připravit mozky a národu vtloci do hlavy zločinné zásady, které pak novotáři neúnavně šířili v knihách, plných záłudností a vzpurnosti.

S tím záměrem se spojili se zvrácenými filosofy. Generální shromáždění francouzského kléru roku 1743 odhalilo a pranýřovalo ohavné komploty všech těchto dělníků bezbožnosti. I My jsme od začátku svého pontifikátu vzhledem k ohavným machinacím zálužné strany upozorňovali na nadcházející nebezpečí, hrozící Evropě v Naší encyklice [*Inscrutable*, 25. prosince 1775, viz výše] všem biskupům katolické církve, k nimž jsme promlouvali těmito slovy: ‚Vyhlad'ťe zlo ze svého středu, to znamená, vzdalte z horizontu svých stád velkou silou a ustavičnou bdělostí všechny tyto nakažlivé knihy.‘ Pokud uposlechnete našich představ a rad, nebudeme muset dál bědovat nad pokrokem mohutného spiknutí proti králům a říším. Tito zkažení lidé záhy postřehli, že jejich plány dělají rychlý pokrok, poznali, že konečně přišla chvíle k naplnění jejich plánů. ... Tak na příklad ve Voltairově otištěném životopise se otevřeně tvrdí (‚Merkur Francie‘ [*Mercure de France*], 7. srpna 1790, str. 26), že lidské pokolení mu dluží věčný dík jakožto prvnímu původci francouzské revoluce. On to byl, říká se tam, kdo lid nabádal k uvědomění si a použití svých sil, který tím rozbil první bariéry despotismu, religiózní a kněžskou moc. Nebylo-li by zlomeno toto jho, pak ani jařmo tyranů. Obě se o sebe vzájemně opírají tak pevně, že je-li první otřeseno, druhé musí být záhy také. Oslavováním svržení oltáře a trůnu za Voltairův triumf se vynáší také respekt a čest všech bezbožných spisovatelů jako generálů vítězné armády.“

Pro Pia VI. tedy francouzská revoluce rozhodně nebyla spontánním plodem náhody, jak lze vidět ze slov, jimiž ji obdařil: „bezbožné spiknutí / ohavné komploty / příprava myslí / záměry / naplnění plánů“. A takovým, kteří by nám chtěli namítnout, že papež viděl komploty i tam, kde prý vůbec žádné neexistovaly, poukážeme na skutečnost, že pranýřoval spiknutí ještě *předtím*, než vypuklo, tedy již v roce 1775 – o varování francouzského kléru z roku 1743 ani nemluvě.

---

²⁹⁶ Francouzský překlad projevu in: Yves Chiron, *Edmund Burke a francouzská revoluce* [Edmund Burke et la Révolution française], Saint Cénére 1987, str. 162 ad. Poznamenejme jen na okraj, že Yves Chiron v Burkeho biografii zamlčuje (!), že tento muž byl zednář. Spokojuje se bez komentáře s odkazem v poznámce pod čarou (č. 25, str. 48), že Burke neučinil „téměř žádnou narážku“ na zednářský původ americké revoluce. Opomenul však také uvést [z vítězné zednářské perspektivy!] Burkeho náhled na Barruelovy *Vzpomínky* [Mémoires]. V tradicionalistických katolických kruzích je Yves Chiron přesto považován za kontrarevolucionáře...

5. Pius VII. (1800-1823)

Také Pius VII. pokládal za nezbytné pranýřovat tajné společnosti „s povzdechem nad tím, že horlivost Svatého stolce nepřinesla výsledky, které očekával, a že tito zkažení lidé neupustili od svých podniků“.²⁹⁷ Papež odhalil existenci nové, ještě nebezpečnější sekty, než ty předcházející, která si říkala „uhlířina“... Její stoupenci, „carbonari“ [ital. „uhlíři“] byli perfektní pokrytci.

„Stavějí na odív jedinečnou úctu a obdivuhodné nadšení pro učení a osobu Ježíše Krista, kterého se zlomyslnou smělostí s oblibou nazývají velmistrem a hlavou své společnosti. ... Přesto tyto fráze nejsou ničím jiným, než jedovaté šípy, jichž tito zpronevěřilí lidé užívají jen k spolehlivějšímu zasažení těch, kdo nebyli dost opatrní.“

Nová sekta zahájila tak rozsáhlou a důraznou kampaň k svedení lidových vrstev katolíků, že jí budeme věnovat zvláštní prozkoumání v XV. kapitole č. 1.

6. Lev XII. (1823-1829)

Karbonářství i další tajné společnosti nabyly takových rozměrů, že je Lev XII. musel nanovo odsoudit. V apoštolské konstituci *Quo graviora* z 13. března 1825 psal:

„Jen krátce po vydání této buly [*Ecclesiam*, 13. září 1821] Piem VII. jsme bez ohledu na nepatrnost Našich zásluh byli povoláni následovat jej na Svatém stolci. Okamžitě jsme se pustili do zkoumání stavu, počtu a síly těchto tajných sdružení, a snadno jsme poznali, jak jejich opovážlivost vzrostla tím, že se přimkly ke své nové sektě. Nazývá se ‚univerzitní‘ a vyžádala si Naší zvláštní pozornosti: usídlila se na více univerzitách, kde mladí lidé namísto nabývání vzdělání jsou kažení a vedeni ke zločinu jistými učiteli, zasvěcenými do tajností, jež lze nazvat tajemstvími zla.“²⁹⁸

Papež poté obnovil odsouzení zednářstva a na mladé katolíky se obrátil následujícími slovy:

„Vyhýbejte se pečlivě těm, kteří nazývají světlo temnotou a temno světlem... Vskutku, jaký byste měli prospěch ze sdružování se s těmi, kteří se nestarají ani o Boha, ani o autority [= církevní i světské], ale naopak jim vyhlašují válku intrikami a tajným spolčováním, zatímco navenek hlučně tvrdí, že chtějí jenom dobro církve a společnosti, ale veškerým svým jednáním prokazují, že všude jen podněcují chaos a touží všechno převrátit?“

7. Pius VIII. (1829-1830)

Napomínání Lva XII. nepřineslo očekávané plody. Proto Pius VIII. ve své encyklice *Traditi humilaiti* z 24. května 1828 znovu varoval před zkázou mládeže:

„Proto vás chceme mimo to zvláště upozornit na nejnověji vzniklé tajné společnosti, jejich cílem je zkazit duše mládeže, studující ve školách a na učilištích, kde je jistí neřestní učitelé naukami, přičícími se Bohu, svádějí na cesty Beliala a

²⁹⁷ Encyklika „*Ecclesiam a Jesu Christo*“ z 13. září 1821, cit. podle: Virebeau, str. 20-23; srv. také: Crétineau-Joly na cit. místě.

²⁹⁸ Cit. podle: Virebeau, str. 23 ad.; srv. také Crétineau-Joly, na cit. místě.

se zlomyslnou horlivostí v plném vědomí toho, co činí, poskvřňují rozum a srdce svých svěřenců.

Výsledkem je, že tito mladí lidé již propadli tak politování hodné nespoutanosti, že ztratili veškerou úctu před náboženstvím, odmítli každé pravidlo slušného chování, opovrhují posvátností čistého učení, přestupují všechny Boží i lidské zákony a bezostyšně se oddávají každému nepořádku, bludu i všemožné opovážlivosti.²⁹⁹

A co by teprve řekl Pius VIII., kdyby viděl dnešní mládež?

8. Pius IX. (1846-1878)

„**Ohavné sekty zhouby / mor / děti d'ábla / Satanova synagoga**“ – Pius IX. si nebral servítky!³⁰⁰ Boj proti zednářstvu byl hlavní starostí jeho pontifikátu. Svědčí o tom početné spisy proti sektě: encyklika *Qui pluribus* z 9. listopadu 1846, projev *Quibus quantisque* z 20. dubna 1849, encyklika *Noscitis et nobiscum* z 8. prosince 1849, proslov *Singulari quadam* z 9. prosince 1854, encyklika *Quanto conficiamur moerore* z 10. srpna 1863, *Syllabus* (slovo, znamenající „sbírku“ moderních bludů) z 8. prosince 1864, proslov v konzistoři *Multiplikes inter* z 25. září 1865, list *Exortae in ista* z 29. dubna 1867, breve *Ex epistolae* z 26. října 1865, breve *Quanquam* z 29. května 1873 a encyklika *Etsi multa luctuosa* z 21. listopadu 1873.

Proč tolik písemností? Protože vlády ke svému neštěstí i svých poddaných byly stále ještě hluché k ostrým papežským výtkám.

„Kéž by se nebesům zlíbilo,“ zvolal Pius IX., „aby monarchové popřáli sluchu slovům Našich předchůdců! Kéž by se nebesům zlíbilo, aby na tak závažné záležitosti reagovaly méně ochable! Zajisté bychom si (ani My, ani Naši otcové) nikdy nemuseli stěžovat na tolik povstaleckých hnutí, na tolik nakažlivých válek, které pohlcují celou Evropu, nemluvě ani o mnoha trpkých zlech, jimž byla a dosud je církev postižena. ... Snahy Apoštolského stolce neměly úspěch, v jaký se nutně doufalo. Zednářská sekta, o níž je řeč, není ani přemožena, ani zničena; právě naopak: rozvinula se do té míry, že se v těchto těžkých časech všude beztrestně ukazuje a zdvihá hlavu drzeji než kdy dříve. Proto Jsme uznali za nezbytné k tomuto předmětu se vrátit, jelikož následkem neznalosti ohledně zločinných plánů, vypracovaných v oněch tajných shromážděních, by se mohlo mylně věřit, že povaha těchto společností je bezelstná a neškodná. ... Proč potom ta odstrašující tvrdost trestů, jimž se zasvěcenci podvolují pro případ, že by se někdy zpronevěřili své přísaze? Nepochybně musí být bezbožná a zločinná společnost, která tak prchá před denním světlem; vždyť kdo činí zlo, říká apoštol, nenávidí světlo.“³⁰¹

Pius IX. pozdvihl hlas také proti nové vytáčce, kterou se měla obejít exkomunikace zednářů.

„Pokud si mnozí myslí, že tresty církevní klatby, vyhlášené apoštolskými konstitucemi nad tajnými sektami a jejich stoupenci i podporovateli nemají platnost

²⁹⁹ Cit. podle téhož.

³⁰⁰ Citáty jsou převzaty v tomto pořadí z „*Quibus quantisque*“, „*Syllabus*“, „*Singulari Quadam*“ a „*Etsi multa luctuosa*“ (srv. Zj 2,9 a 3,9).

³⁰¹ „*Multiplikes inter*“, cit. podle: Virebeau, str. 28-31.

v zemích, kde řečené sekty jsou trpěny státní mocí, pak se nacházejí na velikém omylu.“

Kromě toho si připomeňme, že mnozí zednáři – mezi nimi bývalý Velmistř Velkého Orientu, Jacques Mitterrand – tvrdí, že bula *In eminenti* nikdy neměla ve Francii zákonnou platnost, protože ji parlament odmítl zaregistrovat. Lóžovým bratrům na nějaké té „prospěšné lži“ nezáleží...

Papež svou encykliku *Multiplikes inter* končí přísným varováním věřících před těmi falešnými bratry:

„Členové této sekty jsou vlci, o nichž Náš Pán Ježíš Kristus předpověděl, že musejí přijít oděni v rouše beránčím, aby pohltili stádo; měli by však vědět, že ti musejí být počítáni k těm, s nimiž nám apoštol jakékoli spolčování a styk zakázal, ba dokonce zapověděl je i jen zdravit.“

9. Lev XIII. (1878-1903)

Boj mezi Církví a zednářstvem, mezi vojskem Boha a Satana, zuřil naplno. Sekta byla tak úspěšná, že již podle slov Lva XIII. měla skutečnou nadvládu nad společností. Celý svůj pontifikát rozmnožoval Lev XIII. tak, jako před tím Pius IX., varování před zednářstvem: v encyklice *Etsi nos* z 15. února 1882, encyklice *Humanum genus* z 20. dubna 1884, v encyklice *Dall'alto* z 15. října 1890, v encyklice *Spesse volta* z 5. srpna 1898, v encyklice *Inimica vis* z 8. prosince 1892, v listu *Custodi* z 8. prosince 1892, v encyklice *Praeclara* z 20. června 1894, v encyklice *Angelangt im 25. Jahr* z 19. března 1902 a v proslovu *Nobis quidem* z 22. června 1903.

V encyklice z 19. března 1902 nakreslil několika málo slovy výstižný obraz zednářstva:

„Jako permanentní ztělesnění revoluce představuje jistý druh na hlavu postaveného společenství, jehož cílem je skrytá svrchovanost nad viditelnou společností, a jehož smysl existence spočívá pouze ve vedení války proti Bohu a Jeho Církvi.“

Zásady roku 1789 byly bojovým heslem sekty:

„Pod záminkou, že požadují práva člověka a reformu společnosti, rozbíjejí křesťanské instituce“ (*Praeclara*).

Přesto však zůstane v paměti především encyklika *Humanum genus*, mistrovská studie zednářského učení a organizace. Toto dílo, které ve své době vyvolalo velký rozruch, je dnes méně známé. Proto upozorňujeme, že v posledních letech byl úplný text nově vydán různými nakladatelstvími.³⁰² A ještě dodáváme, že dokumentaci, shromážděné v díle pátera Deschampse *Tajné společnosti a společnost (Les sociétés et la société)* z roku 1881, sloužila encyklika *Humanum genus* za základ.

Lev XIII. uvedl svůj proslulý okružní list připomínkou boje na život a na smrt, vedeného odedávna mezi vojskem Krista a Satana.

„Od té doby, co se pokolení lidské závistí d'ábla žalostně odloučilo od Boha... rozdělilo se na dva nepřátelské tábory, které neustávaly bojovat zde za pravdu a ctnost, tam za všechno, co pravdě a ctnosti odporuje. Prvním je království Boží na zemi, tedy pravá Církev Kristova, jejíž členové, chtějí-li k ní celým srdcem

³⁰² Vydavatelství A.F.C. (Action familiae et scolaire) Paříž; vyd. Téqui, Saint Cénére; časopis „Slovo“ [„Verbe“] č. 123 z července/srpna 1961; výtahy u Virebeaua, na cit. místě.

přináležet a účastnit se jejího působení pro vlastní spásu, nezbytně musejí celou duší a vůlí sloužit Bohu a jeho Synu. Druhou je říše Satana. Pod jeho panstvím a v jeho moci se nacházejí všichni ti, kteří následovali nešťastný příklad jejího náčelníka i našich prarodičů, odmítají řídit se Božím zákonem a podnikají všechno možné, aby Boha buď nedbali, nebo proti Němu přímo jednali. ... V naší době se původci zla viditelně spojili k nesmírnému úsilí z podnětu a pomocí všudypřítomné a přísně organizované společnosti, společnosti zednářů.“

Poté, co papež Lev XIII. připomněl odsouzení zednářstva předešлыми papeži, postěžoval si takto:

„Jejich prozíravé a otcovské napomínání nemělo ani všude, ani povždy žádoucí úspěch, dílem pro lidi, zvrácené a prohnané působící v této zhoubné sektě, dílem pro neopatrnou lehkomyšlnost těch, v jejichž nejvlastnějším zájmu by přece bylo ji pozorně střežit. Proto sekta zednářů za půl druhého století až neuvěřitelně pokročila: smělostí i lstí obsadila všechny pozice společenské hierarchie a **chystá se v moderních státech strhnout na sebe moc, rovnající se suverenitě.**“

Poté papež odsoudil vnitřní strukturu zednářstva, zcela postavenou na lži a zločinu:

„Jsou zde ... jisté druhy tajemství, které jejich ústava co nejpřísněji zakazuje sdělovat nejen nečlenům, nýbrž i mnoha vlastním příslušníkům. K této kategorii náležejí důvěrné a nejvyšší rady, jména hlavních vůdců, určitá skrytá a vybraná setkání včetně tam přijatých rozhodnutí, a také prostředky i agenti k jejich realizaci. K zákonu utajování znamenitě přispívají rozdíly při přidělování práv a povinností členů, promyšleně zorganizovaný hierarchický systém řádů a stupňů i přísná disciplína, jíž jsou všichni podrobeni. Ti, kdo se ucházejí o zasvěcení, musejí slíbit, ba slavnostně přísahat, že nikomu na světě nikdy a za žádných okolností neodhalí jména členů, poznávací znamení, ani učení [tajné] společnosti. Zednáři – pod lživým předstíráním opaku – nelitují žádné námahy, aby se před vnějším světem skryli a neměli jiné svědky, nežli vlastní komplice. A protože mají eminentní zájem neukazovat se takovými, jakými skutečně jsou, předstírají, že jsou přátelé umění, vědy a filosofie. Mluví pouze o svém nadšení pro pokrok civilizace a o lásce k chudým.“

V celé první části naší knihy jsme již viděli, co si o tom údajně dobročinném spolku myslet!

A tak zatím co se oháněla velkým slovem „svoboda“, nasadila společnost svým členům pevná pouta!

„Členové musejí slíbit slepou poslušnost pokynů svých pohlavárů, být vždy připraveni vyplnit sebemenší instrukci i nejtišší pokyn k vyplnění rozkazu, přičemž se pro opačný případ již předem sami zasvěcují těm nejpřísnějším trestům včetně smrti. A skutečně není nijak výjimečné, že trest smrti dopadá na ty mezi nimi, jimž se dokázalo, že buď nedodrželi povinnost mlčenlivosti, nebo se vzeřeli rozkazům vůdců; děje se to s takovou obratností, že vykonavatelé rozsudků téměř vždy uniknou justici.“

Následně se Lev XIII. zaměřil na zednářské učení. Při četbě příslušných řádků zjistíme, že řečené učení **již zcela proniklo do mentality lidí 20. století!**

„Zednářům tudíž jde... o naprosté zničení každého religiozního i společenského řádu, jež vyšly z křesťanských institucí, a nahradit je novými, odpovídajícími jejich idejím a základním principům, převzatými z naturalismu. ... První princip

naturalismu zní, že příroda resp. lidský rozum musí být pánem a králem ve všech věcech.“

Kdo by si okamžitě nevzpomněl na teoretiky přirozeného práva a na knihu *Zednáři zdrceni* [*Les franc-maçons écrasés*]!

Lev XIII. objasnil také důsledky tohoto neblahého principu.

„Pro ně neexistuje žádné religiózní dogma ani pravda mimo toho, co je lidský rozum schopen pochopit. ... Protože však zvláštní, zcela jedinečné poslání katolické církve spočívá právě v tom, Bohem zjevené učení plně přijmout a uchovávat v nezfalšované čistotě, k čemuž je vybavena příslušnou autoritou..., je to ona, proti komu nepřátelé tak zuřivě vystupují. ... Takto si [zednáři] umínili zredukovat na nulu učitelský úřad a autoritu církve v celé občanské společnosti i za cenu dlouhodobé a tvrdé námahy: odtud rozhodnutí, jež zednáři popularizují a za které ustavičně bojují, že totiž **stát a církev musejí být od sebe absolutně odděleny**. Tím vylučují nejvyšší prospěšný vliv katolického náboženství ze zákonů i správy státu.“

Nad to sektáři prosazují zákony k umlčení, oloupení a potlačení Církve.

„Přestože všichni členové sekty nejsou povinni výslovně se zřeknout katolicismu, pak tato výjimka, naprosto neškodná obecnému plánu zednářů, naopak spíše ještě slouží jejich zájmům. Tak předně jim umožňuje snadněji klamat prosté a důvěřivé lidi, a rovněž připouštění většího počtu osob do sekty. Navíc **otevřením svých řad pro adepty, přicházející z různých náboženství, dokázali zajistit největšímu bludu naší doby věrohodnost, spočívající v tom, že otázku náboženství postavili na stejnou úroveň s lhostejnými věcmi a všechny religiózní formy označili za rovnocenné**. Již tento samotný princip stačí ke zkažení všech náboženství a to zvláště katolického, neboť je-li ono jediné pravé, nelze bez obětí, nejtěžších urážek a nespravedlivostí trpět, aby mu jiné náboženství bylo stavěno na roveň.“

Odmítání náboženství má nevyhnutelně za následek úpadek morálky.

„Protože je lidská přirozenost narušena dědičným hříchem a důsledkem toho se kloní mnohem více k nepravosti než k ctnosti, je poctivost absolutně nemožná, nejsou-li chaotická hnutí duše potlačována a pudy neposlušají rozum. V tomto rozporu se často musí odvrhnout pozemské zájmy a přijmout obětavě i utrpení, aby rozum zvítězil a zachoval si svou nadvládu. Naturalisté a zednáři přesto nevěří Zjevení, jež máme od Boha, a popírají, že praotec lidského pokolení zhřešil a tím síly svobodné vůle jistým způsobem ‚oslabil nebo naklonil k zlému‘ (Tridentský koncil, VI. perioda z 13. ledna 1547, dekret o ospravedlnění, I. kapitola). Oni však právě naopak přehánějí sílu a výtečnost přirozenosti, a tím, že jen z ní dělají zásadu i měřítko spravedlnosti, nejsou schopni pochopit nezbytnost trvalého úsilí a velké odvahy k potlačení rebelie přirozenosti zkrocením jejich pudů.

A tak vidíme, jak stále získává na síle a současně jak se do vědomí všech lidí dostává to, co lichotí náruživostem: noviny a brožury, z kterých byla vypovězena zdrženlivost a stud, divadelní představení, jejichž nemravnost překračuje všechny meze; umělecká díla, na nichž nebo v nichž se s odporným cynismem šíří zásady, které se dnes nazývají ‚realismem‘; bezduché vynálezy, určené jen k rozmnožování zjemnělostí a požitků života; slovem, všechno se dělá proto, aby se vyhovělo touze po požitcích a uspaly se ctnosti.

Nepochybně jsou tím [tito lidé] vinni, ale současně jsou důslední i vůči sobě samým, když nedbají o naději na budoucí dobro a věčné blaho stlačují ještě pod pozemský horizont. ... **Ti pak, jejichž důvěra je vyčerpána a odvaha zlomena otroctvím, poslouchají s tím větší ponížeností tyto obratné a lstivé osoby; mezi zednáři jsou sektáři, kteří tvrdili, že je třeba systematicky užít všech prostředků k uspokojení nevázanosti, nemravnosti a nepravosti mas s jasným vědomím, že za těchto podmínek je mají pevně v ruce a mohou jich využít jako nástrojů k uskutečnění svých nejsmělejších cílů.**“

Za každou cenu bylo třeba zničit také ono katolické jádro, jež představuje rodina. Sektáři zavedli civilní sňatek, rozvod i světské, ateistické školství. Od časů Lva XIII. měla nakonec společnost již i nárok na zpochybňování rodičovské autority rousseauovskými pedagogy, na feminismus, na zaměstnávání žen, na jesle pro kojence již od dvou měsíců života, na antikoncepci, potraty a mnoho dalších zednářských dárků na „osvobození lidského pokolení“. – Adam Weishaupt si musel v hrobě mnout radostí ruce!

„Přijali také dogma politické vědy. V této oblasti jsou teze naturalistů následující: Lidé mají stejná práva; Všichni si jsou ve všech ohledech rovni. Protože jsou od přírody svobodní, nikdo z nich nemá právo sobě rovným něco poroučet, což znamená činit lidem násilí snahou podřídit je nějaké autoritě, pokud by ta nevyšla z nich samých. Všechna moc spočívá v svobodném lidu; ti, kteří mají výkonnou moc, ji drží pouze z pověření nebo postoupením na ně lidem, a to tak, že jakmile se vůle lidu změní, musejí být hlavy států zbaveny své autority i proti jejich vůli. Původ všeho práva i všech státních funkcí spočívá buď v mase, nebo v státní moci, ale to druhé pouze tehdy, je-li stát uspořádán podle nových zásad. Kromě toho musí být stát ateistický... V různých náboženstvích totiž není žádný důvod dávat přednost jednomu před druhým; proto si musejí být všechna rovna.“

Politická dogma, jak byla v *Humanum genus* odsouzena, plně odpovídají Prohlášení lidských práv z roku 1789.

„Že toto učení zednáři zastávají a že je jejich ideálem, podle nějž chtějí společnost vybudovat, je prakticky až příliš zřejmé, než aby potřebovalo nějaké důkazy.“

Co jsme v celé první části knihy říkali, je tedy potvrzeno autoritou papeže Lva XIII.: principy z roku 1789 nejsou nic jiného, než politické učení zednářů!

10. Svatý Pius X. (1903-1914)

Svatý Pius X. byl horlivým odpůrcem moderních herezí, což mu vyneslo doslova všeobecné zamlčování. Jeho díla jsou čtena už jen v malých skupinách tradičních katolíků. Abbému de Nantes jsme povinni díkem za to, že vynesl na světlo pozapomenuté protizednářské spisy světce, pocházející z doby, kdy byl kardinálem-patriarchou v Benátkách.³⁰³ U příležitosti protizednářského kongresu, uspořádaného koncem září 1896 v Tridentu, zorganizoval v Benátkách diecézní shromáždění k přípravě prací pro kong-

³⁰³ Přináší vzrušující biografii svatého Pia X. v číslech 237 z listopadu 1987 a 243 z května 1988 svého časopisu „Katolická protireformace v 20. století“ [„La contre-réforme catholique au XXe siècle“, zkráceně „C.R.C.“]; protizednářské texty jsou i na str. 13 v čísle 237.

res. S datem 29. srpna 1896 psal profesoru Donu Antoniovovi De Angelo, delegátu diecézního výboru pro antizednářskou sekci:

„Je mojí povinností podporovat každé organizované shromáždění na ochranu nezkrácené víry a proto se skutečným zadostiučiněním vítám vytvoření antizednářské sekce v Benátkách o účasti na mezinárodním kongresu v Tridentu, a objímám srdečně jako své nejmilejší spolupracovníky všechny ty, kteří se [jako jeho účastníci] zapsali, aby posílili řady nenásilných vojáků víry. Bojovat se zednářstvem je religiózní a současně i eminentní společenské dílo, protože tato sekta se ve všech svých výrazových formách staví nepřátelsky nejen proti našemu svatému náboženství, nýbrž chce také odstranit klid a pořádek ve společnosti. Doporučuji členům této ligy zvláště se ujímat oněch ubohých mladých lidí, kteří – svedeni lákavými hesly – si považují za čest náležet k protiklerikální sektě, jež pod záminkou rozumu a vědy přímo potírá víru. Dejž to nebesa, aby práce sekce, vedená jediné bliženeckou láskou, otevřela oči pomýleným ubožákům a aby konečně z Benátek zmizela jména antireligiálních společností, jež jsou hanbou města.“

V plenárním shromáždění, pořádaném u něj v čase zmíněného kongresu, se budoucí papež obrátil na mládež:

„Mojí milí mladí lidé, přiveďte mi zpátky vaše kamarády, kteří zbloudili. Vezměte na sebe toto svaté poslání, jež vám svěřuji. Bojujte, bojujte vždy a všude se zednářstvem, odhalujte tu ohavnou sektu! **Sám jsem kdysi považoval za přehnané, co se o ní tvrdilo, avšak mezitím jsem právě díky svému úřadu měl možnost vložit prst do jimi zasazených ran; od té doby jsem již přesvědčen, že všechno, co je o tomto pekelném sdružení publikováno, ani zdaleka neodhalilo celou pravdu.** Vy mladí vidíte církev tísněnou a utlačovanou, papeže jako zajatce zednářů, bránícími mu ve výkonu jeho božského poslání; násilně mu vzali Řím, ten Řím, který Kristus z výšin Jeruzaléma určil za nedotknutelné sídlo svého náměstka, na jehož hlavu ON, božský Mistr, vstavil trojitou posvátnou korunu, protože je našim vladařem. Bojujte, vy mladí, bojujte proti zednářstvu; máte k tomu mé plné schválení, protože se tím bohatě zasloužíte o rodinu, vlast a lidstvo.“

Když se stal papežem, povzbuzoval Pius X. francouzské katolíky, kteří trpěli pronásledováním zednářskou vládou III. republiky (srv. XVI. kapitolu č. 3).

11. Pius XI. (1922-1939)

Pius XI. velebil svatého Jana Bosca za jeho boj proti [zednářským] sektám (dekret svatořečení z 1. dubna 1934).

V encyklice *Divini redemptoris* odsoudil spřáhnutí sovětského komunismu se zednáři na Západě (srv. XVI. kapitolu č. 1).

12. Pius XII. (1939-1958)

Ve 20. století se stav světa ustavičně zhoršoval. ... 23. května 1958 uvedl Pius XII. jako „**kořeny moderní apostasie: vědecký ateismus, dialektický materialismus, racionalismus, iluminátství, laicismus a zednářstvo, jejich společnou matku.**“³⁰⁴

13. Od Jana XXIII. k Janu Pavlu II.

Postoj papežství³⁰⁵ se od smrti Pia XII. *změnil*. ... Ani Jan XXIII., ani Pavel VI., ani Jan Pavel II. již nepsali nebo nemluvili proti zednářstvu; naopak dávali najevo svou přízeň třítečkovým bratrům, která zašla tak daleko, že jim žehnali a v jejich práci je ještě povzbuzovali! Aniž by se sebeméně zajímali o jasné zákazy svých předchůdců, přijímali představitele a delegace lóže s veřejnými projevy úcty. A jak ještě v kapitole XVII. uvidíme, udržovali tito tři papeži velmi vřelé vztahy se sektou...

Když se Angelo Roncalli stal papežem pod jménem Jan XXIII., měl podle Rogera Peyrefitteho bratr Marsaudon požádat svého starého přítele o zrušení exkomunikace zednářů. Ten mu údajně odpověděl, že se o to pokusí přeformulováním církevního zákoníku. Ať už tomu bylo nakonec jakkoli, jisté je, že myšlenka si našla cestu do Vatikánu. ... Tehdy tam již působily příslušné pikle, vedené vysoce postavenými církevníky.³⁰⁶ – Manévr probíhal po celá léta: bylo třeba veřejné mínění opatrně připravit. Zde znovu narážíme na starou dobrou taktiku ideologických společností. Konzervativci ve Vatikánu se naposled vydělili a 17. února 1981 padlo v zásadě „neodvolatelné“ rozhodnutí Kongregace pro víru (bývalého Svatého officia inkvizice), že všichni zednáři bez výjimky jsou sami sebou exkomunikováni.

Přesto již tehdy byly změny tak říkajíc ve vzduchu. Poslední překážka byla odstraněna nabytím platnosti Zákoníku církevního práva, promulgovaného Janem Pavlem II. roku 1983. Kánon 2335 starého kodexu stanovil:

„Ti, kdož vstoupí do zednářské sekty nebo jiného sdružení téhož druhu, které konspirují proti církvi nebo právoplatným státním mocem, přivolávají na sebe *ipso facto* [samotným skutkem] exkomunikaci, jinak vyhrazenou jen Apoštolskému stolci...“ Ten byl nyní nahrazen novým kánonem 1374: „Kdo vstoupí do sdružení, konspirujícího proti církvi, má být spravedlivě potrestán; strůjcům nebo vůdcům některého z takových sdružení se má uložit trest interdiktů [zadrženi bohoslužeb nebo svátostí].“

Jeden z iniciátorů sblížení mezi katolíky a „odloučenými bratry“, jezuita Michel Riquet, první církevní přednášející v lóži „Laval“ v dubnu 1981, s radostným uspokojením prohlásil:

„Jak vidno, nový kánon 1374 již zednářstvo nezmiňuje. Navíc nezachoval ani automaticky nastupující exkomunikaci.“ Páter Riquet měl – bohužel – pravdu!

³⁰⁴ *Katolická dokumentace* [„Documentation catholique“], 1958, str. 918, cit. podle: „Slovo“ [„Verbe“], str. 61.

³⁰⁵ Pozn. německého překladatele: Autor se zde ještě nezabývá otázkou, zda u tzv. „koncilních papežů“ vůbec ještě šlo o skutečné papeže (a tedy u jím uváděné „pokoncilní církvi“ vůbec o opravdovou římsko-katolickou církev). O tom však bude řeč v poslední kapitole tohoto díla.

³⁰⁶ Historické sblížení katolíků a „odloučených bratří“ je vyličeeno v „Čtení a tradici“ [„Lecture et tradition“], č. 94, březen/duben 1982; další informace jsou v „Zednářských dokumentech“ [„Les documents maçonniques“] na cit. místě.

26. listopadu 1983, v předvečer platnosti nového kodexu, považovala Kongregace pro víru za vhodné vydat následující vyhlášku:

„Negativní soud církve nad zednářskými spolky zůstává nezměněný, protože jejich zásady nadále považuje za neslučitelné s učením církve. Věřící, kteří jsou členy zednářských spolků, se nacházejí v stavu těžkého hříchu a nemohou přistupovat k svatému přijímání.“

Navzdory této připomínce již římské autority zednáře neexkomunikovaly; ten trest si naopak vyhradily pro katolíky, kteří jimi chtěli upřímně zůstat. *O tempora, o mores!*

Zednáři jsou považováni již jen za zjevné hříšníky, jako například prostitutky, a má jim být ukládán „spravedlivý trest“, jehož mistrovská mlhavost připomíná článek 8 Prohlášení z roku 1789.

Apoštolská konstituce *In eminenti* Klementa XII. v roce 1738 slavnostní formou byly o věci rozhodla – jak jsme již na počátku této kapitoly viděli – neomylně a navždy platně. A dokonce tvrdíme: je platná až do konce světa, neboť dogmatická konstituce *Pastor aeternus* I. vatikánského koncilu (18. 7. 1870) jednoznačně učí, že neomylné definice římských papežů jsou „neměnné samy sebou a nikoli souhlasem Církve“, takže nikdo na světě – ani žádný jiný papež – nemá právo nebo možnost neomylnou bulu Klementa XII. zrušit! Navíc Benedikt XIV., aby znemožnil případný záměr slavnostní soud učitelského úřadu zrevidovat, výslovně upozorňuje, že apoštolská konstituce ve formě buly tedy v žádném případě nepotřebuje potvrzení od nástupců Klementa XII. – A přestože řečená bula jako taková sama o sobě zcela postačovala, považovali papežové od Benedikta XIV. až po Pia XII. za dobré stále znovu připomínat, že exkomunikace zednářů nadále platí.

Ze všeho řečeného vyplývá, že absolutně nikdo, žádný vatikánský úřad, ani žádný církevní hodnostář není zmocněn exkomunikaci zednářů zrušit! Je zkrátka a dobře *ne-možné*, neomylnou a navždy platnou bulu zbavit platnosti! **Nový kánon 1374 je tedy nezbytně neplatný!**

Facit

Z četby citovaných papežských textů lze tudíž vyvodit několik závěrů.

Vzdejme především úctu neúnavné horlivosti papežů, kteří jeden po druhém až po Pia XII. považovali za nezbytné stále znovu upozorňovat na hrozící nebezpečí odsuzováním tajných společností. Stojíme v úžasu nad jasnozřivostí papežství; zatímco Evropa ještě klidně podřimovala, papežové již jasně rozpoznali nejtemnější tajemství sekty a strhli jí z tváře její pokryteckou masku. V tomto ohledu je tajný dopis Klementa XII. nesporně jedním z mistrovských děl protizednářské literatury.³⁰⁷

Kromě toho od jednoho papežského textu k dalšímu vidíme, jak sekta postupně získávala půdu a otrávila celou společnost. A rozhodně ne bez příčiny, protože papežská varování nebyla vládami a panovníky brána dostatečně vážně!

---

³⁰⁷ Pozn. (němec.) překladatele: Připomínáme výše uvedené, indiciemi odůvodněné i z teologického hlediska podložené kritické body v tom smyslu, že se se značnou pravděpodobností jedná – nejde-li o sotva představitelné hrubé zkomolení původního textu – až v roce 1961 vytvořenou rafinovanou persifláž osobně od Peyrrefitta. Zásluha papeže Klementa XII. tím samozřejmě není seběmeně snížena.

Dále pak je zednářstvo představováno jako hlavní nepřítel křesťanského náboženství i občanské společnosti (rodina, výchova, mravy, vlastnictví, armáda, vlast, vláda).

Nakonec vidíme po smrti Pia XII. rázný obrat postoje. – V letech 1738 až 1958 více než dvě stě papežských textů pranýřovalo a odsuzovalo sektu, o nespočetných pastýřských listech, knihách a člancích z pera biskupů a kněží ani nemluvě.³⁰⁸ Existovaly dokonce ligy, kongresy a noviny, které se věnovaly výhradně protizednářskému zápasu. Přesto se od Jana XXIII. ze tří [resp. – s Janem Pavlem I. – dokonce čtyř] papežů již **žádný** proti zednářství nevyslovil! Nechali dokonce vypracovat nový (neplatný) církevní kodex, z něž slova „exkomunikace“ a „zednářstvo“ zcela vymizela. Aby se zachovalo alespoň zdání, spokojila se Kongregace pro víru pouhým prohlášením, že se lóžovní bratři nacházejí v stavu smrtelného hříchu, ale v praxi již papežové pohlíželi na „syny vdovy“ přívětivým a povzbudivým pohledem. A 15. listopadu 1985 zašel francouzský episkopát dokonce tak daleko, že společně s francouzskými lóžemi podepsal skandální „společnou výzvu k bratrství“, která byla úředně otištěna v *Katolické dokumentaci* (*Documentation catholique*)!³⁰⁹

*

Tak překvapivý obrat si objasníme až v třetí části. Momentálně se hodláme zabývat podrobným studiem učení, které bratři nakonec vnutili celému světu, totiž nesmrtelné principy z roku 1789, jejichž dvoustleté výročí jsme si nedávno museli vytrpět.

---

³⁰⁸ První známou biskupskou listinou proti sektě je „Varování“ [„Avertissement“] biskupa z Marseille své diecézi z 14. ledna 1742 (text je reprodukován in: msgre Delassus, *Protikřesťanské spiknutí* [La conjuration antichrétienne], str. 994 ad.). O šest let později musel biskup varování zopakovat. ... Mezi biskupy, kteří se v protizednářském boji vyznamenali, jsou nejproslulejší: msgre Ségur (příbuzný hraběnky de Ségur), msgre Delassus, msgre Léon Meurin (*Zednářstvo – Satanova synagoga* [La franc-maçonnerie synagogue de Satan], Paříž 1893), msgre Jouin (zakladatel proslulého „Mezinárodního časopisu pro tajné společnosti“ [Revue internationale des sociétés secrètes], msgre Gau-me (zásadní studii o francouzské revoluci), msgre Freppel atd. Z kněží si uvedme: abbé [= světský kněz] Péreau, Le Franc a Barruel, i páteři [= řádoví kněží] Clovière a Deschamps, skuteční mistři kontrarevoluce. Byli samozřejmě i laici, kteří odvážně bojovali proti ďábelské sektě, na příklad redaktoři „Zednářských dokumentů“ [Les documents maçonniques]. Je naléhavě třeba důkladné studie protizednářského boje celých staletí.

³⁰⁹ „Katolická dokumentace“ („Documentation catholique“), 1985, str. 1145 ad.

IX

Odpadnutí „nejstarší dcery Církve“

„Zapomnělo se, že křesťanské učení je nejpevnější základem blaha říše a že záruka štěstí spočívá v poslušnosti vůči svým králům.“

(*Náhled papeže Pia VI. na stav Francie v roce 1790*)

S rokem 1789 zapomněli lidé na smysl svého pozemského života: dosažení věčné spásy. Vytvořili společnost, zcela zaměřenou na materiální štěstí, společnost hledající pozemský ráj. Zavrhlí každou nadpřirozenou dimenzi popřením božího poslání Francie rozbitím obou autorit, které Bůh ustavil, aby lidem pomáhaly pracovat na své spáse.

1. Boží poslání francouzské monarchie

Jak jsme již v úvodu nastínili, přijala naše země od Boha zcela zvláštní poslání: být předvojem křesťanstva; začalo Chlodvíkovým obrácením.

Chlodvík se na římsko-katolickou víru obrátil prostřednictvím své manželky, svaté Klotildy, a remešského arcibiskupa, svatého Remigia. Národ Franků učinil totéž. Tím se Francie stala prvním katolickým státem světa, což jí vyneslo titul „nejstarší dcera Církve“.

O vánoční noci roku 496 přikročil svatý Remigius jako remešský arcibiskup k pokřtění Chlodvíka. Poté, osvícenou náhlou vizí budoucnosti, se svatý biskup obrátil na Chlodvíka, hlavu nově vyvoleného lidu, následujícími slovy:

„Věz, můj synu, že království Francie je Bohem předurčeno k obraně římské církve, která je jedinou pravou církví Kristovou. Toto království bude jednou velké mezi všemi říšemi a svému žezlu podřídí ostatní národy. Potrvá až do konce věků. Bude vítězné a šťastné, dokud zůstane věrné římské víře. Bude však také vždy tvrdě potrestáno, kdykoli se svému poslání zpronevěří.“³¹⁰

Tím bylo Boží poslání francouzské monarchie jasně vyznačeno. Štěstí země záviselo na její věrnosti Kristovu náboženství. O obecné dobro se starající vláda tudíž musela nasadit všechno na zachování římské víry ve Francii. Ta musela chránit svatou církev a vyhánět heretiky. Štěstí a obecné blaho byly možné pouze za tuto cenu.

Kronikář Hinkmar, jemuž vděčíme za tato slova svatého Remigia, neváhal říci, že Frankové jsou novým vyvoleným lidem Nového zákona a nastupují na místo vyvoleného lidu Starého zákona. V Deuteronomiu předal Mojžíš lidu boží nařízení. Poté potvrdil svazek, který Jahve uzavřel s hebrejským národem:

„Bůh vás vyvolil, jak prohlásil, být jeho zvláštním národem. Povýší vás nad všechny národy, které stvořil proto, aby jeho lidu byly ke cti a chvále.“

³¹⁰ Jacques-Paul Migne, *Patrologiae cursus completus. Patres graeci, Patres latini* [Úplný kurs učení otců. Řečí otcové, latinští otcové], 1744-1855; PL [Patrologia latina, tedy latinští otcové] díl CLXXXV, str. 51 ad., také Hinkmar, *Historia Ecclesiae Remensis* [Dějiny církve v Remeši], in: PL díl CXXV, str. 1160; uvedeno in: Marquis de la Franquerie, *Panna Maria ...*, str. 27.

Židé by však byli vyvoleným národem jenom pod podmínkou, že povždy zůstanou věrni Božím příkázáním, připomínal Mojžíš mnohokrát. Ve své nekonečné dobrotě nechal Bůh v lůně vyvoleného národa přijít na svět svého Jednorozeného Syna, předpověděného Mesiáše. Ne všichni Židé následovali Ježíše Krista a tím porušili smlouvu, uzavřenou mezi Jahvem a Mojžíšem. ... Vyvolený národ se stal národem bohovražděným, národem, na němž do budoucna spočinulo Boží prokletí. Novým vyvoleným lidem jsou od té doby všichni ti, kteří věří v Krista a jeho Církev.

Národ Franků, první národ, v němž se katolicismus stal státním náboženstvím, se těšil zcela mimořádné boží oblibě. Papežové nejednou blahopřáli francouzským králům k jejich boji proti bludařům. Zde je několik pěkných papežských textů:

Anastasius II. (496-498) psal Chlodvíkovi: „Bud'te církvi železnými sloupy..., ochránci církve.“³¹¹

V časech Pipina, Karlomana a Karla papež Štěpán II. (752-757) pravil: „Vyvolil jsem si vás za své adoptivní syny, abyste město Řím, lid, Bohem mně svěřený, bránili před jeho nepřáteli... **V souladu s předpovědí, přijatou od Našeho Pána a Spasitele, si národa Franků cením nejvíce ze všech ostatních.**“³¹²

Svatý Pavel I. (757-767) nazval Francii „svatým národem, královským kněžstvím. ... Vaše jméno i jména vašich králů jsou zapsána v nebi, a vaše odměna je velká před Bohem a jeho anděli“.³¹³

Svatý Řehoř VII. (1073-1085) potvrdil, že „králové Francie stojí nad ostatními vladaři tak vysoko, jako vladař nad poddanými“.³¹⁴

Alexandr III. (1159-1181) zdůraznil těsný svazek mezi světskou a duchovní mocí: „Francie je Bohem požehnané království a jeho sláva je neoddělitelná od slávy Svatého stolce.“³¹⁵

Inocenc III. (1198-1216) vyjádřil tutéž myšlenku: „Triumfy Francie jsou triumfy Apoštolského stolce, jsou nezdolným valem křesťanstva.“³¹⁶

Nejkřesťanštější králové se několikrát vyznamenali křížovými taženími i potíráním bludů na svém území. Poslechněme si ještě chvalořeč papeže Řehoře IX. (1227-1241) na statečné Franky v dopisu svatému králi Ludvíkovi; zde je úvod buly *Dei filius* z 21. října 1239:

„Syn Boží, jehož příkazy poslouchá celý svět a jehož zalíbení slouží všechny hodnosti nebeských vojsk, zřídil na znamení své boží moci různá království podle rozdílných jazyků a ras, a postavil rozličné vlády národů do služeb nebeského uspořádání. Mezi těmito, tak jako kdysi kmen Juda mezi ostatními syny patriarchů přijal dar zvláštního poslání, je také království Francie Pánem vyznamenáno před všemi ostatními národy země výsadou cti a milosti. Jako totiž řečený kmen, předznamenávající království, zaháněl na útěk nepřátelská vojska, děsil je, všude je drtil a nepřátele srážel k svým nohám, tak i toto království bojovalo bitvy Páně

³¹¹ Cit. podle: Marquis de la Franquerie, *Původ králů Francie od Davida a jejich příbuzenství s Naším Pánem Ježíšem Kristem, Nejsvětější Pannou a svatým Josefem* [Ascendances davidique des rois de France et leur parenté avec Notre Seigneur Jésus-Christ, la Très Sainte Vierge et saint Joseph], Villigenon 1984, str. 63.

³¹² Tamtéž.

³¹³ Tamtéž.

³¹⁴ Tamtéž.

³¹⁵ Tamtéž.

³¹⁶ Tamtéž, str. 64.

k povýšení katolické víry, útočilo na východě i na západě k obraně svobody církve pod korouhví tvých předchůdců slavné paměti, z božího ustanovení vyrvalo Svatou zemi z rukou pohanů, jindy díky horlivosti tvých předchůdců navrátilo konstantinopolskou říši k poslušnosti římské církvi, samotnou církev osvobodilo z mnohých nebezpečí, neustávalo všemi silami potírat heretické zbloudění, které v Albigeois [jihofrancouzském hrabství] téměř vymýtilo křesťanskou víru, a plně jí navrátilo dřívější postavení. Jako se řečený kmen [Juda], jak čteme, nikdy neodchýlil od bohoslužby Páně, nýbrž je zdůrazněno, v početných bojích porazil modláře i ostatní nevěřící, tak i v tomto království, které se nikdy neodvrátilo od zbožné oddanosti Bohu a církvi, ještě nikdy nezmizela svoboda církve a v žádné době křesťanská víra neztratila svou jedinečnou sílu: ba co více, aby ji [svobodu církve a víry] zachovali, králové i muži řečeného království sebeméně neváhali prolít vlastní krev a vystavit se početným nebezpečím; na důkaz toho můžeme připomenout velké činy Karla slavné paměti [Karla Velikého] i mnoha dalších králů mezi tvými předky.³¹⁷

Francouzské království bylo pevným štítem katolické víry. Papež Klement V. se v bule *Rex glorie* [sic], kterou 27. dubna 1311 zaslal králi Filipu IV. Sličnému, znovu chopil myšlenky, že Francie tvoří vyvolený národ:

„Pán Ježíš Kristus, král velkolepé nádhery, jemuž Otec svěřil všechnu moc na nebi i na zemi..., zřídil v celém světě různá království i zvláštní vlády pro každý národ podle rozdílu řečí a ras. Jak známo, mezi nimi rozhodnutí a volba nebes povýšily ke cti národ Izraele naplnit tajemný plán božské dobrotivosti Páně. ... Stejně tak se vyznačuje království Francie speciální, zvláštní ctí a milostí: je, jako kdysi Izrael, Božím vyvolencem k uskutečnění božského plánu.“³¹⁸

Mezi vynikajícími službami, které král Filip IV. Sličný a papež Klement V. křesťanstvu prokázali, lze na prvním místě uvést zlikvidování řádu templářů. To jim mělo později vynést nesmiřitelnou nenávisť Rytířů Kádošů...

A ta později Ludvíka XVI. přivedla na popraviště. V konzistoriálním proslovu 17. června 1793 Pius VI. trpce oželel obludný rozsudek a energicky odsoudil Národní shromáždění, že „**odstranilo monarchii, nejlepší vládu**“, a „veškerou veřejnou moc přeneslo na lid..., který je vždy tak snadno oklamatelný“.

A časově nám bližší svatý Pius X. u příležitosti procesu blahořečení Jany z Orléansu připomněl vznešená dívka Francie, nejstarší dcery Církve, abychom i my podle příkladu panny z Orléansu činorodě bojovali pod Kristovou korouhví:

„Smělá jako lev ve všech nebezpečích bitvy, je Jana také naplněna soucitem s chudými a ubohými. Prostá jako dítě na polích mírových i válečných, zůstává vždy v Bohu, a nade vše miluje Nejsvětější Pannu i svatou eucharistii. ... Pánem povolána k obraně vlasti se pouští do věcí, které celý svět i ona sama považovaly za nemožné; nicméně co je člověku samotnému nemožné, s Boží pomocí je možné vždy.“

Nepřeceňujme tedy obtíže, jde-li o praktikování všeho toho, co nám víra ukládá k splnění našich povinností, abychom tak plnili plodný apoštolát dobrého pří-

³¹⁷ Originál buly „*Dei filius*“ je uložen v Národním archivu (J 352, číslo 1). Úplný text francouzského překladu byl poprvé publikován v měsíčníku „*Cestovní průvodce*“ („*Itinéraires*“) č. 147, listopad 1970, str. 104-111.

³¹⁸ Cit. podle: „*Cestovní průvodce*“ („*Itinéraires*“) tamtéž, str. 112 ad.

kladu, který Pán od každého z nás očekává. ... V naší době tím více spočívá velká síla špatných v zbabělosti a slabosti dobrých; a moc říše Satana tkví v ochablosti křesťanů.³¹⁹

Svatý papež poté připomněl slova Řehoře VII. o francouzském národu, novém vyvoleném lidu (viz výše). Na biskupa z Orléansu, msgre Toucheta, se obrátil těmito velkolepými slovy:

„Takto budete, ctihodní bratři, svým krajanům říkat, že pokud milují Francii, musejí milovat Boha, víru a církev, která je jim nejvyšší nežnou matkou, jako byla již jejím otcům. Budete jim říkat, že mají stále rozmnožovat odkaz svatého Remigia, Karla Velikého a svatého Ludvíka, odkaz, v němž se tak často opakují slova hrdinky z Orléansu: ‚Ať žije Kristus, jenž je králem Franků!‘“

Poslání Jany bylo výjimečné. Dokazuje, že Bůh chová zcela zvláštní lásku k francouzské monarchii, nejstarší dceři Církve. Pannu z Orléansu poslal obnovit monarchii ve Francii. Země byla tehdy obsazena Angličany a následník trůnu nevěděl, zda je synem krále Francie. Francouzská církev se nacházela v žalostném stavu. ... Všechno se zdálo být ztraceno. Jana se však cítila připravena činit Boží vůli a z Domrémy [rodné vesnice] se vydala do Chinonu [k následníkovi trůnu]. Předtím po pět let slýchala hlasy archanděla Michaela a svaté Kateřiny, které ji připravovaly na budoucí poslání. Ve Vaucouleurs se obrátila na Baudricourta, aby jej přiměla dát jí eskortu k vyhledání Karla VII.:

„Království nepatří trůnnímu princi, náleží mému Pánu [Ježíši]. Můj Pán však chce, aby se následník stal králem a vládl Francii.“³²⁰

V Chinonu pak, přestože jej nikdy neviděla, označila lidu Karla VII. za legitimního dědice trůnu:

„Říkám Ti jménem svého Pána [= Boha], že jsi pravým dědicem francouzského trůnu a synem krále!“³²¹

Z takového zázraku je zřejmé, že Bůh trvá na pokračování kapetovské monarchie, jež se bude dědit v sledu mužských potomků. Současně je ovšem bezpodmínečné, aby byl král katolický. Před celým dvorem Jana Karlovi řekla:

„Král nebes Vám skrze mne přikazuje nechat se v Remeši pomazat, korunovat a stát se náměstkem nebeského krále, králem Franků.“³²²

Přiměla jej dát se pomazat a nechala zázračně vyhrát všechny bitvy s Angličany. Důrazně také potvrdila božské poslání Francie:

„Všichni ti, kdo vedou válku proti svatému království Francie, válčí s Ježíšem, králem nebes i celého světa.“³²³

Prvořadá úloha francouzské monarchie byla v 17. století potvrzena. Ježíš se zjevil svaté Margaretě Marii Alacoque v roce 1689.

„Nejsvětější srdce Ježíšovo chce zničit říši Satana v duších, aby si tam zřídilo království své lásky. A na tom nehodlá přestat. Má ještě větší plány, které lze uskutečnit pouze Jeho všemohoucností, jež zmůže všechno, co chce. Dejte nejstar-

³¹⁹ Proslov z 13. prosince 1908, cit. podle: tamtéž, str. 114 ad.

³²⁰ Cit. podle: Marquis de la Franquerie, *Původ králů Francie od Davida...*, str. 68.

³²¹ Tamtéž, str. 67.

³²² Tamtéž.

³²³ Tamtéž.

šimu synu mého Nejsvětějšího srdce [králi Francie, Ludvíku XIV.] vědět, že si přeji zasvěcení mému Srdci, jež má on sám uskutečnit a jeho prostřednictvím i veličiny světa. Chce vládnout ve svém paláci a být na standartách i na zbraních, aby jim dodalo vítězství nad všemi jeho nepřáteli i nad všemi nepřáteli svaté církve.³²⁴

Tento příkaz, vyslovený 17. června 1689, však králi Francie nebyl vyplněn. Na den přesně o sto let později, 17. června 1789, se zednáři ustavili jako Národní shromáždění a povýšili se na suverénní autoritu nad Církví i králem (srv. VII. kapitolu č. 4). To byl začátek odpadnutí nejstarší dcery Církve.

2. Oba meče

Bůh rozdělil vládu do dvou mocí: církve a státu. Bonifác VIII. (1294-1303) v bule *Unam Sanctum* z 18. listopadu 1302 rozlišuje „dva meče“, duchovní a světskou moc. Každá moc má svou vlastní roli, jak již v 5. století učil papež Gelasius I. (492-496):

„Původ oddělení duchovní moci od světské je třeba hledat v řádu, zřízeném samotným zakladatelem církve. Vědom si lidské slabosti, chtěl, aby obě moci byly oddělené a každá z nich aby zůstávala ve své zvláštní oblasti, kterou jí přikázal. Křesťanští vládci musejí užívat kněžstva ve věcech, vztahujících se k spáse, zatímco kněží se zase musejí přidržovat toho, co vládci stanovili ohledně světských záležitostí, a to tak, aby se bojovníci Boží nevměšovali do záležitostí tohoto světa, a svěští panovníci aby nikdy nerozhodovali v religiózních otázkách. ... A jsou-li obě moci takto rozčleněny, musí se dbát na to, aby si jedna, ani druhá nemohla přisuzovat nadvládu, a obě aby zůstaly věrné své dané úloze.“³²⁵

Takové rozlišování mezi trůnem a oltářem rozhodně nevylučuje spolupráci obou mocí, jak dále uvidíme na příkladu výchovy. ... Ano, soulad mezi nimi je dokonce nezbytnou podmínkou pro blaho národů.

Lev XIII. toto učení o křesťanském státním zřízení znamenitě blíže objasnil:

„Bůh,“ říká v encyklice *Immortale Dei* z 1. listopadu 1885, „přidělil péči o pokolení lidské dvojí moci, církevní a státní. První dozírá na boží, druhá na lidské záležitosti. Každá je svým způsobem nejvyšší, obě mají svůj řád, každá má pevné hranice, odvozené od povahy a bezprostředního předmětu své vlády, v nichž mají výhradní právo se podle svého účelu pohybovat a rozvíjet. Protože však jsou oběma mocnostem poddáni titíž lidé, může se i stát, že o jedné a téže věci – ovšem z rozličného stanoviska – mají obě moci soudit a rozhodovat. Oba řády vyšly od Boha a bylo tedy nejvyšší důstojné jeho moudré prozřetelnosti, aby jim také předepsala cesty a vzájemné vztahy. ‚Vrchnosti ... jsou od Boha zřízeny‘ (Ř 13,1).³²⁶

³²⁴ Cit. podle: Jean Vaquié, *Požehnání a prokletí. Proroctví ze soukromého zjevení* [Bénédictions et malédictions. Prophéties de la révélation privée], Grez-en-Bouère 1987, str. 81; velmi zajímavá sbírka.

³²⁵ Cit. podle: msgre Henri Delassus, *Posmrtné posláni svaté Jany z Orléanu a vláda Našeho Pána Ježíše Krista nad společností* [La mission posthume de sainte Jeanne d'Arc et le règne social de Notre Seigneur Jésus-Christ], nové vydání Villegenon 1983, str. 178; skvěle objasňující spis, jako vůbec všechna díla tohoto autora!

³²⁶ Pokud není uvedeno jinak, jsou námi citované papežské texty 19. a 20. století v papežských *Aktech*, vydávaných v nakl. Bonne Presse; obsáhlé výtahy jsou také in: *Domáci mír národů* [La paix intérieure des nations], mnichy ze Solesmes vypracovaná sbírka papežských textů, Paříž 1961. Ta při-

Jedna má za úlohu zjednávat nebeské a věčné dobro, druhá dohlížet na nezbytné a pomíjivé světské záležitosti.“

Posláním Církve je učít celý svět:

„Dána jest mi veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy a učte všechny národy. Křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha svatého. A učte je zachovati všecko, co jsem vám přikázal. A ejhle, já jsem s vámi po všechny dni až do konce světa“ (Mt 28,18 ad.). – Pius IX. k tomu objasňuje: Církev „je božským zakladatelem vytvořena jako pilíř a základ pravdy, aby všechny lidi učila boží víře, jí svěřený poklad víry plně a nedotčeně zachovávala, a lidi vedla v jejich vzájemných vztazích i konání a uváděla je do souladu se zjeveným učením.“³²⁷

Jak neposkvrněné nevěstě Kristově přísluší, sytí Církev duše svými svátostmi a učením v božském životě milosti. Proto svatý Augustin plným právem potvrzuje toto nadpřirozené mateřství: „Kdo nechce mít za matku Církev, nemá také za otce Boha.“³²⁸

Ohledně učení je jednou z hlavních úloh Církve výchova.

„Protože výchova zásadně spočívá ve vzdělávání a utváření člověka, jež jej učí, jaký má být a jak si v pozemském životě počínat, aby dosáhl vznešeného cíle, pro který byl stvořen; rozumí se, že nemůže existovat žádná opravdová výchova, která není zcela zaměřena na tento poslední cíl. ... Kromě křesťanské výchovy nemůže být žádná jiná úplná a bezchybná,“ napsal Pius XI. ve své krásné encyklice o křesťanské výchově *Divini illius magistri* z 31. prosince 1929.

A když muži Církve vychovávají, musí jim státní moc jejich úlohu co možná usnadňovat, například poskytováním potřebných prostředků a/nebo vydáváním zákonů na ochranu mládeže.

Vládám států příslušejí čistě světské záležitosti jako např. stavba komunikací, vybírání daní nebo udržování armád. Jejich role se však omezuje pouze na zajištění materiálního blaha národa. Všeobecně musí vlády především chránit křesťanské náboženství a tím přispívat k spáse duší.

„Vůdci státu musejí tedy mít v úctě Boží jméno a ke svým nejnaléhavějším povinnostem počítat ty, které napomáhají náboženství, musí je všemožně podporovat, chránit autoritou zákonů a nenařizovat nebo nerozhodovat nic, co by odporovalo jeho nedotknutelnosti. To dluží občanům, jejichž hlavami jsou. My všichni jsme se totiž narodili se zřetelem na nejvyšší a definitivní dobro, k němuž se musí všechno zaměřit, na dobro, jsoucí v nebi mimo toto křehké a krátké bytí... Protože na tom závisí naprostá a úplná blaženost lidí, je v nejvyšším zájmu každého o tento cíl usilovat. A je-li občanská společnost zřízena k prospěchu všech, musí ... garantovat všechny možné prostředky k úsilí po dosažení nejvyššího a neměnného dobra. ... Prvním prostředkem je starat se o svaté a nedotknutelné následování náboženství, jehož povinnosti spojují člověka s Bohem. ... Jediným pravým náboženstvím je to, které založil sám Ježíš Kristus a jehož zachováním a šířením pověřil svou církev.“³²⁹

---

rozeně od té doby již nebyla vydána. ... Texty z tohoto století jsou také v různých vydáních „Katolické dokumentace“ [„Documentation catholique“]; pozn. němec. vydavatele a překladatele.

³²⁷ Encyklika „Cum non sine“ z 14. července 1864.

³²⁸ „De symbolo ad catechumenos“ [„Katechumenům o vyznání víry“], XIII. kapitola, PL díl XL, str. 668.

³²⁹ „Immortale Dei“.

Liturgie potvrzuje religiózní povinnosti hlavy státu. Již v úvodu jsme citovali proces pomazání ohledně vyhubení heretiků... Zmiňme si tedy ještě remešským arcibiskupem pronesené napomenutí v okamžiku žehnání meče Karla Velikého:

„Nechť chráníte a bráníte svatou církev i její dítky; kéž nepocítíte menší odpor ku skrytým nepřátelům křesťanského jména, než k těm zjevným; necht' pracujete na jejich zkáze; ... vládněte s tím, jehož obrazem jste.“³³⁰

Jaká škoda, že králové Francie energicky nepotírali zednáře, „skryté nepřátele křesťanského jména“!

Francouzská liturgie nebyla žádnou výjimkou... Obřad univerzální církve, písemně stanovený v *Pontificale Romanum*, obsahuje srovnatelné odstavce.³³¹ – Niterná jednotka mezi královstvím a papežstvím nesmí být přece omezena na Francii, právě naopak! Trůn a oltář musejí i ve všech ostatních národech být v dobrém vzájemném porozumění. Počínaje svatým Petrem až po Pia XII. trvalo papežství vždy na důležitosti křesťanské ústavy států.

Šťestí jednotlivců i národů závisí na jejich podřízenosti Bohu a jeho Církvi: takový je trvalý názor velkých církevních Otců jako sv. Tomáše Akvinského a přirozeně i svatého Petra a jeho nástupců. Pojetí církevního učitelského úřadu lze shrnout do následujících vět dopisu, který svatý Yvo z Chartres (1040-1116) napsal papeži Paschalisu II.:

„Když jsou trůn a oltář ve vzájemném souladu, je svět dobře řízen, církev rozkvétá a je plodná. Pokud však mezi nimi povstane roztržka, nejenže malé věci neporostou, ale i samy velké blednou.“³³²

Okřídlená slova svatého Yva z Chartres se tragicky naplnila v čase francouzské revoluce, skutečné kolektivní apostasie s katastrofálními důsledky.

3. Odpadnutí Francie

V *Immortale Dei* papež Lev XIII. nostalgicky zavzpomínal na pozeňnaný čas křesťanstva:

„Byly časy, kdy filosofie evangelia řídila státy. V oné epoše pronikl vliv křesťanské moudrosti a její božská mravní čistota zákony, instituce, mravy národů, všechny vztahy i vzájemné poměry občanské společnosti... Tehdy Ježíšem Kristem založené náboženství rozkvétalo a bylo pevně etablováno v postavení jemu náležející důstojnosti díky přízni vladařů i legitimní ochraně úřadů. Tehdy byly trůn a oltář v šťastné jednotě vzájemně provázány nejpřátelštější výměnou dobrých služeb. Takto vybudována, přinášela občanská společnost plody nad všechna očekávání.“ – Ve Francii přineslo rozšíření křesťanství přebohaté ovoce. „Tou měrou, jakou se šířila křesťanská víra, se postupně Francie stávala morální veličinou, které dosáhla jako politická i vojenská moc.“³³³

³³⁰ *Sbírka historických dokumentů ohledně pomazání králů Francie a zvláště Jeho Veličenstva Ludvíka XVI. v Remeši 11. července* [Recueil des pièces historiques concernant le sacre des rois de France et notamment celui de sa majesté Louis XVI à Rheims, le 11 juin], Avignon 1775, str. 55.

³³¹ *Pontificale romanum. Summorum pontificum jussu editum a Benedicto XIV et Leone XIII* [Římský pontifikál. Vydán na příkaz papežů Benedikta XIV. a Lva XIII.], Mecheln 1934, kapitola „Svěcení a korunování krále“ [„De benedictione et coronatione regis“], zvláště str. 989 a 995.

³³² Yvo z Chartres, dopis č. 238, cit. in: „Immortale Dei“.

³³³ Lev XIII., encyklika „Pln obav“ [„Tra sollicitudine“] z 16. února 1892

Bůh ji pozdvihl nad všechny ostatní národy. Svatý Remigius předpověděl: dokud zůstane Francie věrná své víře, bude šťastně žít pod záštitou.

V předvečer revoluce byla Francie v každém ohledu silnou a kvetoucí zemí. Avšak Prohlášením lidských práv z roku 1789 odmítla Krista! To byl počátek skutečné národní katastrofy ... 9. února 1790, necelých sedm měsíců po dobytí Bastily, pronesl Edmund Burke v anglické Dolní sněmovně projev, v němž konstatoval škody, způsobené revolučním běsněním:

„Francouzi si udělali jméno těch nejschopnějších demoličních architektů, jaké svět až dosud viděl. V krátké době naprosto, až do základů zničili svou monarchii, svou církev, šlechtu, své zákony, veřejné důchody, svou armádu, námořnictvo, obchod, své umění i továrny. Jako naši rivalové pro nás udělali to, co nedokázalo dvacet bitev u Ramilies nebo Bleinheimu. ... Kdybychom byli Francii dobyli a ta by ležela u našich nohou, museli bychom se studem červenat, kdyby naší vládou vyslaná komise vnutila Francouzům tak tvrdé a pro jejich národní čest tolik ruinující zákony, jaké si dali oni sami.“

Burkeho negativní soud je tím výmluvnější, že tento anglický poslanec byl sám zednář, a také že v parlamentě i v tisku podporoval věc americké revoluce! – Ostatně ani v nejmenším nepřeháněl. Jeho pesimistická diagnóza je plně potvrzena bilancemi moderních badatelů.³³⁴

9. března 1790, měsíc po Burkeho projevu v anglickém parlamentu, přednesl papež Pius VI. v tajné konzistoři proslov. Francie byla svržena do propasti.

„Všeobecně známou věcí – o níž není dovoleno pochybovat – je žalostný stav, v němž se nyní Francie nachází. Velká a silná monarchie, zaujímající první místo mezi mocnostmi Evropy, dnes však trpící pouze a jedině pod údery, které jí zasadili její vlastní obyvatelé, je rázem svržena do propasti a neštěstí, a stojí před záhubou. První výbuchy této revoluce měly za předmět řád, který měl být vytvořen v státní správě, a protože jeho cílem bylo ulehčení lidu uložených břemen, zjevně nespadá do oblasti Našeho apoštolského úřadu; přesto se zcela nenadále s politickou ústavou vytvořil odrazový můstek, který jej vyšvihl až na samotné náboženství právě tak, jako by náboženství bylo podřízeno politickým zájmům a mělo by jim sloužit. Ve stejné době vypukly násilnosti a rebelantství, jež se zakrátko staly krvavými...“

Generálními stavy vydané dekrety napadají náboženství a svrhávají je; troufale si osobují práva Svatého stolce, porušují slavnostně uzavřené dohody, a protože tento druh zla vyšel z otravných a zhoubných spisů, které šly z ruky do ruky, byl jejich veřejnému šíření zcela záměrně ponechán volný průběh k rozmnožování a tisku tím, že jeden z prvních dekretů řečeného shromáždění každému zaručoval svobodu myslet si, co chce – a dokonce i v religiózních věcech – své názory beztrestně hlásat. Dále se také prohlásilo, že nikdo nesmí být zavázán jinými zákony, než těmi, které ony samy odsouhlasily. V souladu s tím zpochybnily i samotné náboženství úvahami, zda se má katolický kult ponechat jako dominující náboženství státu nebo ne. Všichni nekatolíci jsou prohlášeni za schopné zastávat

³³⁴ Např. René Sédillot, *Cena za francouzskou revoluci* [Le coût de la Révolution française], Paříž 1986, nebo Jean Dumont, *Proč neslavíme (rok) 1789*, [Pourquoi nous ne célébrerons pas 1789], vyd. A.R.G.E., 1987 Jejich hospodářská, společenská, územní, demografická atd. bilance je víc než černá; pouze nepochopili nebo nechťeli pochopit podstatu katastrofy: zničení trůnu a oltáře.

každý druh obecních, státních i vojenských úřadů. Nadto bylo stanoveno, že slavnostní řádové sliby se již neuznávají; všichni členové řádů obého pohlaví mohou své domy opustit; církevní statky i příjmy jsou dány k dispozici národu, a rovněž zrušeny desátky, které tvořily největší část z nich. Oltáře a kostely byly oloupeny o zlaté a stříbrné klenoty. A konečně byla přijata další opatření téhož druhu a budou následovat ještě další.

Můžeme je My, o takových špatných poměrech informování, přejít mlčením, aniž bychom pozdvihli Náš apoštolský hlas proti tak bezbožným dekretům, vedoucími náboženství až na okraj propasti, je-li se třeba obávat přerušení, ba téměř úplného ukončení vztahů Svatého stolce s Francií? Ano, věříme, jako bychom Naše mlčení slyšeli proroka Izajáše zavrhnout těmito slovy: „Běda mi, protože jsem mlčel!“ (Iz 6,5). Jak však mlčení prolomit? Na koho se slovem obrátit? Na biskupy? Přípraveni o veškerou autoritu a vyděšení hrůznostmi revoluce mnozí z nich opustili své rezidence. Na klérus? Rozptýlen a zachvácen bojácností již nemá ani právo pořádat svá shromáždění. Měli bychom se domáhat zákroku nejkřesťanštějšího krále, když přece jej samého již násilí zbavilo královské autority a on sám svým jménem schválil přesně tyto dekry? Zlákán bezcenným fantomem svobody již téměř celý národ poslouchá a podrobuje se jařmu shromáždění rad rozhádaných a vzájemně se napadajících filosofů ... **Zapomíná, že křesťanské učení je nejpevnějším základem blaha říše a že záruka štěstí spočívá v plné a bezvýhradné poslušnosti svých králů, jak se vyjádřil svatý Augustin. Králové jsou správci Boha pro blaho; jsou dítky církve i jejími ochránci, a proto z tohoto titulu jsou také povinni ji milovat jako svou matku, sloužit jejím potřebám a garantovat její práva.“**

Citovaný proslov jsme našli ve fascinující *Všeobecné sbírce breve a instrukcí našeho Nejsvětějšího Otce papeže Pia VI. ohledně francouzské revoluce od roku 1790 do 1796* [Collection générale des brevets et instructions de notre très saint Père le pape Pie VI, relatifs à la Révolution française, depuis 1790 jusqu'en 1796], text latinský a francouzský, vydal páter M.N.S. Guillon ve dvou dílech, nakl. Le Clere, Paříž 1798.³³⁵ Sbírnka nebyla již dvě století znovu vydána. Bezpochyby proto, že komentáře a přísné odsudky Pia VI. o revoluci jsou republikánským historikům nepříjemně trapné. Ani to však pořád ještě není všechno: *Všeobecná sbírka...* se nenajde ani v katalogu Národní knihovny! – Apoštolové tiskové svobody ji vyhostili z knižních regálů. Jistým způsobem je to logické: žádnou svobodu nepřátelům svobody!

Pius VI. považoval za rozumné přednést svůj proslov z 9. března 1790 v tajnosti, aby již tak napjatou situaci ještě nezhoršil. Nicméně když Národní shromáždění schválilo 12. července 1790 civilní ústavu kléru, která Církev ve Francii přivedla do schizma a hereze, Pius VI. již nadále nemohl mlčet. Napsal několik listů Ludvíku XVI. a duchovním, v nichž je usilovně prosil bezbožnou konstituci odmítnout. Nejdůležitějším dokumentem mezi nimi bylo breve z 10. března 1791, adresované kardinálu de La Rochefoucauldovi a biskupům Národního shromáždění. Pius VI. v něm bod za

³³⁵ Díl I, str. 3-14. Originální vydání bylo vytištěno v Římě 1796; sbírka byla přeložena také do němčiny: *Úplná sbírka všech listů, poučení, udílení pravomocí a jednání našeho sv. Otce Pia papeže VI. ohledně francouzského religiozního převratu, pořizena a podle římského vydání přeložena od Dom. A. Guileameho* (sic; korektní znění je „Guillon“), 2 svazky u H. S. Haas und Sohn, Köln 1797; 3 svazky u Copenratha, Münster; 3 svazky u W. Rancka, Leipzig.

bodem vyvrátil nejen civilní ústavu kléru (srv. naši XII. kapitolu č. 1), nýbrž i Prohlášení lidských práv z roku 1789 (viz X. kapitolu).

V roce 1792 se ještě jen vystupňovalo pronásledování kléru i monarchie. 21. ledna 1793 byl nejkřesťanštější král Ludvík XVI. zuřivými apostaty popraven. V smutečním proslovu (z něž část jsme již uvedli v VIII. kapitole č. 4) si papež Pius VI. postěžoval:

„Ubohá Francie! Ubohá Francie! Ty, kterou Naši předchůdci nazývali zrcadlem křesťanstva a неотřesitelnou oporou víry, ty, jež jsi v horlivosti pro křesťanské vyznání i dětinou zbožností vůči Svatému stolci za jinými národy nejen nezaostávala, nýbrž jsi stála vždy v jejich čele – jak jsi Nám dnes nepřijemná! Jakým to duchem nevraživosti k pravému náboženství se ukazuješ být ovlivněna! Jak silně překonává zloba, kterou jsi k němu ukazovala, nenávisť těch, kteří se až dosud prokazovali jako jeho nejzavilejší pronásledovatelé! A přesto nemůžeš ignorovat, i kdybys chtěla, že náboženství je nejspolehlivějším strážcem a nejpevnějším základem říše, protože ve stejné míře potírá zneužívání moci vladaři, jako neposlušnosti těch, kteří poslouchají. ... Ty sama sis kdysi vyprošovala katolického krále. Prohlašovala jsi, že základní zákony království na žádný způsob nedovolují uznávání krále, který není katolický. A nyní, kdy máš svého katolického krále, jsi jej zavraždila **právě za to**, že byl katolík!“

*

Od přetržení aliance trůnu a oltáře jde Francie i ostatní národy od jednoho neštěstí k druhému... Úpadek započal s vnucením principů z roku 1789. Křesťanská moudrost ustoupila revolucionářskému šílenství; nejprve ve Francii, poté v Evropě a nakonec i v celém světě. Papež Benedikt XV. odsoudil ostrými slovy novou filosofii ve svém listu *Anno jam exuente* ze 7. března 1917:

„Lze říci, že církev od samých svých počátků i od tří prvních století, kdy krev křesťanů napojila celou zemi, nikdy nestála proti takovému nebezpečí, jež se stalo zjevným koncem 18. století. Tehdy to bylo, kdy deliriem zachvácená filosofie, pokračování hereze a apostasie [protestantských] novátorů nabyly již tak svůdné moci nad duchy a vyvolaly totální převrat s pevným odhodláním rozbít křesťanské základy společnosti nejen ve Francii, nýbrž postupně ve všech národech.

Protože se autorita církve otevřeně odmítá, a náboženství se již nepovažuje za ochránce a strážce práva, povinnosti a řádu ve státě, nalezl se původ moci v lidu a ne již v Bohu. Tvrdilo se, že mezi lidmi rovnost přirozenosti má za samozřejmý následek i rovnost práv; že pouze hledisko blaha a požitku určuje, co je dovolené, s výjimkou toho, co by zákon zakazoval; že nic nemá platnost, co nevyšlo z rozhodnutí masy; a ještě horší je s odvoláváním se na svobodu v religiózní oblasti myslet si, ba i publikovat všechno, co je jen libo s předstíráním, že se tím nikomu nemůže uškodit. To jsou tedy elementy, které – chápány jako principy – od té doby tvoří základ teorie státu.“

Zásady z roku 1789, říká Benedikt XV., jsou do budoucna základem státu. A skutečně se **v našem 20. století objevují pokrytecká práva člověka prakticky ve všech ústavách celého světa.**³³⁶ – Naopak Kristus není již vůbec zmiňován!

---

³³⁶ Jeden zednář a jeden „čistokrevný Francouz“ [pozn. němec. překl.: čirá ironie, protože se přirozeně jedná o – do Francie přišlé – ruské Židy] Alphonse Aulard a Boris Mirkin-Guetzévitch vypracová-

Tyto zásady však vedou rovnou do barbarství.

„Chcete vědět,“ pokračuje Benedikt XV., „jak strašlivé mohou být pro lidskou společnost všude tam, kde slepé vášně a rivalita stran jsou v rukou mas? Nikdy to nebylo zřejmější, než právě v té době, kdy byly poprvé proklamovány. Vždyť vidíme, co se – předvídatelně – stalo, sotva se lůza chopila řízení věcí a naplno povolila pocitům své dlouho chované závisti k jiným třídám: každý muž ve vyšším postavení, který měl to neštěstí jinak žít nebo také jen jinak myslet, než se líbilo těm nejhanebnějším lidem, se dostal do nebezpečí života; nezůstalo nic tak svatého, nic tak vznešeného, aby nebylo všude profanováno s projevy nejhorších excesů; byly už jen masakry a rabování ve snaze zpusťošit a zničit křesťanskou Francii, což se především projevilo od chvíle, kdy jako vrchol troufalosti a pomatenosti byla odstraněna služba Božímu majestátu a namísto toho se za Boha prohlášenému rozumu dostalo projevům úcty v bezbožných rituálech.“

Poté, co se apostázi dostalo zákonem posvěcení, ihned vyvolala děsivý civilizační krok zpět. Již před půl stoletím to bolestně konstatoval Pius XII. Od té doby se situace zhoršuje každým dnem. Slova papeže jsou proto tím jen aktuálnější. Křesťanské učení, psal ve své encyklice *Summi pontificatus* z 20. října 1939,

„dodalo Evropě na dlouhý čas duchovní soudržnost; křížem vychována, zušlechťena a zcivilizována, dosáhla tak vysokého stavu společenského pokroku, že ostatním národům a kontinentům mohla udělovat poučení. ... Svaté evangelium popisuje, že při ukřižování Krista ‚nastala tma po celé zemi‘ (Mt 27,45) – hrozný symbol toho, co ducha postihlo a nadále postihuje všude tam, kde zaslepená a na sebe samu hrdá nevíra fakticky Krista vyhostila z moderního a zvláště z veřejného života, a vírou v Krista i vírou v Boha oťrásla. Pozbyly platnosti mravní hodnoty, podle nichž se v jiných dobách posuzovaly soukromé i veřejné činy, a tak vychvalovaná laicizace společnosti, rychle postupující odebráním jednotlivci, rodině i státu blahodárného a oživujícího vlivu myšlenky [existence] Boha a učení církve, a dokonce i tam, kde po staletí zářil lesk křesťanské civilizace, stále zřetelněji a děsivěji nechává znovu vystupovat zhoubnému pohanství. ...

Důsledkem oslabení víry v Boha a Ježíše Krista, zatemněním světla mravních zásad v duších, byl nakonec podkopán jediný, nenahraditelný základ této stability, tedy pokoje, vnějšího i vnitřního, soukromého i veřejného řádu, který jediný je schopen způsobit a zachovat prospěch států.“

Facit

„Kdo není se mnou, proti mně jest“ (L 11,23). Jednotlivec nebo národ, který se staví proti Kristu, riskuje, že se již zde na zemi vystaví strašnému trestu. Odpadnutí Francie je o to závažnější, že je „nejstarší dcerou Církve“, první mezi křesťanskými národy. Jde v čele ostatních národů, protože se jako první národ na světě stala katolickou a její králové statečně bojovali pod Kristovou standartou, čímž několikrát Církev zachránili. V roce 1789 však oficiálně Prohlášením lidských práv nechala padnout „Krista, krále Franků“ (sv. Jana z Orléansu). Nepřestala sice jít v čele ostatních národů, ale tentokrát ve zlu šířením zednářské ideologie práv člověka po celém světě.

---

vali přehled klíčových pasáží ústav různých zemí ve sbírce s titulem *Deklarace lidských práv* [Les déclarations des droits de l'homme], Paříž 1929.

Takový zločin apostáze měl za následek strašlivý Boží trest... Nyní je **trestána tím, čím zhřešila. Je to i samotné Prohlášení, které se stalo nejhorší metlou, pod níž Francie po dvě století trpí! A vrchol neštěstí: Francouzi si vůbec nejsou vědomi, že všechno jejich zlo vyplývá právě z toho! Opovrhli světlem víry a bloudí ve tmě zaslepení.**

Podle učení Benedikta XV. nebyly masakry a bezbožnosti hrůzovlády pouhým *klopýtnutím*, nýbrž jen *logickým důsledkem* osvícenské filosofie, dovedené až k Prohlášení lidských práv. Papež se tím vzepřel silnému liberálnímu proudu, započatému Nekerovou dcerou, zednářkou de Staël, s jejími *Úvahami o hlavních událostech francouzské revoluce* [*Considérations sur les principaux événements de la Révolution française*], vydanými roku 1817.

Liberálové aneb „umírnění republikáni“ oceňují revoluci, třebaže litují jejích „excessů“. Jakobíni, říkají, svedli na scestí v roce 1789 legitimně vzniklé hnutí. Zásady jsou dobré, ale bylo jich špatně užíváno. Hrůzovláda byla politování hodným klopýtnutím; je třeba se vrátit k striktnějšímu dodržování Prohlášení lidských práv. Tím je již republika zachráněna!

Tato taktika byla ostatně nedávno znovu použita republikány k ospravedlnění pompézních oslav dvoustého výročí. A protože to v ní očividně nemohli popřít, více či méně ochotně připustili existenci hrůzovlády, ale skryli se za nedobytnou hradbou „nesmrtelných zásad“ roku 1789. Že bylo krveprolití, drancování zámků, ničení kostelů a nespočet dalších hanebných zločinů? To nevadí! Vždyť se naši „velcí předci“ domohli volnosti, rovnosti a bratrství, a svět obdarovali velkolepým Prohlášením práv člověka. Stačí tedy bojovat za jejich respektování, a lidstvo bude šťastné.

Chceme-li být opravdovými kontrarevolucionáři, nesmíme se spokojit kritizováním odporných zločinů teroristického revolučního režimu, a jako řešení současného zla navrhopvat striktní dodržování lidských práv. Lidstvo není choré *navzdory*, nýbrž právě *kvůli* zásadám roku 1789! Tudíž to není, jak řekl Louis Dimier, údajně špatné užívání, nýbrž „**samotná lidská práva, jimž se musí dát vina**“.³³⁷

A přesně to dělal Svatý stolec. Od Pia VI. po Pia XII. neodsuzovalo a neztracovalo papežství „zneužívání“, nýbrž samotné zásady, a to i těmi nejtvrdějšími výrazy. Zde je několik příkladů: „nesmyslné / monstrózní právo / chimérické právo / víře i společnosti odporující (Pius VI.) / žalostná hereze (Pius VII.) / zlověstné názory / otrávené prameny / falešné a absurdní zásady nebo spíše delirium / nestvůry učení / bezmezná pýcha (Řehoř XVI.) / zkáza mravů i ducha / mor (Pius IX.) / smutný záľusk na novoty / původ všeho zla / záplava bludů / veliké organizované hnutí odpadu (svatý Pius X.) / vrchol opovážlivosti a pomatenosti (Benedikt XV.) / zpustošení / bludy ... schopné zcela zkazit katolickou víru (Pius XI.) / apostáze (Pius XII.)“! – V naší době se rafinovanému spiknutí podařilo tyto papežské texty dokonale zatajit. O to větší důvod zachránit je před zapomenutím!

*

Papežové nám ukazují cestu vyvracením článků Prohlášení lidských práv bod za bodem. Podívejme se na ně blíže, a sami zjistíme, jak je ďábelské!

* * *

---

³³⁷ In: „Šok měsíce“ [Le choc du mois], č. 14, leden 1989.